

Cùng Dã Thú Ái Ái Ái

Contents

Cùng Dã Thú Ái Ái Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	21
4. Chương 4	30
5. Chương 5	37
6. Chương 6	50
7. Chương 7	58
8. Chương 8	65
9. Chương 9	70
10. Chương 10	77
11. Chương 11: Đặc Điểm Cà Rốt 1 (sản Nhũ)	85
12. Chương 12: Đặc Điểm Cà Rốt 2 (trùng Phạt)	90

Cùng Dã Thú Ái Ái Ái

Giới thiệu

Edit: LengkenYJSThể loại: cao H, nhân thú,biến thái công x tự luyện xinh đẹp thụ, 1×1, sinh tử văn ...Đây là truyện p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-da-thu-ai-ai-ai>

1. Chương 1

“A a a a a a —— ”

Trên chín tầng mây, trong thiên cung màu vàng long lánh to lớn hoa lệ đột nhiên truyền ra một tiếng kêu vô cùng đáng thương.

Ở một nơi hẻo lánh, đang diễn ra một màn thảm kịch tàn sát đáng sợ, một gã trong trang phục đầu bếp cầm trong tay một con dao đang chuẩn bị giết một tiểu Trư.

Đó là chỉ sủng vật Trư, phi thường xinh đẹp đáng yêu, một thân xinh đẹp ngân mao(lông bạc), con người trong suốt động lòng người, trên đầu tết bím đuôi sam cột với nơ bướm màu đỏ đáng yêu, cổ đeo một chiếc chuông bạch kim.

Đáng yêu nhất là nó tuy rằng chính là heo nhưng tựa hồ rất được chủ nhân yêu thương cho nên ăn mặc giống như quốc vương. Không chỉ có tơ vàng làm tơ lụa quần áo, toàn thân còn đeo đầy bảo thạch, trang phục khoa trương có chút buồn cười, nhưng mà vô cùng đáng yêu nói không nên lời.

Nó hẳn là heo mẹ bởi vì bụng cao cao hở ra, giống như đã hoài heo con.

Bất quá vận khí phi thường không tốt, bị trói gô treo ngược lên, xem ra lập tức liền bị mất mạng, tình huống phi thường nguy hiểm đáng thương.

“Mày này chỉ là đồ heo mẹ mập, trên người nhất định nhiều thịt có thể làm rất nhiều đồ ăn ngon!” Đầu bếp cầm con dao sắc bén cười nhìn đi từng bước tới gần tiểu trư.

“Đồ cẩu đê tiện, mau thả ta ra. Nếu không người nhất định sẽ hối hận!” Tiểu trư trừng lớn con mắt, hung ác mắng.

Tiểu trư này thật thần kỳ sao lại có thể nói, còn có thể mắng chửi người.

“Súc sinh chết tiệt, còn dám uy hiếp ta, thật là không sợ chết mà! Lão tử lập tức đem mày làm thịt nhấm rượu!” Đầu bếp tức giận mắng, đi đến trước mặt tiểu trư, đưa tay dùng sức chọc chọc hai má mập mạp của nó.

“Người dám! Mau cút đi! Đồ hạ lưu, cũng dám đối thân thể cao quý của bốn vương như vậy, ta nhất định phải đem người ngu mà phanh thây, băm thây vạn đoạn!” Tiểu trư vô cùng phẫn nộ hung hăng cắn một ngụm lên tay đầu bếp.

“A “Đầu bếp đau đến kêu to, vội vàng đem tay từ trong miệng nhỏ nhắn của tiểu trư rút ra.

“Phi phi phi ghê tởm muốn chết, thật là khó ăn!” Không đợi đầu bếp tức giận, tiểu trư trước đó đã khó chịu kêu lên, không ngừng nôn mửa.

“Heo mẹ chết tiệt, mày cũng dám... Xem ta đem mày đại tá bát khối!” Bị cắn đầu bếp vốn là lửa giận ngút trời, hiện tại lại tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bụng cũng muốn tức điên rồi.

“Phi chờ đã thú đến đây, người mới bị đại tá bát khối, người là cái đồ @%#%#%#%\$#\$#@#...” Tiểu trư này phi thường hung hãn, tuyệt đối không sợ đầu bếp, đem đầu bếp mắng đến cầu huyết đầy đầu.

Đầu bếp thiếu chút nữa tại chỗ tức chết, tức giận nắm khăn lau bàn ở bên cạnh nhét vào miệng tiểu trư.

“Heo mẹ chết tiệt, nhìn xem mày bây giờ còn có thể mắng chửi nữa không? Lão tử thay đổi chủ ý trước không làm thịt mày nữa, ta muốn cắt cái bụng của mày đã rồi đem tiểu trư con trong bụng mang đi ra nấu canh, sau đó sẽ đem mày băm làm đại tiệc!” Đầu bếp nhìn chằm chằm chiếc bụng thật lớn của tiểu trư, không thể cười nói.

“Ô ngô ngô... A ngô ngô... Ô uhm...” Tiểu trư sợ hãi kịch liệt giãy dụa, muốn mắng đầu bếp, nhưng miệng bởi vì bị nhét chiếc khăn cho nên chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở mơ hồ.

“Heo mẹ chết tiệt, vừa rồi cũng dám cắn ta, hiện tại xem ta như thế nào trừng trị mày cùng của tiểu trư con của mày!” Đầu bếp hung tàn nhe răng cười nói, giơ lên con dao hướng bụng tiểu trư vuyn đến.

“A ô... Ô ô “Tiểu trư sợ tới mức trong mắt tất cả đều là nước mắt, sợ hãi ở trong lòng kêu to: đã thú, mau tới cứu ta

####

Ba tháng trước

Cầu vòng cao cao xinh đẹp treo ở chân trời, chung quanh đều là hoa tươi xinh đẹp cùng với các cây ăn quả cao lớn. Thác nước hùng vĩ “Ào ào “Rung động, sau đó chảy vào trong đầm nước thật lớn, trong đầm nước trong suốt vô cùng, tựa như gương sáng.

Một mỹ thiếu niên tóc bạc mặc bộ y phục làm từ tơ lụa cao cấp nhất đẹp tựa như thiên thần, ngồi ở mép nước mèo khen mèo dài đuôi, vẻ mặt say mê thưởng thức thân ảnh của chính mình.

“Mình hình như so với trước kia còn đẹp hơn! Đẹp quá a! An Định mỹ Áo – Y Lợi Tu, mi thật sự là người đẹp nhất trên đời, Tại sao mi lại đẹp như vậy!” Thiếu niên đối với hình bóng xinh đẹp vô cùng của chính mình mê luyến cười nói, thanh âm tựa như nước suối trong suốt dễ nghe tất cả đều là đặc ý. Hắn đối mỹ mạo của chính mình vô cùng tự luyến, ngày ngày đều phải cẩn thận thưởng thức một phen.

“Tiểu Mĩ Mĩ, mỗi ngày đều soi chính mình, Cưng không thấy phiền sao!”

Bỗng nhiên, phía sau thiếu niên vang lên một đạo tiếng cười mỉa mai so với sét đánh còn khủng bố hơn.

“Cút ngay! đã thú chết tiệt, đừng đến ảnh hưởng ta thưởng thức mỹ mạo độc nhất vô nhị của ta!” Nghe tiếng cười lọt vào tai, thiếu niên sợ đến hết hồn quay đầu chán ghét vẩy tay mắng.

Phía sau Hắc là một con quái thú to lớn vô cùng, một thân hắc ám, có một đôi dùi sơn dương dài, miệng đầy răng nanh, còn có một đôi cánh khủng bố, xấu xí dữ dằn mau hù chết người rồi.

Quái thú xấu xí hung ác này tên là Hắc Lạc Lỗ Tư, là con thứ hai của thần vương cùng thần hậu thống trị địa ngục, nắm giữ sinh mệnh của mọi người Hắc Ám Chi Thần. Mà so với thần còn xinh đẹp hơn thiếu niên vốn là tân vương của An Lỗ Đặc, đẹp nhất hoa thủy tiên quốc vương tên là An Dịch Mỹ Áo – Y Lợi Tu.

Mấy tháng trước, tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân An Dịch Mỹ Áo bởi vì quá ngạo mạn tự luyện nên đã to gan lớn mật nhục mạ thần hậu, làm cho thần hậu vô cùng phẫn nộ, phái ra con thứ hai của mình là Hắc Ám Chi Thần Hắc Lạc Lỗ Tư để cho nó hung hăng trừng phạt An Dịch Mỹ Áo, không chỉ sai nó đem An Dịch Mỹ Áo xé nát, còn muốn đem An Dịch Mỹ Áo vĩnh viễn bị nhốt tại tầng dưới cùng của địa ngục nhận hết thủy tra tấn. Nhưng ai biết rằng Hắc Lạc Lỗ Tư đối với An Dịch Mỹ Áo vừa thấy đã chung tình, còn nổi lên thú tính đem An Dịch Mỹ Áo cưỡng bạo, sau đó đem hắn bắt về địa ngục, làm vật độc chiếm của nó, ngày đêm giao phối, cuối cùng còn yêu hắn.

Bất quá bởi vì một số nguyên nhân nên thần hậu đã biết An Dịch Mỹ Áo không có chết, nàng bị con mình lừa gạt. Vì sợ thần hậu tức giận, tìm An Dịch Mỹ Áo gây phiền toái, cho nên Hắc Lạc Lỗ Tư tạm thời mang theo An Dịch Mỹ Áo lỵ khai U Âm giới, trốn vào trong dị giới khép kín, hưởng thụ thế giới lãng mạn chỉ có hai người.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cho phép ta nhắc nhở cưng, cưng đã soi cả buổi sáng rồi đó!” Đã thú bất đắc dĩ nói, trong mắt tất cả đều là sùng nịch. Nó thật sự là bội phục bảo bối này, mỗi ngày đều phải cuồng soi chính mình, không hổ là hoa thủy tiên quốc vương tự luyện nhất khắp thiên hạ.

“Không phải chỉ có mới một buổi sáng thôi sao! Ta trước kia ở hoàng cung của An Lỗ Đặc mỗi ngày đều phải soi gương cả ngày!” An Dịch Mỹ Áo không cho là đúng, quay đầu tiếp tục thưởng thức mỹ mạo kinh thiên động địa của chính mình, sau đó mê say tán thưởng nói: “Thần a! Ta vì cái gì mà bộ dạng xinh đẹp như vậy, đẹp đến nỗi ta sắp không chịu nổi rồi, ta sắp ngạt thở rồi!”

Nhìn bộ dáng thiếu niên đến buồn cười, Hắc Lạc Lỗ Tư trợn trắng mắt. “Tiểu Mĩ Mĩ, cưng mỗi ngày đều xem chính mình không cảm thấy nhàm chán sao?”

“Đương nhiên là không rồi! Đây chính là dung mạo xinh đẹp nhất tam giới, ngay cả Thần Hậu đều so ra kém hơn!” An Dịch Mỹ Áo hừ một tiếng, vô cùng tự kỷ cười nói. Mỹ mạo của hắn vô luận xem bao nhiêu lần đều không thấy chán, chỉ biết càng xem càng mê luyện, hắn chính là đẹp như vậy đó! Ha ha ha...

Biết thuật thấu tâm người khác Hắc Lạc Lỗ Tư đối với hắn hết chỗ nói rồi, vừa muốn mở miệng An Dịch Mỹ Áo đột nhiên quay đầu, tử nhân híp lại trừng nó, hung hãn hỏi: “Người sao lại hỏi như vậy, có phải hay không người đã chán ghét ta?”

“...” Hắc Lạc Lỗ Tư sững sốt một chút, cũng không nghĩ tới hắn lại nghĩ như vậy.

“Người là đồ đã thú chết tiệt, bốn vương không có chê bộ dạng người vừa xấu vừa bẩn, bằng lòng cùng người ở một chỗ, người còn không cảm tạ ông trời, thế nhưng còn dám chán ghét bốn vương!” Không cho nó cơ hội trả lời, An Dịch Mỹ Áo đã nổi trận lôi đình nhào lên đối với nó đấm đá loạn xạ.

Khốn kiếp, hắn là người xinh đẹp nhất cao quý nhất trên đời này, nguyện ý buông tay vương vị, cùng thối đã thú cái đồ xấu xí muốn chết ở địa phương quỷ quái này, nó thế nhưng còn dám chán ghét hắn, tức chết hắn rồi!

“Tiểu Mĩ Mĩ, dừng tay! Ta không có chán ghét cưng mà, cưng xinh đẹp khả ái như vậy, ta làm sao có thể chán ghét cưng, đều bị cưng mê đến sắp chết rồi!” Hắc Lạc Lỗ Tư nhanh chóng bắt lấy hắn, trên khuôn mặt xấu xí tràn đầy bất đắc dĩ tươi cười. Thật sự là tiểu miêu ngang ngược! Đứa ngốc này thế nhưng lại nghĩ nó chán ghét hắn, nếu như vậy thì nó sẽ không vứt một đồng đại sự ở địa ngục, dẫn hắn trốn ở chỗ này.

“Cũng đúng! bộ dạng ta đẹp như vậy, khắp thiên hạ tất cả mọi người đều bị ta mê đến thần hồn điên đảo, làm sao mà người có thể chán ghét được!” An Định Mĩ Áo gật đầu, lại lộ ra tươi cười. Hắn vừa thật sự là nực cười, vậy mà lại không tin tưởng mỹ mạo của mình!

“Đúng vậy, cưng siêu xinh đẹp, ta bị cưng mê đến thần hồn điên đảo, vì cưng mà cuồng si !” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu cười, sờ sờ mái tóc bạc của hắn.

“Hừ! Có phải là chỉ cần ta bộ dạng xấu xí, người liền không thích ta nữa?” An Định Mĩ Áo mặt đang tươi cười trở nên cứng nhắc, trợn mắt mắng. Kỳ thật hắn thật sự rất nghi ngờ, dã thú cũng chỉ yêu thích khuôn mặt và thân thể của hắn, cả ngày chỉ biết cùng hắn không ngừng làm, giống như dã thú vậy, bất quá nó vốn chính là đầu dã thú!

“làm sao lại như vậy được! ngay cả hình dạng của cưng có thay đổi, ta cũng sẽ vĩnh viễn yêu cưng!” Hắc Nặc Lỗ Tư cực kì bất đắc, cùng bề ngoài xấu xí bất đồng trong kim mâu xinh đẹp tất cả hiện lên đều là thâm tình.

“Dã thú chết tiệt, không cho phép nguyên rửa ta, ta sẽ không bao giờ trở nên xấu xí, ta vĩnh viễn đều là người đẹp nhất thiên hạ xinh đẹp!” An Định Mĩ Áo lập tức kinh hoảng kêu to.

Hắn mới không cần thay đổi hình dạng, hắn vĩnh viễn đều phải người xinh đẹp nhất, nếu có một ngày hắn biến dạng, hắn sẽ chết! Hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng chính mình biến dạng sẽ thành con gì, đây tuyệt đối là sự tình đáng sợ nhất khắp thiên hạ!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng thật sự là rất khả ái!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười ha ha, không có người nào so với Tiểu Mĩ Mĩ khả ái hơn!

“Tiểu Mĩ Mĩ, sinh cho ta một hài tử đi! Chu Lợi Định vừa sinh một tiểu hùng thú khả ái!” Dã thú đột nhiên cúi đầu nhìn hắn, ôn nhu nói.

Tuy rằng trốn ở chỗ này, nhưng nó vẫn biết hết thủy sự tính ở bên ngoài, người nọ đã có hài tử, chính mình là huynh đệ sinh đôi đương nhiên cũng không thể tụt ở phía sau.

“Ta không muốn!” An Định Mĩ Áo nghĩ cũng không muốn nghĩ liền lập tức cự tuyệt. Dã thú là thần, cho nên có thể làm cho nam nhân mang thai, nhưng hắn không muốn sinh hài tử cho dã thú.

“Vì cái gì? Chẳng lẽ cưng không yêu ta sao?” Dã thú nhú mày, thanh âm vốn dọa người càng trở nên khủng bố hơn.

“Không phải...” Thấy dã thú sinh khí, An Định Mĩ Áo kinh hoảng lắc đầu, dã thú nóng giận thực đáng sợ.

Nghe An Định Mĩ Áo nói không là vì không yêu mình mới không muốn sinh hài tử cho mình, dã thú sắc mặt hơi thả lỏng, lại khôi phục tà ác tươi cười.”Thế là vì cái gì?”

“Người... Người bộ dạng xấu như vậy, nếu hài tử sinh ra giống người thì làm sao được!” An Định Mĩ Áo khiếp đảm nhìn mắt dã thú, chần chờ một chút mới thành thật trả lời. Nếu hài tử sinh ra giống hắn thì quá tốt rồi, nhưng nếu giống dã thú thật sự vô cùng khủng khiếp. Nghĩ đến chính mình sinh ra một tiểu quái thú giống dã thú xấu xí dọa người, hắn cả người liền nổi da gà.

“Bộ dạng rất xấu sao?” Nó như thế nào lại không phát hiện ra !

“Người không bao giờ soi gương sao?” An Định Mĩ Áo trợn trắng mắt. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy sinh vật nào xấu như dã thú Dã thú, vừa nhìn thấy nó thì thiếu chút nữa bị tươi sống hù chết.

Ai! Kỳ thật đến nay đều không biết tại sao lại đi thích dã thú cơ chứ, dã thú vừa xấu, vừa háo sắc, hơn nữa lại còn siêu cấp thích khi dễ hắn, khi ngoạn yêu trên giường thường nghĩ ra đủ các thủ đoạn tra tấn hắn, nó là toàn bộ đệ nhất thiên hạ đại biến thái!

“Không phải mình lớn lên rất đẹp trai sao a! Cả Thần Giới đều công nhận là mỹ nam tử!” Dã thú lắc đầu, mặt đầy kiêu ngạo mà cười nói.

“Như vậy cũng có thể tính là mỹ nam tử?” An Định Mĩ Áo cười ha ha, người của caThần Giới đều mù rồi chẳng, hoặc là cả Thần Giới toàn bộ đều là người siêu cấp quái dị, cho nên mới cho rằng dã thú là mỹ nam tử!

“Tiểu Mĩ Mĩ, chính xác ta là mỹ nam tử nổi danh nhất thần tộc!” Dã thú gật đầu.

An Địch Mĩ Áo không nói gì, cẩn thận liếc mắt đánh giá dã thú, sau đó cận lực lắc đầu. Trên người của dã thú hoàn toàn không có một chỗ nào được coi là dễ nhìn, chỉ có ánh mắt của nó cũng không tệ lắm. Kim sắc thú mâu so hoàng kim còn sáng chói mắt hơn, tựa như thái dương ấm áp mê người, bắt quá lại mang theo một tia tà khí. Vừa hấp dẫn nhân, lại vừa làm người ta kinh sợ.

“Toàn thân trên dưới không có một chỗ nào dễ nhìn sao?”

“Không có!” An Địch Mĩ Áo kiên định lắc đầu, nói dối. Mới không thể để cho dã thú biết hắn thích ánh mắt nó, không thì nó nhất định sẽ tưởng bỏ đi.

“Nói dối, rõ ràng là rất thích ánh mắt của ta!” Dã thú lập tức vạch trần, Tiểu Mĩ Mĩ nghĩ gì nó đều nhất thanh nhị sở hết, còn dám đối với nó nói dối, tên tiểu lừa đảo khả ái này.

Dã thú như thế nào mà biết được? An Địch Mĩ Áo kinh hãi, nhanh chóng lắc đầu, chết cũng không thừa nhận.”Mới không có!”

“Tiểu Mĩ Mĩ, nói dối cần phải bị ‘Trừng phạt ‘!’” Dã thú khùng bố tà cười nói, cố ý ở hai chữ “Trừng phạt càng thêm nhấn mạnh.

“Tử tâm ma, không cho phép xằng bậy nga! Đã đáp ứng là hôm nay không làm, cho phép ta nghỉ ngơi mà!” An Địch Mĩ Áo lập tức hoa dung thất sắc, kinh hoảng đẩy nó ra. Cái đồ dã thú chết tiệt này tính dục cường đến kinh người, mỗi ngày không phân ngày đêm đều dè hấn ra giao phối, thường xuyên đem hấn làm đến choáng váng, ngày hôm qua dè hấn làm thật lâu, thao đến nỗi mộng hấn sắp nở hoa rồi mới bỏ qua!

“Tiểu Mĩ Mĩ, đến làm thôi! Mông đau, dã thú ca ca sẽ giúp cưng liếm liếm liền sẽ không đau nữa!” Dã thú cười dâm dăng, cự đại mao thảo bắt lấy cái mông yêu kiều đều đặn, tà ác xoa nắn đứng lên.

“A... cút đi, tử tâm ma, đừng sờ chỗ đó... Ân hừ... A ngô...” Cái mông đem qua mới bị hung hăng chà đạp vẫn còn phi thường miễn cảm, bị dã thú sờ một chút, An Địch Mĩ Áo lập tức yêu kiều rên rỉ, không còn có khí lực giãy dụa, vô lực xơ lụi ở trong lòng nó.

“Ồ tiểu lăng lợ, càng ngày càng miễn cảm!” Dã thú hôn môi đỏ mọng, mao thảo tà ác nhu được càng thêm dùng lực.

“A... Không... Ngô ân...không cần... Cái kia... Chảy ra... Hừ a...” An Địch Mĩ Áo bị hôn đến eo đều mềm nhũn, nhưng ở giữa hai chân đột nhiên truyền đến một trận ẩm ướt, khiến hấn lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng đẩy dã thú ra, xấu hổ nhỏ giọng nói, đồng thời dùng lực kẹp chặt mông.

Dã thú đem qua tuy rằng không có đem toàn bộ thú tinh lưu lại ở bên trong thân thể, nhưng bởi vì thú tinh của nó rất nhiều, cho nên không thanh tẩy sạch sẽ, còn lưu lại không ít ở bên trong. Dã thú hơi sờ một chút, mặt sau tiểu huyết liền mở ra, thú tinh còn lại ở bên trong chảy ra một ít.

“Cái gì chảy ra?” Dã thú biết rõ rồi còn cố hỏi, nó rất thích khuôn mặt ngưng ngừng của hấn.

” Dâm thú chết dẫm, còn giả ngu, đi chết đi!” An Địch Mĩ Áo mặt ngọc đỏ bừng, đứng lên muốn đi.

“Ồ tiểu lăng lợ, đều nước chảy rồi, còn muốn đi đâu! Còn không nhanh nhờ ca ca an ủi, đem uy no nó!” Dã thú làm sao mà cho hấn heayj, lập tức đem bắt về, đặt trên mặt đất.

An Địch Mĩ Áo biết dã thú chỉ cần tính dục vừa đến, liền nhất định phải làm, nếu không đáp ứng, nó liền sẽ Bá Vương ngành thượng cung, còn có thể nghĩ ra một đồng lớn các thủ đoạn tra tấn hấn, trong đó lợi hại nhất là “Tiểu dã thú ma pháp “. Nhớ tới “Tiểu dã thú ma pháp”, hấn lập tức rung mình một cái. Nhưng hấn giờ mệt như vậy, dã thú còn ép buộc làm hấn, nhưng hấn muốn dã thú phải đáp ứng một điều kiện.

“Muốn làm cũng có thể được, nhưng phải đáp ứng hôm nay phải tắm rửa!” Nói đến chuyện tắm rửa, An Địch Mĩ Áo quả thực muốn nổi điên, dã thú siêu bản, chưa bao giờ tắm rửa, điều này làm cho hấn có tính thích sạch đến nghiêm trọng thật sự không thể chịu đựng được, hôm nay nhất định phải nghĩ biện pháp khiến dã thú ngoan ngoãn tắm rửa.

“Không cần!” Dã thú giống như trước, lập tức không chút do dự cự tuyệt cùng An Địch Mĩ Áo bất đồng, dã thú chán ghét nhất là tắm rửa.

“... Nếu hôm nay không tắm rửa liền vĩnh viễn sẽ không làm!” An Định Mĩ Áo bị nó làm tức chết rồi, lớn như vậy chưa bao giờ thấy qua người nào so dã thú bẩn hơn.

“Dám uy hiếp ta!” Kim mâu dã thú híp lại, thanh âm có chút lạnh đến khủng bố làm người ta sởn tóc gáy. Xem ra Tiểu Mĩ Mĩ lại muốn thủy xà thao một lần nữa!

“Đừng nóng giận nha! Dã thú ca ca, chẳng lẽ không muốn cùng nhau tắm rửa sao? Có thể giúp nhau kì lưng nga!” An Định Mĩ Áo điều này là điềm báo là dã thú sắp tức giận, sợ đến nỗi phải nhanh chóng ôm nó làm nũng, thậm chí không tiếc chủ động câu dẫn.

Mỗi ngày đều phải chịu đựng dã thú không tắm rửa, cả người đều bốc hơi rồi. Điều làm hắn chịu không nổi là chỗ kia nó cũng chưa bao giờ tắm qua, lại mỗi ngày đều muốn đi vào chỗ tối tư mật của hắn, còn thường xuyên bắt hắn dùng chiếc miệng cao quý mĩ lệ ngậm, liếm nó. Hắn nhất định phải chú trọng giúp dã thú rửa sạch căn bản thủy của nó, ít nhất phải rửa qua mười nhất sau đó mới cho nó đem thú căn bỏ vào trong miệng.

Lời mời thực mê người, nghĩ đến hình ảnh dâm dục của mình và An Định Mĩ Áo cùng nhau tắm uyên ương dục, dã thú tâm động. Nhưng nó rất chán ghét tắm rửa, nhưng nó lại rất muốn cùng Tiểu Mĩ Mĩ tắm uyên ương dục, nên làm cái gì bây giờ?

Thấy dã thú còn do dự, An Định Mĩ Áo quyết tâm, đột nhiên đẩy dã thú ra nhảy vào trong đầm nước bên cạnh. Vì khiến dã thú xuống nước tắm rửa, quyết định bằng bất cứ giá nào, muốn sắc dụ dã thú!

Nước trong hồ cũng không sâu lắm, chỉ vừa đến eo An Định Mĩ Áo, bắt quá vừa rồi nhảy xuống rất mãnh liệt nên quần áo đều bị nước làm ướt đầm. Xuyên qua tơ lụa mỏng manh tất cả đều trở nên trong suốt, tơ lụa ướt át dính vào làn da, tại dưới ánh mặt trời chiếu nhìn một cái không sót một cái gì.

Tuy là nam nhân nhưng hắn lại có đường cong so nữ nhân còn hoàn mỹ hơn, đẹp đến mức khiến người ta sợ hãi than. Trên làn da tuyết trắng phủ đầy dấu hôn tình dục, vết cắn, có chút bầm tím dọa người, ngay cả trước ngực hai điểm hồng khả ái cũng bị ngoạn sừng lên. Đầu vú tiên diễm ướt át, rõ ràng là bị hung hăng chơi qua, thể nhưng giống như tiểu anh đào cao cao đứng thẳng, trong đó một còn đeo một hắc bảo thạch nhũ hoàn hiếm thấy. Hắc sắc bảo thạch dưới ánh mặt trời lóe ra những tia sáng mờ nhạt, khiến đầu vú phấn hồng tản ra lực hấp dẫn chết người.

Thật là một khối thân thể gợi cảm làm cho người ta huyết mạch bí trường, ngay cả thần nhin thấy cũng sẽ nổi điên!

Dã thú thiếu chút nữa chảy máu mũi, thanh âm khàn khàn kêu lên: “Tiểu yêu tinh này!”

“Dã thú ca ca, chỉ cần chịu tắm rửa, hôm nay tùy tiện ngoạn nga!” An Định Mĩ Áo mị hoặc nhìn dã thú, nhẹ nhàng giơ lên khóe môi, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ mê thần làm người ta hoa mắt, lập tức khiến cho dã thú thiếu chút nữa làm những động tác phát cuồng. Thế nhưng hắn lại vươn ra ngón tay tuyết trắng cách lớp quần áo ướt đầm kẹp lấy đầu vú sừng lớn của chính mình nhẹ nhàng xát lộn xoay tròn.

“Ngô... A a... Ngô hừ...” Tiếng rên rỉ mị nhân lập tức từ trong môi đỏ khê nhếch tiết ra.

Dã thú trừng lớn kim mâu, vẻ mặt tràn đầy khó tin, hoa thủy tiên quốc vương kia cao ngạo thẹn thùng vậy mà sẽ chủ động câu dẫn nó.

“A ân... A a... Ân cấp... A a a...” An Định Mĩ Áo không nhìn dã thú kinh ngạc, tiếp tục đùa bốn đầu vú chính mình, ngón tay thon dài tăng thêm lực đạo, dùng lực xoa nắn sừng đỏ nhục châu (nhục= thịt, châu = châu ngọc). Còn lồi ké hắc bảo thạch nhũ hoàn ở trên, đem nhục châu đáng thương càng ngoạn càng lớn, sừng đến mức cũng sắp hỏng rồi. Hôm nay vì khiến dã thú tắm rửa hắn đều vứt hết cái gì gọi là xấu hổ rồi.

Ánh mắt dã thú nhìn chằm chằm, đột nhiên cảm giác miệng lưỡi khô khốc, nó thực muốn lập tức đem Tiểu Mĩ Mĩ ăn, nhưng không được, nó không muốn tắm rửa!

Thấy dã thú vẫn còn bất động, An Định Mĩ Áo ở trong lòng cảm tức mắng một câu dã thú chết tiệt, chỉ có thể làm ra động tác dụ dỗ dã thú.

Động tác phong tao trêu ghẹo người khác hắn chậm rãi cởi bỏ quần áo ướt đầm, lộ ra lồng ngực gợi cảm dâm loạn, tay ngọc trắng như tuyết sờ lên toàn bộ dấu hôn cùng vết cắn của dã thú trên da thịt, nhẹ nhàng

miêu tả dấu hôn của dã thú.

“thật đau nga!” Con người so tử thủy tinh còn lóng lánh trong suốt hơn, đáng thương liếc xéo dã thú, thanh âm nũng nịu làm người khác xương cốt đều nhũn.

Chỉ đơn giản là một tiếng làm nũng đã khiến cho dục vọng giống đực của dã thú đứng thẳng, nó chưa từng có kích động như bây giờ, hôm nay Tiểu Mĩ Mĩ thật sự rất câu nhân, trước đây Tiểu Mĩ Mĩ chưa hề có chủ động câu dẫn nó.

Nhìn ánh mắt dã thú, An Dịch Mĩ Áo biết nó đã động tâm nên lại càng cố gắng hơn nữa.

An Dịch Mĩ Áo đột nhiên thò tay vào trong nước chiếc quần tơ lụa của mình cởi ra ném tới trên đầu dã thú.”Dã thú ca ca, người ta phía dưới không có mặc cái gì nha!”Ánh mắt khiêu khích trêu chọc dã thú,càng nói càng làm cho người ta điên cuồng.

Dã thú túm lấy cái quần ở trên đầu nó, trên đó vẫn lưu lại mùi thơm đặc thù của người yêu, mạch máu toàn thân đều kích động muốn nổ tung. Không được, nó phải bình tĩnh, Tiểu Mĩ Mĩ cố ý câu dẫn nó, nó tuyệt không thể mắc mưu. Nó có thể tưởng tượng đến Tiểu Mĩ Mĩ phía dưới cái gì cũng không có mặc, nó rất kích động, chỗ đó của nó muốn nổ tung rồi!

Thối dã thú, nó như thế nào còn không xuống đây! An Dịch Mĩ Áo không nghĩ tới định lực dã thú lại cường như vậy, ở trong lòng căm tức mắng. Nếu trước kia chỉ cần nó câu dẫn như vậy cái đồ siêu cấp háo sắc cầm thú này khẳng định đã sớm bỏ nhào toiws rồi, xem ra nó thực sự rất ghét tắm rửa! Đáng giận! Không được, cũng đã làm đến loại tình trạng như này rồi tuyệt đối không thể buông tay!

Có rồi! Con người loé sáng, An Dịch Mĩ Áo nở nụ cười, nụ cười này vô cùng đáng sợ, khiến vạn vật đều thất (mất) sắc.

Dã thú lại bị An Dịch Mĩ Áo mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vừa định thi phép thuật đem An Dịch Mĩ Áo từ trong nước tóm tới đây, hung hăng thao phủ một phen thì đột nhiên lại đọc được bước kế hoạch tiếp theo của An Dịch Mĩ Áo, nhất thời cả người đều choáng váng đại não trống rỗng.

An Dịch Mĩ Áo không biết dã thú đã biết được ý định của mình, yêu mị xoay người chậm rãi hướng về phía trước mà đi, phía trước hồ nước có một gò đất nhỏ mọc đầy hoa thủy tiên thanh lệ cao nhã.

Không có quần che đậy chỉ có một lớp áo mỏng ướt đầm, dã thú ở phía sau có thể tình tường nhìn đến đường cong mông hoàn mỹ, gợi cảm đầy đặn, mũi cùng miệng đều càng ngày càng khô khốc.

Đi đến bụi hoa thủy tiên phía trước An Dịch Mĩ Áo xoay người nhìn dã thú cười ngọt ngào rồi nằm lên trên hoa thủy tiên, hai đùi ngọc thon dài tuyết trắng ngăm ở trong nước.

Quần áo An Dịch Mĩ Áo sớm đã hoàn toàn ướt đầm vẫn liên tục nhỏ những giọt nước, nhưng không có cởi ra, mà theo nước chảy mò tới đem hạ thể của mình hoàn toàn hiện ra trước mắt dã thú. Chỉ thấy toàn thân phủ đầy dấu hôn, vết cắn tuyết,dưới bụng giống như của trẻ sơ sinh giống nhau vậy sạch sẽ khả ái, một cọng lông cũng không có, chỉ có một căn ngọc hành nhìn qua không giống với sinh thực khí, càng nhìn lại càng giống ngọc khí phấn bạch sắc. Tiểu ngọc hành nhỏ xinh khả ái có chút sưng đỏ, xem ra cũng đã bị nhân hung hăng đùa bỡn qua, hơn nữa đã có chút cứng rắn.

An Dịch Mĩ Áo bị dã thú biến thái ngày đêm điều giáo, thân thể so với kỹ nữ chuyên nghiệp còn muốn miễn cảm gấp trăm lần, vừa rồi chỉ bị mình tự đùa bỡn đầu vú, liền hưng phấn đến chào cờ.

Biết dã thú nhìn chằm chằm phía dưới mình, An Dịch Mĩ Áo cố ý thò tay tới ngọc hành xinh đẹp của mình đang cứng rắn, ném mị nhân cho nó: “Dã thú ca ca, nó cứng rắn rồi, làm sao bây giờ?”

Dã thú trước mắt một màu đỏ, thật muốn lập tức xông lên mở ra cự đại thú miệng của nó đi liếm tiểu bảo bối khả ái, đem tiểu ngọc hành khả ái cũng ăn luôn, nhưng nếu làm như vậy liền biểu thị nó đồng ý tắm rửa!

Thấy dã thú chậm chạp không chịu mở miệng trả lời, An Dịch Mĩ Áo mảy liễu xinh đẹp hơi hơi nhả lại, ở trong lòng tức giận đến cắn răng. Tức chết rồi, chẳng lẽ hần làm còn chưa đủ, còn phải lại phong tao (lẳng lơ) hơn chút nữa còn phải dâm đẳng hơn chút nữa sao? Cảm nhận chính mình đã làm được đủ phong tao, đủ dâm đẳng rồi, hần chưa từng có giống như bây giờ không biết xấu hổ!

Coi như vì khiến dã thú tắm rửa liền phải làm đến cùng, nhất định càng phải phong tao, dâm dăng hơn nữa, khiến dã thú điên cuồng, cuối cùng nhịn không được xuống nước tắm rửa.

“Xấu lắm, đều không giúp người ta, người ta tự mình làm vậy... Aha... Ân a... A úc... Nga hừ hừ...” An Dịch Mĩ Áo giận dữ trừng mắt nhìn dã thú đang đứng bên bờ, thò tay cầm ngọc hành của mình vỗ về chơi đùa đến đứng lên, trước mặt dã thú tự mình an ủi.

Vì có thể làm cho dã thú càng kích động, An Dịch Mĩ Áo còn vươn một tay còn lại vuốt ve đùa bỡn lồng ngực trắng nõn đơn bạc, dâm uế mê người của mình, động tác càng ngày càng nóng bỏng càng kịch liệt.

Kia thật là một hình ảnh làm người ta không thể tưởng tượng, hương diễm dâm loạn đến cực điểm, một thiếu niên siêu cấp xinh đẹp giống như Nguyệt Thần mĩ lệ động nhân, tư thế vô cùng phong tao liêu nhân nằm trên một đám hoa thủy tiên, mái tóc màu bạc dài so ánh trăng quang còn xinh đẹp hơn đang hỗn độn tán lạc ở trong nước. Toàn thân chỉ khoác một kiện y phục mỏng manh ướt đến có thể nhìn xuyên thấu đang treo hững hờ trên cánh tay tuyết trắng, toàn bộ thân thể hoàn toàn bại lộ dưới ánh mặt trời, thân thể hoàn mĩ đầy các dấu vết tình dục nhiễm một tầng phấn hồng mê người.

Thiếu niên mặt đầy xuân tình, con ngươi sáng lạn sóng sánh động nhân dâm dăng vô cùng đang tự an ủi. Vậy mà tại nơi rõ như ban ngày nắm trước ngực đầu vú đeo hắc bảo thạch nhũ hoàn sưng đến mức không thể sưng hơn đang bị xoa bóp khu lõng, còn nắm ngọc hành giống như xử nam phấn nộn dùng lực bộ ngoạn (chơi đùa), dùng móng tay sắc nhọn đi đâm chọc lỗ tròn phần hồng, khiến tiểu lỗ tròn nhỏ chảy ra bạch dịch. Hai chân ngọc so tuyết còn trắng hơn đang ở trong nước kích động loạn đá làm vô số bọt nước bắn lên.

“A a a... Nóng quá a... Úc a... ừ a ha... Nóng chết người ta rồi... A a... ha a a...” Thiếu niên vận vẹo thân thể mềm dẻo tuyết trắng giống như mị xà, đôi môi đỏ mọng cong lên, không ngừng phát ra tiếng kêu đáng thương tao mị dâm, hấp dẫn dã thú đang ở đối diện.

Dã thú kích động đứng lên, sắp dục hỏa đốt người, siêu cấp lang nha bổng giấu ở trong đám lông dài nồng đậm đã phần khởi tới cực điểm, trên khuôn mặt xấu xí hung ác tồn bộ đều là mồ hôi, nó sắp nhịn không được. Mẹ nó.

Yêu tinh kia thật sự rất lẳng lơ!

Dâm dăng thiếu niên đột nhiên ngừng hết thấy động tác dâm loạn, hai đùi ngọc giơ lên cao, đối diện với dã thú lộ ra mật động mê người giấu kín ở giữa cánh mông. Bí huyết hồng diễm hình dạng tinh xảo hoàn mĩ, xinh đẹp giống như cúc hoa. Bất quá bởi vì bị thao quá độ mà có chút sưng sưng, trên các nếp nhăn phần hồng còn có một dấu răng nhọt nhọt, tiểu huyết nhi tựa như chiếc miệng đang há vậy hơi hơi mấp máy, một cổ nùng tinh vẫn đục từ từ chảy ra, chảy đầy toàn bộ bắp đùi, cuối cùng rơi xuống đoá hoa bạch sắc ở dưới mông, dâm loạn đến mức làm người ta đỏ mặt.

“Dã thú ca ca, xem, phía dưới nước chảy! Còn không mau lại đây!” An Dịch Mĩ Áo phong tao liếc nhìn dã thú, e lệ nói, vươn ngón tay ngọc nhỏ dài hướng nó vẫy gọi.

Dã thú vừa rồi không có mùi, đương nhiên nhìn đến phía dưới nước chảy, cái đồ lẳng lơ này đem thú tính nó lưu ở trong thân thể chảy hết ra.

“A ngô... Dã thú ca ca, tiểu tao huyết rất ẩm ướt... A a a... Ngô hừ...rất ngứa a... Nga nga a... rất.. muốn bị này nọ sắp... Úc cấp... Cấp a...” An Dịch Mĩ Áo đối dã thú chớp chớp mắt, tao mị dâm kêu lên, vuốt ve chơi đùa cúc huyết đang chảy ra thú tính, liền vói vào một ngón tay. Tiểu huyết thật rất ngứa, người vì mới tự an ủi, tiểu huyết siêu cấp mẫn cảm đã sớm đối bụng.

Dã thú trừng trừng thú mầu, nó không phải là chưa từng thấy Tiểu Mĩ Mĩ tự ngoạn tự an ủi, song điều bức nó là nó chưa từng thấy Tiểu Mĩ Mĩ chủ động như bây giờ. Tiểu Mĩ Mĩ của nó quả nhiên là đồ lẳng lơ nhất trên đời!

“A a... Ngứa chết rồi... A a... Rất ngứa a... A a... Tao huyết ngứa... Úc a... Không đủ, không đủ... Muốn càng lớn... A a a... Dã thú ca ca mau tới sắp... Hảo ca ca, mau tới sắp tiểu mầu cầu a... Mông tiểu mầu cầu ngứa a... A a a a a a... Dã thú ca ca, cứu ta... Ô a a...” An Dịch Mĩ Áo càng gọi càng tao, ngón tay dùng lực đâm chọc tiểu huyết, dâm ô thú tính chảy đầy tay.

Rõ ràng lúc trước mệt chết, hoàn toàn không muốn làm, nhưng chỉ cần tính dục vừa bị châm ngòi, liền hoàn toàn không thể khống chế không nổi chính mình, thầm nghĩ muốn bị dã thú hung hăng thao. Thật sự đã biến thành một siêu cấp dâm phụ không biết xấu hổ của dã thú!

“Dã thú ca ca... Hảo ca ca, cầu người mau tới làm... Ân ô... Muốn thao, hung hăng sáp... A a... Rất nhỏ, muốn thô thô... A a... Muốn dã thú ca ca đại nhục bổng... A a a a... Sáp, sáp... Cầu người sáp... Nga nga a a a...” An Địch Mĩ Áo lại duỗi một ngón tay đi vào, nhưng căn bản ngón tay rất nhỏ không thỏa mãn được nhục huyết đói khát, nhục huyết sớm đã bị dã thú nuôi đến khẩu vị chỉ thích siêu thô siêu đại, khó chịu đến anh anh khóc.

Không có cách nào, chỉ có thể rút ra ngón tay đem đại ngọc bích to như trứng chim treo ở trên cổ gở xuống, sau đó nhét vào tiểu huyết đói khát cực kỳ của chính mình.

“A... Mị kêu một tiếng, An Địch Mĩ Áo lại thò tay tiến vào trong tiểu huyết, đem ngọc bích thống đến chỗ sâu nhất, ma sát nhục bích đói khát ngứa ngáy, muốn giảm bớt cái loại cảm giác trống rỗng khủng bố này.

“Bại hoại, ta hận người chết đi được... Ân a... Nhìn người ta ngứa thành như vậy, cũng không giúp người ta... Ô ô ô... A a a... Người ta thật sự rất đói, người ta muốn ca ca lang nha bổng... A a... Cầu người mau cho ta... Úc a... Hảo ca ca, mau tới uy no ta... Ta đói... A a a a...” An Địch Mĩ Áo dùng sức thao làm chính mình, dùng ngọc bích đùa bỡn tiểu huyết, oán hận trừng dã thú, trong con người đầy nước mắt.

Không đợi dã thú mở miệng, An Địch Mĩ Áo lại kiều my kêu lên: “Dã thú ca ca, người tới nha... A... Van cầu người tới nha... A a... Dã thú ca ca, mau tới... Ta sinh cho người hài tử... Sinh cho người rất nhiều tiểu dã thú... A úc a... Cầu người nhanh hơn một chút làm chết ta đây tiểu mẫu cầu yêu phát tao... A a a a...”

Nghe nói như thế, dã thú sắp bị dục hỏa thiêu cháy, mũi nóng lên, rốt cuộc nhịn không được. Mẹ nó! mặc kệ, nó hôm nay liền tắm rửa một phen vậy, Tiểu Mĩ Mĩ thật sự rất khả ái...

“Đồ lăng lợ, ta đến đây!” Dã thú chảy máu mũi, liều lĩnh nhảy xuống nước, phóng tới hướng An Địch Mĩ Áo...

2. Chương 2

Nhìn người kia bị mình thành công hấp dẫn, rốt cuộc kích động vạn phần nhảy xuống nước chạy về phía mình, hoa thủy tiên quốc vương lại lộ ra nụ cười đắc ý. Hắc An Địch Mĩ Áo- Y lợi tu bộ dạng đẹp như vậy, trên đời như thế nào có thể còn có người chống cự được sự hấp dẫn của hắn, cho dù là thần cũng không ngoại lệ, ha ha ha ha ha...

“Mẹ nó, tử dâm oa, cũng dám câu dẫn ta, xem lão tử như thế nào làm nát tao mộng của người! Lão tử muốn thao chết người cái đồ lăng lợ!” Dã thú hai ba cái liền chạy tới trước mặt An Địch Mĩ Áo, kích động chửi ầm, cự đại thú hành khẩn cấp muốn lập tức vọt vào tiểu tao huyết vẫn hấp dẫn nó.

“Chờ một chút!” An Địch Mĩ Áo vươn ra chân ngọc đạp lên khuôn mặt dữ tợn xấu xí của dã thú.

“Chờ cái rắm! Tiểu dâm oa, tiểu tao huyết của người không phải đều ngứa chết rồi sao, rất bị của muốn bị vô địch lang nha bổng của giết chết nha!” Dã thú nhú mày, cảm tức mắng. Kéo xuống chân ngọc tuyết trắng xinh đẹp của hắn, dùng lực cẩu véo tiểu mộng đầy đặn mê người, làn da phấn nộn lập tức trở nên đỏ bừng.

Tiểu Mĩ Mĩ có phải hay không muốn nó chết a, đã vậy còn tra tấn nó, Tiểu Mĩ Mĩ lúc nào trở nên hư hỏng như vậy!

“ây da thôi dã thú, người làm gì đó? Đau chết ta!” An Địch Mĩ Áo lập tức kêu đau, con người rừng rưng đáng thương nhìn dã thú, thanh âm kiều my phê cốt, bộ dáng phong tình vạn chủng thực muốn đem hồn người câu đi ra.

“Đồ lăng lợ! Dâm phụ! Kỹ nữ! Tiện nhân! Cùng thật sự là lăng lợ muốn chết! Mẹ nó, một ngày nào đó ta nhất định sẽ chết tại trên người cùng!” Dã thú hận không thể lập tức đem hắn thao đến kêu cha gọi mẹ, thẳng đến khi kêu cứu mạng mới thôi, nhưng thú hành mới để trên miệng cục huyết yêu điểm câu nhân, lại bị An Địch Mĩ Áo ngăn cản!

“Khoan đã! Dã thú ca ca, người thực háo sắc nga! Đừng nóng vội nha!” An Địch Mĩ Áo tuy rằng đã nhịn từ lâu nhịn rồi, điên cuồng khát vọng dã thú tiến vào, nhưng hắn còn chưa khiến dã thú tắm rửa. Nếu để dã thú lập tức cắm vào trong tiểu huyết của hắn, dã thú mãnh liệt như vậy, rất nhanh liền sẽ đem hắn làm đến choáng. Hắn mà hôn mê, dã thú tuyệt đối sẽ chơi xấu không chịu tắm rửa cho nên nhất định phải nhịn xuống.

“Mẹ nó, Cưng có phải hay không muốn tra tấn ta đến chết? Cưng là cái đồ yêu tinh xấu xa, tâm địa ác độc, thế nhưng muốn mưu sát chồng, xem ta như thế nào trừng phạt cưng đồ xấu xa này!” Dã thú sắp vội muốn chết, tức giận hung hăng đánh tiểu mông của hắn, đem chiếc mông bạch khải ái nháy mắt đánh thành đỏ tươi như cây đào mật, đỏ đến sắp tích huyết rồi, dị thường mê người.

Cái đồ tiểu yêu tinh này thực sự là rất thích tra tấn người, đầu tiên là chủ động câu dẫn nó, hiện tại lại không cho nó làm, đáng giận!

“Bại hoại, đừng đánh, mau dừng lại! Đau quá nga!” An Địch Mĩ Áo đau đến sắp rơi nước mắt, dã thú chết tiệt! Đánh nặng tay như vậy, không biết thương hương tiếc ngọc một chút nào, cái đồ gia hỏa dã man!

“Ai kêu người muốn giở trò xấu, về sau xem người còn dám hay không!” Dã thú nhẹ nhàng nhéo nhéo chiếc mũi xinh đẹp của hắn, “Siêu cấp lang nha bổng ” cường tráng vô cùng nhân cơ hội hung hăng đỉnh tiến, rút cuộc tiến vào chỗ kia hoạt nhuyển vô cùng, khiến hắn nhiều lần thích đến đầu óc choáng váng như bay đến tiểu thiên đường.

“A — “Một tiếng thét thật dài chói tai lập tức truyền vào trời cao, trong thanh âm kiều mỵ mang theo chút đau đớn tràn ngập thỏa mãn.

“Siêu cấp cự vô bá ” tráng kiện kinh người vượt qua sức tưởng tượng của người thường trên còn có đầy gai nhọn đem tiểu nộn huyết nhỏ xinh nhu nhược nhét đầy, nộn huyết đáng thương bị chống đỡ sắp biến hình rồi, bên trong tràng đạo cũng bị chống đỡ đến chỉ còn lại một tầng màng mỏng, tùy thời đều có khả năng nứt ra. An Địch Mĩ Áo tựa hồ đã sớm thành thói quen chỉ cảm thấy hơi hơi đau đớn càng về sau cảm giác hạnh phúc khi bị người yêu nhồi đầy.

“Dâm dăng hoa thủy tiên, bên trong của cưng hảo ướt nha, tất cả đều là nước làm cho ta thật thoải mái, thích chết! Nói mau, đồ lăng lơ chết tiệt, có hay không mông cưng vẫn luôn luôn ngứa rất muốn bị ta thao!” chôn ở sau bên trong tiểu huyết nóng ướt căng chặt hưởng thụ cái loại cảm giác bị gắt gao bao chặt, ngâm ở trong nhiệt dịch là khoái cảm tuyệt vời vô cùng, khiến dã thú thích đến rống to. Chỉ là lăng lăng lưu ở bên trong bất động cũng đã khiến hắn thích muốn chết, tiểu tao huyết của Tiểu Mĩ Mĩ quả thực chính là thứ bảm sinh chuyên cấp giống đực làm.

“A... Mới không có... Hảo trưởng a... Mau đi ra... Còn không có tắm rửa đâu...” An Địch Mĩ Áo ngượng ngùng lắc đầu, nhưng tiểu huyết dâm dăng lại tự động kẹp chặt “Cự vô bá” khủng bố.

“Đồ lăng lơ chết tiệt, kẹp chặt như vậy còn tắm rửa cái gì ! Đợi làm xong rồi tắm! Dã thú sớm dục hỏa đốt người, đợi tắm rửa xong mới làm nó khẳng định sớm đã bị dục hỏa hừng hực thiêu cháy.

“Không được, tắm xong rồi làm!” An Địch Mĩ Áo kiên định lắc đầu, tuy rằng hắn cũng rất muốn hiện tại liền làm, dã thú lại khiến hắn thể nghiệm cái loại này khoái cảm dục tiên dục tử mỗi giây.

“Tiểu Mĩ Mĩ, Cưng định tra tấn ta sao?” Dã thú đột nhiên nhăn mày, biểu tình dị thường khủng bố. Xem ra Tiểu Mĩ Mĩ lâu lắm không bị dạy bảo đã quên hắn khủng bố ra sao rồi.

“Dã thú ca ca, người đừng nóng giận nha! Chờ người tắm rửa xong, ta nhất định sẽ tùy tiện cho người làm, người muốn chơi như thế nào cũng có thể!” An Địch Mĩ Áo vội vàng dùng cánh tay tuyết trắng ôm lấy đầu dã thú, chủ động hôn cự đại miệng thú khủng bố vươn ra cái lưỡi dính hương liếm lộng răng nanh sắc bén của nó, đôi mắt hấp dẫn nhìn kim mâu của nó.

“...” Dã thú lập tức hết giận dữ, toàn thân xương cốt đều mềm nhũn.

“Dã thú ca ca, ngài nên đáp ứng nha! Nhân gia sẽ hảo hảo ‘Hầu hạ ‘ ngài, ngài chỉ cần nằm không cần phải làm cái gì nha... Cầu ngài, hảo ca ca... Nhân gia cam đoan với ngài, nhất định sẽ nhượng ngài thật thoải mái, so với lên trời còn sướng hơn... Chờ ngài tắm rửa xong, còn có thể đem cái đuôi cũng cắm vào cùng lang nha bổng cùng nhau thao ta... Còn... Còn có thể tiểu vào trong thí thí của nhân gia nha...” An Địch Mĩ Áo ôm

lấy nó đáng thương cầu xin, vì khiến dã thú đáp ứng, thậm chí không tiếc xấu hổ nói ra một tràng lời mời dụ dỗ mê người, tiểu môn còn đang ngâm thú hành thô to còn cố ý xoay mấy cái.

(đoạn trên ta cố ý cho Mĩ Mĩ gọi dã thú là nhân gia – ngại vì cảm thấy như thế sẽ đặc biệt câu dẫn dã thú hơn chứ không phải đánh nhảm nha)

Nhìn An Định Mĩ Áo như vậy ngay cả thái giám cũng sẽ động tâm, huống chi là dã thú luôn luôn vô cùng háo sắc.

“Dâm phụ, cứng đến cùng là bất chúc ai mà đột nhiên trở nên câu dẫn nam nhân như thế!” Dã thú hận không thể lập tức đem hân ăn vào trong bụng.

Mẹ nó, đừng nói chỉ là tắm rửa ngay cả bảo nó đi chết, nó cũng không chút do dự mà đáp ứng. Tưởng tượng ra chính mình dùng cái đuôi cùng côn thịt đồng thời làm Tiểu Mĩ Mĩ, còn bắn nước tiểu vào trong tao thí mất của Tiểu Mĩ Mĩ, đem bụng Tiểu Mĩ Mĩ bụng đến căng đây, nó liền kích động có thể bắn đến 3 lượt.

Nhìn nó kích động như vậy, An Định Mĩ Áo biết dã thú đã đáp ứng, tử nhân chợt lóe một tia vui sướng, cười ngọt ngào dùng lực hôn dã thú một cái.

“Dã thú ca ca, ta yêu người!”

Vậy là lập tức có thể khiến dã thú tắm rửa rồi ha ha ha, hân thật sự chịu đủ cái bộ dạng vừa bắn vừa thối này rồi.

An Định Mĩ Áo muốn rút thú hành của dã thú ra, dã thú đương nhiên là không cho phép, bắt đắc dĩ hân chỉ có thể để “Siêu cấp lang nha bổng” vẫn cắm ở trong môn để dã thú ôm hân nằm ở trong nước.

Nhưng mới động thân, sức nặng thân thể lập tức khiến hân hoàn toàn ngồi trên thú hành dã thú, cự đại quy đầu đỉnh đến chỗ sâu nhất, đem ngọc bích vừa rồi nhét vào trong tiểu huyết vẫn không có lấy ra đụng vào điểm mẫn cảm nhất.

“A — “An Định Mĩ Áo lập tức thét chói tai, bị ngọc bích đâm đến chỗ kia vừa vặn là tử huyết của hân!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng làm sao vậy?” Dã thú nghi hoặc hỏi, mặt đầy lo lắng, kỳ thật hơn ai hết nó biết rõ ràng đã phát sinh chuyện gì, Tiểu Mĩ Mĩ vừa rồi vẫn luôn tra tấn nó, đương nhiên nó cũng phải tìm cơ hội giáo huấn hân một chút mới được!

“Không... Không có việc gì! Người nhanh lên nằm xuống...” An Định Mĩ Áo lắc đầu, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Dã thú ở trong lòng cười thầm, không có làm việc xấu nữa.

Thành thật thu hồi cánh, dã thú đem An Định Mĩ Áo từ trên bụi hoa thủy tiên ôm xuống dưới nước. Vì khiến An Định Mĩ Áo giúp nó tắm rửa sẽ không quá mệt mỏi nên đem thân mình biến nhỏ đi một nửa nhưng thật sự vẫn quá mức khổng lồ, cho dù biến nhỏ lại nhưng vẫn to lớn một nửa thân thể vẫn lộ ở bên ngoài.

Để cho tiện giúp dã thú tắm rửa, An Định Mĩ Áo đem mái tóc bạc dài đến eo búi gọn ở trên đầu, đem y phục ẩm ướt ở trên người cởi xuống, hoàn toàn trần như nhộng bại lộ ở trước mặt dã thú. Thân thể dâm mĩ không chịu nổi ở dưới ánh sáng chiếu xuống, lờ lờ phát quang, dâm điểm đẹp vô cùng, đẹp đến mức khiến người ta khó có thể tin.

Nhìn chằm chằm thân thể tuyệt mĩ đang hoàn toàn trần trụi ở trước mắt làm người ta dục hỏa đốt người, dã thú thiếu chút nữa lại chảy máu mũi, thú hành cắm ở trong thịt huyết non mềm lại trương lớn không ít, trên đời không còn có ai so với Tiểu Mĩ Mĩ có thể làm cho nó điên cuồng hơn!

“A!!! Người tại sao lại biến lớn!” An Định Mĩ Áo bị chống đỡ đến căng đầy oa oa gọi.

“Nếu cứng cần, ta còn có thể càng lớn hơn nha!” Dã thú cười dâm dăng.

“Không cần! Tuyệt đối không cho phép người lại biến lớn!” An Định Mĩ Áo hoảng sợ kêu lên. Hiện tại đã đủ lớn rồi nếu dã thú lại biến lớn, hân nhất định sẽ chết! Còn không chưa thật sự làm, liền bị “Siêu cấp lang nha bổng” của dã thú giết chết, nhất định sẽ bị người đời cười đến rụng răng!

“Xem chừng bị dọa kì, ta chỉ đùa cũng một chút thôi!” Dã thú cười ha ha, nhìn biểu tình siêu cấp kinh hoàng của hắn, nó cười đến đau cả bụng.

“Thối dâm thú, cũng dám đùa giỡn ta!” An Dịch Mĩ Áo xấu hổ đối dã thú dùng lực quăng quần áo trên tay vẫn còn ướt sũng, khiến nước bắn đầy mặt dã thú làm nó trở nên vô cùng chật vật.,

An Dịch Mĩ Áo thoải mái cất tiếng cười to, tiếng cười mỉa nhẹ nghe tựa như chim Hoàng Oanh hót vầy truyền khắp toàn bộ dị giới.

Dã thú vừa muốn tức giận, An Dịch Mĩ Áo đã lập tức ôm lấy cổ của nó, tại miệng thú xấu xí dọa người khề hôn một cái.

“Dã thú ca ca, ta sẽ giúp ngươi tắm đến thật rất sạch sẽ!” Đôi mắt nhìn nó, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một mặt tươi cười đến ngọt ngào.

Trong lòng dã thú giống như được bôi mật, Tiểu Mĩ Mĩ là cái đồ tiểu yêu tinh càng ngày càng muốn làm nũng!

An Dịch Mĩ Áo bắt đầu giúp dã thú tắm rửa, hắn trước dùng y phục ướt sũng của chính mình giúp dã thú bộ ngực chà bộ ngực, nhưng mới dùng lực xát vài cái y phục nguyên bản sạch sẽ xinh đẹp liền lập tức biến thành miếng vải màu đen.

Mây liễu xinh đẹp gắt gao nhú lại mộ chỗ, dã thú đến cùng đã bao nhiêu lâu không tắm, thực sự là quá bẩn!

“Ngươi đến cùng là bao lâu rồi không tắm rửa?” An Dịch Mĩ Áo chán ghét đem bộ y phục đã biến thành miếng vải đen bẩn ném xuống, Hắn ngắt mấy bông hoa thủy tiên ngực dã thú rồi giúp dã thú chà lông. Hắn thích nhất dùng hoa thủy tiên tắm rửa, vừa có thể tẩy rửa vừa có thể lưu lại mùi hương.

“Cũng một thời gian dài rồi, nhớ cũng không rõ!” Dã thú thành thật trả lời, thoải mái hưởng thụ An Dịch Mĩ Áo giúp nó xát ngực. Thật thoải mái a! Không nghĩ tới tắm rửa cũng sẽ thư thái như vậy!

Nằm ngửa ở trong làn nước mát rượi, nhàn nhã tắm nắng, còn thịt nhồi vào bông hoa thủy tiên quốc vương đáng yêu nhất xinh đẹp nhất trên đời, thích ý nhìn tình nhân khả ái vất vả giúp mình chà lông, cái loại cảm giác này thật sự rất thoải mái, rất vui vẻ, tất cả trái tim đều ấm áp.

Dã thú hơi hơi nheo lại kim mâu, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ khoái hoạt chưa bao giờ có, nguyên lai cái này gọi là hạnh phúc!

An Dịch Mĩ Áo đối với dã thú hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nó thật sự là lười thôi đến hết thuốc chữa! Siêu cấp bẩn thú!

Nghiến răng nghiến lợi dùng lực chà xát lông ngực bẩn đến đen kịt của dã thú, hắn nhất định phải đem dã thú tắm thật sạch!

“Tiểu Mĩ Mĩ, chừng chà nhẹ một chút! Chừng chà lông hay là đang nhổ lông vậy a!” Nhìn biểu tình hắn giống như liều mạng với cừu nhân, dã thú chết cười.

Không phải là nó sợ đau nhưng nếu như Tiểu Mĩ Mĩ đem toàn bộ lông nhổ xuống thì thật sự khôn hay. Nó cũng không muốn biến thành trọc thú không có lông, khi đó thì thật sự giống như Tiểu Mĩ Mĩ nói là siêu cấp xấu thú! Nhất định sẽ bị bọn Mê Tư cùng Ấu Tư cười chết!

“Tử sử thú. Ngươi bẩn như vậy nếu không dùng lực thì làm sao mà sạch được?” An Dịch Mĩ Áo nổi giận mắng. Hắn là người cao quý nhất trên đời này – Mĩ Lệ vương đã bằng lòng giúp nó tắm rửa nó không biết cảm động thì thôi thể nhưng còn dám ngại đông ngại tây. Đây chính là lần đầu tiên hắn giúp người khác tắm rửa, hắn lớn như vậy nhưng mà chưa từng làm qua chuyện một như thế!

Tiểu Mĩ Mĩ lại mắng nó là sử thú! Nhìn tình nhân khả ái dã thú bắt đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Mĩ Mĩ vì cái gì mà không muốn tin tưởng nó là soái ca thể! Nó thật sự lớn lên rất soái, Nó cùng Ấu Tư đều là hai mỹ nam tử soái nhất Thần Giới, bọn nó là anh em sinh đôi làm sao có khả năng sẽ xấu!

Bởi vì tức giận, hoa thủy tiên quốc vương chà lại càng thêm dùng lực, quả thực ngay cả khí lực bình sinh đều xuất hết ra, đôi bàn tay nho nhỏ tuyết trắng cầm hoa thủy tiên dùng sức chà tẩy lớn khuôn ngực rộng

lớn đen thui của dã thú. An Định Mĩ Áo hoàn toàn quên mất trong mộng mình còn cầm “Siêu cấp lang nha bổng” của dã thú ở chỗ sâu còn có ngọc bích, động tác quá lớn sẽ khiến mộng cũng động.

Khi hắn phát hiện ra thì đã quá muộn, mộng quả nhiên bởi vì động tác rất kịch liệt mà hơi hơi lay động, khiến “Siêu cấp lang nha bổng” không cẩn thận đỉnh đến ngọc bích, mà ngọc bích lại vừa vụn trạc đến chỗ sâu là cục tâm.

An Định Mĩ Áo toàn thân kích động đến run lên, đồng tử thu nhỏ lại, thiếu chút nữa thét chói tai, lại sợ dã thú phát hiện, sẽ nổi lên dục vọng, lập tức thao hắn, hắn chỉ có thể cắn răng nuốt xuống tiếng rên rỉ.

“Tiểu Mĩ Mĩ đừng dừng lại đừng bắt động như vậy? Nhanh lên tiếp tục tắm a! Cũng không phải vẫn rất muốn giúp ta tắm rửa sao!” Nhìn hắn mặt đầy xuân triều, lại cố gắng cố nén xuống, dã thú ở trong lòng cười chết, cố ý giả vờ không có phát hiện hắn khác thường không kiên nhẫn thúc giục nói.

“Chúng ta tắm phần lưng đi! Người... Trước tiên rút ra rồi lật mình nằm ở trong nước!” An Định Mĩ Áo xấu hổ kêu lên, mặt ngọc đỏ bừng. Không thể lại khiến thú hành chán ghét vẫn cầm ở trong thân thể của hắn được, thật sự quá nguy hiểm!

“Được!” Dã thú sảng khoái lập tức rút ra cự đại “Lang nha bổng”, ôm lấy An Định Mĩ Áo phóng đến bên cạnh bụi hoa thủy tiên rồi trở mình ghé vào trong nước. Ngay cả khi nhìn đến lúc An Định Mĩ Áo rời đi thú hành mộng chảy ra một ít bạch dịch cũng không có trêu chọc, thành thật đến mức làm người ta khả nghi.

An Định Mĩ Áo hồ nghi nhìn dã thú, dã thú thế nhưng không có làm khó dễ hắn, thật sự là kỳ quái!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cũng còn thất thần làm gì, mau lên ngồi lên lưng của ta cũng không phải nói phải giúp ta kì lưng sao? Còn không nhanh lên một chút!” Trong kim mâu chột lóe một tia cười gian mà người khác không dễ dàng phát giác.

An Định Mĩ Áo cảm giác dã thú rất khác thường tự dừng tổ thái độ thành thật hợp tác, nhất định có trá, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề, đành phải ngồi lên chiếc lưng rắn chắc của dã thú, chỗ đó so với phía trước còn bền hơn, chỗ này là chỗ bền nhất trên người của dã thú.

Mây liễu xinh đẹp nhanh chóng nhú lại một chỗ, hắn thật sự rất bội phục dã thú, đến cùng là bao lâu rồi dã thú không tắm rửa mà mới bền thành như vậy, thần kì là nó vẫn còn có thể vẫn chịu đựng được, trước đó lưng dã thú vẫn ngâm ở trong nước lên lông mao đã ướt tất cả, khiến An Định Mĩ Áo tắm rửa giúp nó thuận tiện hơn, không có khổ cực như ở trước ngực.

Ngắt một bó to hoa thủy tiên rồi giúp dã thú chà chiếc lưng bền thủ hồi thối đến đen xì, An Định Mĩ Áo sợ không dám dụng quá nhiều lực, sẽ làm bảo thạch trong tiểu huyết di động nên động tác phi thường cẩn thận.

Tia nắng ấm áp xuyên qua khe núi chiếu xuống vùng thảo nguyên rộng lớn, ở đó có một dã thú khổng lồ xấu xí đang ngâm mình ở trong hồ nước, trên lưng nó là một mỹ thiếu niên vô cùng tuyệt mỹ, thiếu niên vất vả giúp dã thú chà lưng, một thở hồng hộc mồ hôi lấm tấm, ở dưới ánh sáng chiếu xuống càng thêm phần kiều diễm.

“Tiểu Mĩ Mĩ, thật thoải mái! Lại dùng lực một chút!” Nằm sấp ở trong nước, dã thú hí mắt mặt đầy hưởng thụ.

Dã thú đương nhiên thoải mái rồi còn hắn thì mệt chết đi được! An Định Mĩ Áo hung hăng trừng mắt nhìn dã thú, vừa muốn mở miệng mắng, ở mặt sau đột nhiên có thứ gì đó mềm như nhung đang đâm đâm vào chiếc mộng quang loả của hắn, nó đang hướng trong kẽ đuôi hắn tìm kiếm. Nghi hoặc quay đầu lại hắn lập tức nhìn thấy một cái đuôi thú hắc sắc đang hướng cục huyết hắn thò vào đó là cái đuôi dã thú!

An Định Mĩ Áo còn không kịp lấy lại tinh thần, cái đuôi cùng thú hành không sai biệt lắm vô cùng thô đã dùng lực đâm vào cục huyết hắn.

“A — thôi dã thú, ngươi làm gì đó? Thế nhưng đánh lên ta!” An Định Mĩ Áo kinh hãi kêu một tiếng, sinh khí mắng, hắn thật sự sơ suất quá!

“Cũng không phải là đang phát xuân sao, ta thương cũng nên mới hảo tâm muốn giúp cưng a!” Dã thú du côn cười nói, cái đuôi đi vào càng sâu,

“Ngô... Người nói bậy bạ gì đó? Vô liêm sỉ, mau đi ra...” An Định Mĩ Áo xấu hổ vô cùng, hấn rút cuộc đã hiểu vì sao vừa rồi đã thú lại ngoan ngoãn nghe lời như thế, nguyện ý rút lang nha bổng ra nguyên lai là nó có âm mưu.

“Thời điểm cương giúp ta chà ngực, tiểu thí mắt không phải cũng đã ngứa rồi đi, muốn bị này nọ sáp sao, đã thú ca ca thương cưng nhất, đương nhiên muốn thỏa mãn cưng cái đồ tiểu lăng lợ khiếm thao rồi!” Đã thú cười dâm dăng, thú đuôi ngựa quen đường cũ hướng chỗ sâu tìm kiếm đến khi đụng tới ngọc bích ở chỗ sâu nhất mới dừng lại.

“A ngô... Ta mới... A... Không có... Mau đi ra...” An Định Mĩ Áo thường xuyên bị cái đuôi đã thú làm tiểu huyết, đối thương tổn mà thú đuôi gây ra là quá rõ ràng, đuôi của đã thú không chỉ giống thú hành của đã thú thô to mà còn giống như lang nha bổng cường hãn hung mãnh, nó là hung khí đáng sợ nhất trên đời.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng vì cái gì luôn thích khẩu thị tâm phi, giống như nữ nhân vậy! Tiểu thí mắt của cưng rõ ràng đã cực kỳ ngứa, vì cái gì còn muốn chết không chịu thừa nhận!” Đã thú mặt đầy bất đắc dĩ, cái đuôi mềm như nhung bắt đầu di động lên xuống tà ác khuấy đảo tiểu huyết ầm ứ, thi thoảng đỉnh tới ngọc bích lại làm cho An Định Mĩ Áo muốn nổi điên hơn một chút.

“A a a a a –” An Định Mĩ Áo trừng lớn tử nhãn, toàn thân kịch liệt run rẩy, ngọc bích hình lăng giác đâm vào điểm mẫn cảm nhỏ nhỏ kia tựa như bị dao đâm chọc trong cảm giác đau đớn lại sinh ra một ít khoái cảm.

“Đồ tiểu lăng lợ, bị cái đuôi của ta làm thực thích đi, xem cưng gọi lăng lợ muốn chết, đến kỹ nữ còn không lăng lợ như thế! Đồ kỹ nữ lăng lợ!” Đã thú cố ý thống được càng sâu càng nhanh, cố ý dùng cái đuôi đỉnh đến ngọc bích để ma sát cục tâm của An Định Mĩ Áo.

“Nha nha nha nha nha... Dừng lại... A a a... Úc a... Không cho phép người động... Đi ra... Người không biết giữ lời hứa... Uhm... A a... Người không biết xấu hổ... A a a a a...” An Định Mĩ Áo môi đỏ mọng mở lớn, tiếng kêu vừa thống khổ lại vừa khoái hoạt, cái mông bị sáp đến loạn xoay, bạch sắc thủy dịch chảy ra nhiễm đầy ở trên lưng đã thú làm cho trở lên dị thường bắt mắt cũng dị thường tục tĩu.

Cục tâm non mềm bị ngọc bích ma sát đến đau nhức, tiểu huyết bị đã thú càng thống lại càng dương lông cứng trên thú đuôi quả thực là muốn mạng của hấn, chúng nó tựa như vô số con kiến hung ác cắn cắn tràng bích hấn, khiến hấn vừa ngứa vừa đau vô cùng.

“Đồ lăng lợ, đừng có mà không chịu thừa nhận! Tinh dịch của đã sớm chảy ra hết rồi, hiện tại bên trong đều là tao thủy của cưng mới chảy ra! Cưng xem nhan sắc này hương vị này không là của cưng thì là của ai, chỉ có cưng thiên hạ này vô song tuyệt đỉnh Đồ tiểu lăng lợ mới có tao dâm thủy như vậy!” Đã thú không chút lưu tình vạch trần hấn, đưa tay sờ đến chỗ hai người kết hợp lấy một ít dâm thủy đưa tới trước mặt hấn, đem tao thủy toàn bộ bôi lên mặt hấn.

“Mới... Mới không phải... A a... Rõ ràng là của người... Úc a... Người vu oan cho ta... A a a... Úc ô ô...” An Định Mĩ Áo xấu hổ muốn chết, hai bên tai đều đỏ.

Chuyện xấu hổ đó đã bị đã thú phát hiện, thú hiện tại đang chảy ra quả thực là dâm của hấn, đều là đã thú hại bởi vì mỗi ngày bị đã thú thao cho nên hiện tại chỉ cần có một cái gì đó đi vào đảo lộn, tiểu huyết lập tức sẽ giống như nữ nhân tự động phân bố ra dâm dịch.

Đáng giận! Hấn bị đã thú biến thành mất mặt như thế hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu thua, hấn cũng phải khiến đã thú xấu mặt mới được.

An Định Mĩ Áo đột nhiên nằm sấp trên lưng đã thú, hai chân thon dài mảnh khảnh bỏ xuống nước hướng hạ thể đã thú giấu ở trong nước tìm kiếm, nhanh chóng tìm đến siêu cấp lang nha bổng, tà quang trong tử nhãn chợt lóe, hai lòng bàn chân xinh đẹp đồng thời dùng lực đập.

“Nga... Đã thú lập tức than nhẹ một tiếng, thở ra một ngụm lạnh khí.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ chợt lóe một tia cười xấu xa, Chân ngọc linh hoạt tà ác đều lộng mệnh cắn đã thú, bàn chân tuyết trắng tựa như bàn tay vậy linh hoạt xát lộn mát xa thú hành sưng tím.

Cứng rắn thú hành vốn đang dục hỏa ngẩng cao bị An Định Mĩ Áo như vậy kích thích dã thú tự nhiên chịu không nổi, hô hấp lập tức trở nên trầm đục. Nó không hề nghĩ đến An Định Mĩ Áo sẽ làm như vậy, nó hình như chưa từng có dạy hấn như chơi như vậy!

“Ngô... Nga... Yêu tinh chết tiệt, mau dừng lại... Nga...” Dã thú càng ngày càng tức giận, phát hết tổng lực vào cái đuôi cuồng thao ái nhân đang cười ở trên lưng nó.

Thú đuôi tràn ngập uy lực hung hăng đỉnh vào tiểu ngọc bích, hận không thể đem tiểu cục huyết đỉnh xuyên, đâm loạn mặt thủy róc rách chảy ròng nhuộm trắng cái đuôi của nó.

“Úc úc úc... Giết chết ta... A a a... Sâu quá a... Nga nga nga nga nga... Mau dừng lại... Xuống dưới... Nha nha nha nha... Bại hoại... Người muốn giết chết ta sao... Úc a a a a... An Định Mĩ Áo bị biến thành cao trào liên tục, ngọc hành cứng rắn đến nhất trụ kinh thiên.

An Định Mĩ Áo cảm tức lập tức phản kích, bàn chân nhỏ dùng lực khảy động ở trên siêu cấp lang nha bổng nóng kinh người ở trong nước, ngón chân cố ý cọ cọ trên đùa đỉnh quy đầu, ngón chân ngăn ngăn càng đâm tục đâm chọc tiểu linh khẩu.

Thú hành đáng thương bị An Định Mĩ Áo chơi đến đau nhức, trướng đến sắp nổ tung, lỗ niệu đạo ở trong quy đầu bị ngón chân bướng bỉnh làm cho dương tô vô cùng, kích thích chảy ra một đồng lớn dục dịch không sạch sẽ điên cuồng muốn lập tức tìm cửa động chui vào.

“Ân... A... Đồ lăng lơ chết tiệt, cũng dám như vậy ngoạn ta... Hảo! Xem giữa hai chúng ta ai mới chơi ai! dã thú phần khích rống to, lông trên thú đuôi bắt đầu dựng lên cái đuôi bắt đầu chuyển động.

Tiểu cục huyết thật sự sắp bị đuôi dã thú làm nát rồi, vô số lông thú tựa như những chiếc kim châm sắc nhọn đem tràng bích miễn cưỡng cảm non mềm đâm đến đau nhức vô cùng, tùy thời đều có thể chảy máu mặc dù đau muốn chết nhưng đồng thời lại một loại khoái cảm tuyệt diệu ngập đầu.

Dã thú thấy hấn kích động như thế, càng thêm dung sức, càng làm càng nhanh, sắp làm hấn bay lên, nó rất thích xem Tiểu Mĩ Mĩ bị làm đến nổi điên biểu cảm muốn sống muốn chết, đặc biệt nghe đến tiếng kêu cứu mạng của hấn khi bị mình lạm thao làm cho nó thật sự muốn đem hấn làm đến tươi sống giết chết, dĩ nhiên là nó không nỡ.

“A a a... Phá... Phá... Úc a a a... Úc a a... Dừng làm, thật sự... Muốn bị người... Làm phá... Ô a a... A a...” An Định Mĩ Áo sợ đến ngã vào trong nước. Chỉ có thể ôm thật chặt tấm lưng rộng lớn của dã thú, thân thể bị cái đuôi dã thú làm đến vẫn lay động, trước ngực đầu vú thũng đau cùng ngọc hành phía dưới đứng thẳng, không ngừng ma sát với lông mao cứng cứng của dã thú, khiến khoái cảm càng thêm cường liệt.

Đồng tử tràn đầy nước mắt trong suốt động nhân hung hăng trừng dã thú ở dưới thân đang tra tấn hấn đến chết đi sống lại, dám tra tấn khi dễ hấn, hấn nhất định phải đòi lại gấp trăm ngàn lần!

“A a... Ân a a... Úc ngô... Nga a a a...” An Định Mĩ Áo thống khổ lại sáng khoái đâm kêu, trong nước bàn chân tuyết trắng phần hận dùng sức đùa bốn thú hành nóng bỏng kinh người, còn cố ý dùng nhón chân bấm “Lang nha bổng”, nhưng thú hành thật sự quá lớn ngón chân hấn kẹp còn chưa xong hưởng chỉ là bấm.

Nhưng An Định Mĩ Áo không có nản lòng rất nhanh liền nghĩ tới một phương pháp khác tra tấn dã thú, bàn chân đặt trên đại thú hành đột nhiên di chuyển xuống tìm đến hai thịt heo túi ra sức mà đập, hung hăng đè ép thịt túi mềm nhũn, đem khoái cảm sắp không chịu nổi trong thân mình tất cả đều phát tiết ở trên chân.

“A — ” Tiếng thú rống dọa người làm người ta sồn tóc gáy truyền vào trời, tinh nang là chỗ mẫn cảm yếu ớt nhất bị đùa bốn như thế khiến dã thú điên rồi, cả người đều sắp bạo liệt.

Bàn tay mảnh khảnh mỹ lệ thò vào trong nước đụng đến trước ngực dã thú, bắt lấy đầu vú giấu ở nồng đậm mao từ trước đến nay chưa bị người đụng qua hung hăng xoa nắn ngoạn chơi.

Lại là một tiếng thú rống đáng sợ nữa, dã thú kích động đến cái đuôi đứng im, nó trăm triệu lần không nghĩ tới An Định Mĩ Áo sẽ làm ra nhiều hành động làm nguwoif ta giật mình như vậy, hôm nay An Định Mĩ Áo thật sự làm người khác nổi điên rồi.

Vì khiến dã thú kích động, đầu lưỡi An Định Mĩ Áo bắt đầu đi liếm lỗ tai xù lông của dã thú. Vô luận là người hay thú thì lỗ tai luôn là điểm mẫn cảm, hôm nay nhất định phải làm cho dã thú xấu mặt mới thôi,

chỉ bị chân ngoạn mà bắn ra cho nó biết mình lợi hại như nào! Hừ —

Dã thú tuy biết mục đích của An Định Mĩ Áo nhưng hoàn toàn không khống chế nổi dục vọng của mình, trước kia đều là nó đùa bốn người khác chưa từng có người nào dám đùa nó, càng miễn bàn tới dám lớn mặt tiết ngoạn nó như thế, lá gan Tiểu Mĩ Mĩ thật sự là lớn bằng trời!

Bất quá Tiểu Mĩ Mĩ biến thành như vậy nó rất thích, nó sớm biết tiểu yêu tinh này phi thường tao, là siêu cấp âm phụ, sẽ vô cùng âm dăng vượt xa sức tưởng tượng! Thật không biết về sau khi hấn mang thai sẽ thế nào, chỉ là nghĩ thôi là làm cho nó kích động đến không chịu nổi —.

Suy nghĩ của dã thú rất nhanh bị cắt đứt, An Định Mĩ Áo vươn ra cái lưỡi dinh hương tiến vào trong tai nó chuyển động hấp liếm, tay cùng chân đồng thời dùng lực ngoạn sát.

“AHHH — “Đại thú hành bị An Định Mĩ Áo tiết ngoạn rồi cuộc không khống chế nổi mà bắn ra, thú tinh giống núi lửa phun trào đem làn nước hồ trong veo nhiễm bẩn, trong không khí tràn ngập một cỗ dày đặc vị tanh nồng.

An Định Mĩ Áo lộ ra nụ cười thắng lợi, dã thú cuối cùng cũng bị hấn ngoạn đến mất mặt, nhìn nó về sau còn dám kiêu ngạo nữa không, ha ha ha ha ha...

Nó vậy mà bị tình nhân chính một tay mình điều giáo chỉ dùng chân ngoạn liền bắn, dã thú giận dữ rút ra cái đuôi nhanh chóng trở mình chuẩn bị trả thù.

An Định Mĩ Áo rất lo lắng mình sẽ bị ngã xuống, tranh thủ thời gian dã thú lập tức bị nhét vào một căn nhục căn cự đại vô cùng -là siêu cấp lang nha bổng của dã thú vào trong mông hấn.

“A —, An Định Mĩ Áo sợ tới mức kêu to, không nghĩ tới dã thú lại mãnh liệt như thế nó vừa mới bắn ra lập tức lại cương không hổ danh là đầu dã thú so với người bình thường đúng là khác xa!

“Đồ yêu tinh xấu xa, cứng xem ta bị mất mặt bắn ra chắc hẳn là thích lắm!” Dã thú nhìn hoa thủy tiên quốc vương đang kinh ngạc mà cười lạnh, một phát hung hăng xỏ xuyên qua thân thể An Định Mĩ Áo khí lực vô cùng lớn ngay cả ngọc bích cũng thiếu chút nữa bị chém thành hai nửa.

“A a a a a — “Tiếng kêu thê lương vọng thẳng đến trời xanh làm người ta sờn tóc gáy, An Định Mĩ Áo toàn thân đau đến phát run, mặt vốn là hồng nhuận nháy mắt đau đến trắng như tờ giấy.

Côn thịt dã thú không chỉ thô dài mà hành thân phủ đầy cái loại gai nhọn. Người bình thường thì khó có thể thừa nhận nhưng An Định Mĩ Áo bị dã thú ngày đêm không ngừng làm đã trở nên quen thuộc với hung vật khác người kia, nhưng vừa rồi mới bị thú đuôi chà đạp qua dững đạo sưng đỏ vô cùng hiện tại lại bị dùng lực cắm vào siêu cấp lang nha bổng khiến hấn căn bản không thể thừa nhận, quả thực đau muốn chết.

Không nhìn đến An Định Mĩ Áo đang kêu thảm thiết, dã thú phần nộ trừu sát. mỗi một lần đi vào đều đi đến nơi sâu nhất, hận không thể đem ngọc bích cùng cục tâm đồng thời đâm xuyên.

“A a a a a... A a... Dã thú chết tiết, đau quá... A a a... Từ bỏ... Mau dừng lại... Úc nga... Ô ô ô ô ô... Ta thật sự... rất... Đau... Hừ ân... Nga nga... Ta sẽ tử... A a a a... dừng lại a... Ô ô... A a... “Ngũ quan xinh đẹp thống khổ nhứ chặt một chỗ, nước mắt trong suốt giống như trân châu không ngừng trào ra ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn, hoà vào dịch thể mà lúc trước dã thú đã bôi lên mặt làm cho hấn vừa dâm loạn lại vừa đáng thương.

“Đồ yêu tinh, thế nhưng còn dám mắng ta là dã thú chết tiết! Xem ra cứng thật sự muốn bị ta thao chết!” Dã thú càng thêm tức giận, lấy ra đuôi thú rồi lại thò đến trước miệng cục huyết ý đồ muốn cắm vào cùng thú hành cùng nhau trừng phạt An Định Mĩ Áo.

Đã phát hiện ra ý đồ của nó, An Định Mĩ Áo kinh hãi, liều mạng giãy dụa.”Không cần... A... Tuyệt đối không cho phép đi vào... A a... Ô a...”

Cục huyết bị thú hành nhồi đến tràn đầy, căn bản không có khả năng lại cắm thêm thú đuôi thô to tuy rằng từng nhiều lần đã bị dã thú đồng thời cắm thú hành cùng thú vĩ vào, nhưng khi đó đều có làm qua khúc đạo đầu khuếch trương tốt, cứ như vậy mạnh mẽ tiến vào mà nói nhất định sẽ bị xé rách đến đổ máu.

Không để ý đến hần khóc gọi, dã thú lạnh lùng cười, nhẹ nhàng chế trụ hần khiến hần không thể kháng cự, bắt chắp tất cả đem cái đuôi theo cú huyết khẩu kéo ra một khe hở, thô bạo cắm vào.

Nháy mắt, An Dịch Mĩ Áo bị đau thiếu chút nữa ngất xỉu đi ngay cả thanh âm đều kêu không được, chỉ có thể ôm thật chặt dã thú mặc dù là dã thú khiến hần đau như vậy nhưng hần cũng chỉ có thể dựa vào dã thú, nó là người hần tín nhiệm nhất.

Thấy hần đau lợi hại như thế, dã thú nộ khí giảm đi không ỉ thay vào đó là sự đau lòng. Tuy rằng không có lập tức rút ra nhưng mà nó thành thật không có động chỉ là lẳng lặng nán ở bên trong.

“Ô ô ô... Súc... Sinh... cú... Đi...” An Dịch Mĩ Áo cười trên trước ngực dã thú nghỉ ngơi một lát, khóc mắng, thanh âm đau nhức có chút phát run, lê hoa đài vũ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu chọc người ta đau lòng.

“Đồ yêu tinh chết tiệt, còn không biết sai, thế nhưng lại mắng ta, thật là không ngoan mà!” Tâm nó vừa mới nhuyển một chút lập tức lại tức giận trở lại, dã thú nhú mồm, sinh khí khiến thú hành cùng thú đuôi cắm ở tiểu huyết cùng nhau động lên. Bất quá tựa hồ còn có một chút lo lắng, lực đạo cũng không phải là lớn nhưng lại làm cho Dịch Mĩ Áo đau vô cùng.

“A a a... Dâm ma... Không cho phép nhục nhích... Ô ô... A a a... chảy máu rồi... Ô ô ô ô ô...” An Dịch Mĩ Áo khóc đến rơi lệ đầy mặt, nâng lên cánh tay mềm nhũn vô lực đánh dã thú.

Cú huyết đã bị thương căn bản chịu không nổi hai cự đại hung khí, hoàn toàn biến hình, huyết khẩu chống đỡ đến bình bình (bằng phẳng), một tia nếp nhăn cũng nhìn không tới, chỉ còn lại tầng màng mỏng. Nội bích thăm hại hơn bị chống đỡ đến sắp nổ tung giống như bị cắm vào hai thanh đao sắc bén, chất lỏng nóng bỏng từ trong tiểu huyết chảy ra, tràng bích có vài chỗ bị thương đến chảy máu.

Thật sự rất đau đớn, An Dịch Mĩ Áo chỉ cảm thấy sống không bằng chết, nguyên bản ngọc hành sảo cao trào bị đau đến uể oải, mệnh căn như côn trùng ốm yếu sắp chết nằm ở dưới bụng trắng nõn.

“Còn hay không dám cười trộm ta, còn hay không dám giống như vừa rồi đùa cợt ta?” Dã thú mắng, biểu tình hung ác nhưng tại nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của hần hần đau đến nhăn nhó vẫn là đau lòng mà ngừng lại.

“Ô ô... Không dám... Ô... Phụ vương, mẫu hậu, cứu ta... Ô ô... Tiểu Mĩ Mĩ... Đau quá... đau muốn chết... Ô ô ô...” An Dịch Mĩ Áo lắc đầu, giống như tiểu hài tử mà khóc kêu song thân đã mất của mình. Bộ dạng vừa khả ái vừa đáng thương làm cho người ta nhìn không được muốn bảo vệ, thương tiếc hần.

“Tiểu yêu tinh, đừng gọi sai người rồi! Phụ vương, mẫu hậu của ngươi cứu không được ngươi đâu, chỉ có ta mới có khả năng cứu ngươi!” Dã thú thổi thổi chiếc mũi của hần khóc đến ửng đỏ. Nhìn hần khóc thành như vậy tất cả hỏa khí bay thành mây khói.

“Ô ô... Dã thú ca ca, van cầu người tha thứ ta... Ô ô... A a... Đừng làm nữa... A a... Ta không được... A a a... Hảo ca ca, người đối Tiểu Mĩ Mĩ là tốt nhất, người thương ta nhất .. A a a... Tiểu Mĩ Mĩ yêu nhất người... A a... Cầu người tha ta đi... Ô ô ô ô...” An Dịch Mĩ Áo chủ động hôn khuôn mặt xấu xí dọa người của dã thú, đáng thương cầu xin, dã thú tuy rằng rất hung dữ nhưng nó lại không chịu nổi hần làm nũng, hoàn toàn vô phát chống cự khi nghe hần gọi là ca ca.

“Tiểu bại hoại, lần này tạm tha cho ngươi! Lần sau nếu lại giống như hôm nay dám như vậy chính ta, ta nhất định sẽ không tha, ta sẽ khiến ngươi thật sự bị đau đến chết!” Nhếch môi cười, dã thú ôn nhu sờ sờ đầu của hần mà hung ác hù dọa.

“Ân... Ta không dám, hảo ca ca, ta thật sự đau quá đau quá, người mau đi ra để cho nhân gia nghỉ ngơi một lát...” Hần vội vàng gạt đầu lại dùng lực hôn dã thú một, đáng thương vô cùng cầu xin.

“Không được, ngươi từng nói sinh cho ta một đứa con, hôm nay không làm đến khi ngươi mang thai, ta là tuyệt đối sẽ không ra ngoài!” Dã thú không chút nào do dự mà cự tuyệt.

“Nhưng là...”

“Ta biết ngươi rất đau, ngươi yên tâm rất nhanh thôi ngươi sẽ không đau nữa mà ngươi còn thích đến bay lên trời, bị ta thao túng khoái đến lên trời ..” Dã thú dâm tà cười nói, hai móng vuốt phóng tới trên tiểu mông đau nhức của hần đau nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái.

An Định Mĩ Áo lập tức cảm giác thấy không đau nữa, máu cũng ngừng chảy. Dã thú sử dụng ma pháp đối với hắn!

Đang lúc còn kinh ngạc bởi ma pháp thần kỳ của dã thú, trong mộng hai cự vật lại bắt đầu di chuyển hung hăng thao tiểu huyết căng chặt vô cùng.

“A a a... Úc a... Xấu dã thú, ngươi tại sao không có nói một tiếng... Liên động... Úc a a a... Úc a... Ân a... Không cần... Ân ngô... A a...” An Định Mĩ Áo sinh khí kêu lên, tiểu huyết lại khôi phục bản tính dâm dăng, gắt gao bao lấy lấy hai “Cự vô bá” quen thuộc, đói khát mà nhẹ nhàng mấp máy, muốn mau chóng thể nghiệm khoái cảm tuyệt vời khó có thể quên trong trí nhớ.

Thân thể hắn bị dã thú cải tạo triệt để, hoàn toàn hết thuốc chữa, tuy rằng dã thú nói đây là tính dâm dăng trời sinh của hắn, cùng nó một chút quan hệ cũng không có, nhưng hắn tuyệt không thừa nhận, hắn kiên quyết cho rằng tất cả biến thành như vậy đều là do dã thú làm!

“Ai nha, Tiểu Mĩ Mĩ, cứng thật sự là trở mặt so với trở bàn tay còn nhanh hơn, vừa rồi mới bảo ta là hảo ca ca, thế mà lúc còn ở trên lưng ta thì liền mắng ta là xấu dã thú, thật sự là đáng giận! Xem ta không hung hăng giết chết cái đồ dâm oa không ngoan này, thao loạn tiểu mộng của ngươi!” Dã thú giả bộ sinh khí, mượn cơ hội cuồng loạn va chạm.

Dâm vật phủ đầy lông mao thô to siêu dài đang tận tình tại tiểu huyết nóng bỏng dong duỗi, nó hướng chỗ sâu nhất trong tiểu huyết đột phá, dùng lực đem ngọc bích đẩy đến chỗ sâu nhất so với cúc tâm còn sâu hơn, trực tiếp đỉnh nhập vào trong bụng.

“Nha nha nha nha nha nha nha nha... Làm đến nội tạng... A a a... Hảo ca ca, quá sâu... A a a a... Úc úc úc... Chậm một chút, ... nhẹ một chút... A a a a... Dã thú ca ca, nội tạng muốn phá... A a a a...” An Định Mĩ Áo kịch liệt lắc đầu đến cuồng dại, tóc bạc bần ở trên đầu giống thác nước đang lay động, đẹp đến kinh người.

Cái loại cảm giác này không cách nào mà hình dung được, hắn chưa bao giờ bị đụng đến chỗ thần bí đó, bị hai hung khí đáng sợ đồng thời ngang ngược xâm chiếm, tựa như linh hồn ở chỗ sâu bị xâm chiếm, đau vô cùng cũng thích vô cùng đến nỗi toàn thân đều nổi da gà.

“Tiểu yêu tinh, không thâm nhập đến bụng nội của cứng thì làm như thế nào mà hội tiểu dã thú có thể ở bên trong được” Nó mê luyến ngưng mắt nhìn An Định Mĩ Áo. Toàn bộ kim mâu tràn đầy thâm tình.

Bất đồng với ánh mắt ôn nhu, phía dưới thú hành cùng thú đuôi ra ra vào vào, vô cùng hung ác thăm dò nội tạng thần bí, đem ngọc bích đỉnh vào chỗ sâu trong bụng, nó cũng không lo lắng là làm sao mà lấy ngọc bích ra được.

“A a a a a... Dã thú ca ca... Ngươi không cần lại... Úc úc úc... Ta muốn bị ngươi thao chết... A a... Nga ân... Cầu ngươi đừng thống sâu như vậy... Bảo thạch dâm chết ta... A a a... Đau quá... Cứu mạng a... Phụ vương... Mẫu hậu... Cứu cứu ta... A a a a a... Tiểu Mĩ Mĩ không được... Cấp a a a... A a a a...” An Định Mĩ Áo môi đỏ mọng trương lớn, khóe miệng không ngừng tràn ra chất lỏng không kịp nuốt vào, cổ họng cơ hồ đã gọi đến khản.

Cảm giác đau nhức vô cùng cùng khoái cảm, khiến hắn dục tiên dục tử, liên tục cao trào, ban đầu đau đến ngọc hành ở dưới mềm nhũn bấy giờ đã bắt đầu ngóc đầu thức tỉnh, mặt sau tiểu huyết càng ngày càng tràn ra nhiều dâm thủy hơn, đem thú hành dã thú cùng đầu đuôi tẩm ướt.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng lại không ngoan rồi, dám nói dối! Rõ ràng rất thích là lại nói là đau! Cứng xem cứng lại bắt đầu chảy nước! Thật sự là dâm loạn đến hết thuốc chữa! Ai, tao mộng của cứng nếu không có siêu cấp lang nha bổng cùng thú đuôi của ta, thì làm sao mà sống được!” Dã thú trêu chọc nói.

Tiểu huyết mềm mại đem thú hành cùng thú đuôi bao đến chặt khít vô cùng, một tia khe hở cũng không có, cái loại cảm giác này thật sự là thích muốn chết, khiến nó nhịn không được lập tức muốn bạo bắn ra. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm đó, nó còn muốn thao Tiểu Mĩ Mĩ trong chốc lát nữa, hưởng thụ nhiều cái loại cực hạn khoái cảm trừu sấp này một chút.

Dã thú hưng phấn hôn má ngọc An Định Mĩ Áo đã ướt đầm mồ hôi, vươn ra một móng vuốt đi đùa bỡn nhũ hoa đã sưng như thạch đầu, một cái khác bắt lấy bạch ngọc hành đã cứng rắn mà vuốt ve bộ lộ, khiến ngọc hành càng trở nên đứng thẳng, khí phách hiên ngang.

Tất cả các điểm mẫn cảm đều bị công kích, khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, An Định Mĩ Áo sướng đến âm khiêu liên tục: “A ha ha ha... Úc a... Dã thú ca ca, hảo thích a... Ân a... Thật sự hảo thích... A a a a... Người thao Tiểu Mĩ Mĩ hảo khoái hoạt... Cáp a... Đầu vú rất thoải mái... Kê kê cũng thoải mái... Ngô ngô... Thím mắt cũng rất sướng... A a a a... Thật đã a... A a a a a...”

“Thích dã thú ca ca như vậy thao cường sao? Đồ tiểu lãng lơ”

Nhìn tình nhân mặt đầy nước mắt đôi mắt phủ đầy xuân sắc liên tục âm khiêu, dã thú kích động đến cực điểm, càng muốn chà đạp hẳn. Muốn nhìn thấy hẳn khóc đến thảm hại hơn, kêu càng mị hơn, đem tất cả những thứ xinh đẹp nhất hiện ra ở trước mặt mình.

“Úc úc úc úc... Chết... Úc a a a... Dã thú ca ca, người làm cho Tiểu Mĩ Mĩ thích chết... A a a a... Nga a a... Giống như muốn thăng thiên..... Quá tuyệt vời... A a a a... Hảo ca ca, dùng sức... Úc ngô ngô... Hừ nga...” An Định Mĩ Áo ôm chặt dã thú, cười “Siêu cấp lang nha bổng “Cùng “Vô địch thần phong vĩ” thích đến cao trào, miệng mở ra lớn, nũng nịu từng trận, hương tân chảy đầy cảm*. Mặt khác cái miệng nhỏ nhắn nhất cũng chảy đầy dâm thủy, đem dưới bụng của mình cùng dã thú toàn bộ biến thành bản vô cùng.

*(hương tân chảy đầy cảm = ý nói nước miêng của em ấy chảy đầy cảm ah)

Khoái cảm giống như mưa rền gió dữ khiến hẳn hoàn toàn bị sa vào cơn lốc tình dục của dã thú, không thể tự kiềm chế nổi chính mình chỉ có thể gắt gao ôm dã thú như phao cứu với duy nhất ở giữa biển lớn.

“Đồ lãng lơ chết tiệt, đừng chỉ lo phát xuân, nhanh lên trả lời vấn đề của ta, cường thích bị ta thao sao? Cường bị ta thao rất sung sướng sao?” Dã thú đánh mông hẳn mắng, thú đuôi cùng thú hành hung hẳn vô cùng đảo lộn va chạm đem cục huyết khảy thành thành nhất uông xuân tửu say lòng người. (nhất uông xuân tửu = một hồ đầy xuân tửu(rượu cất về mùa xuân))

“Úc a... Đừng đánh... Đau... A a a a... Thích... Ta đương nhiên thích... Nga nga nga nga nga... Úc a a... Dã thú ca ca thao đến... Thật vui vẻ... A ngô ngô... Van cầu người lại dùng lực thao ta... A a a a... Úc a a... Ta là dâm phụ... Úc a... Trời sinh thích bị người khác chọc mông... A a a... Hảo ca ca, cầu người hung hăng giết chết tiểu mẫu cầu đang phát tao này... A a a a... Ta là tiểu mẫu cầu của người... Úc úc a a a... Nga a a...”

Đôi chân thon dài kẹp chặt eo hổ của dã thú, phóng đảng vặn vẹo thắt lưng đón ý hòa cùng dã thú trêu sáo. Đầu óc đã hỗn loạn đến mơ hồ, tâm trí chỉ muốn truy cầu cái loại khoái cảm tiêu hồn phê cốt kia, đã sớm vứt bỏ thân phận cao quý của chính mình, chỉ biết chìm đắm trong tình dục âm khiêu liên tục. Hẳn đã hoàn toàn hóa thân thành một dâm thú chỉ biết là thỏa mãn dục vọng của mình!

Nhìn An Định Mĩ Áo cử chỉ phóng đảng đem dã thú mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vô cùng kích động mắng: “Đồ lãng lơ chết tiệt, xem bộ dạng cường đang phát tao này rất giống như tám trăm năm không có bị nam nhân thao qua! Đồ dê tiện! Thối kỹ nữ!”

“Úc a a... Lại thao sâu thêm chút nữa... A a a... Dã thú ca ca, người quá tuyệt vời... A a... Côn thịt của người cùng cái đuôi thật sự rất lớn... A a... Tiểu Mĩ Mĩ yêu chết... A a a... Chúng nó tất cả đều là bảo bối của Tiểu Mĩ Mĩ ... A a a a... Nga a a...” An Định Mĩ Áo kẹp chặt lại cục huyết, sợ thú hành cùng thú đuôi của dã thú rời đi, say mê rên rỉ phóng đảng, cử chỉ giống như thư thú dâm đảng phong tao vô cùng. (thư thú = thú cái)

Bụng bị thao đến sắp tan chảy ngọc bích bị đỉnh đến địa phương kỳ quái nào đó, cảm giác giống như bị kẹt ở trong nội tạng, khiến hẳn rất sợ hãi nhưng lại vô cùng kích thích.

“Thối dâm oa, cường chỉ yêu côn thịt cùng cái đuôi của ta, chẳng lẽ cường không yêu ta sao.” Dã thú ghen tuông nhéo chiếc eo của hẳn đang lay động đến sắp rụng rời, đột nhiên dừng lại bất động.

“Hảo dã thú ca ca, đừng đứng im mà... Ngô... Ta nhất yêu người... Người đừng nóng giận... Hừ ân... Van cầu người nhanh lên thao ta, đừng bất động, thật là khó chịu... Ngô ân...” An Định Mĩ Áo nhứ mày kêu lên, liều mạng lấy lòng dã thú, hi vọng nó nhanh chóng chuyển động.

Dục hoả trong thân thể càng ngày càng lớn, vô cùng khát vọng cái loại khoái cảm vừa kích thích vừa đau đón đó, nếu hiện tại mà dã thú không làm nữa hẳn nhất định sẽ thống khổ đến chết mất.

“Đồ tiểu lãng lợ, ta cũng nhất yêu cưng!” Dã thú thỏa mãn nở nụ cười, lại vung ra “Siêu cấp lang nha bổng Cùng “Vô địch thần phong vĩ” đáng sợ không ngừng tại trong tiểu huyết ra ra vào vào, lấy tốc độ mà nhân loại không thể làm được nhanh chóng trừu cảm.

“A a a... Dã thú ca ca, chính là như vậy... Úc a a... Hung hăng làm Tiểu Mĩ Mĩ... Úc a a... Tiểu Mĩ Mĩ là... Tiểu mẫu cầu của người... Úc a a... Nga a... sinh ra chỉ để người thao... A a a... Úc a a...” Xuân thanh làm người ta khó có thể tin, nóng bỏng đến người khác mặt đỏ tim đập

Máu sôi trào, hạ thể của bọn họ gắt gao dính liền tại một chỗ.

Đây tuyệt đối là hình ảnh dâm loạn hạ lưu nhất trên đời này, bên trong cục huyết nhỏ xinh tinh xảo nhưng dị thường sưng đỏ khó có thể tin tưởng là nó có thể dung nạp được hai hung khí lần gấp mấy lần tiểu huyết. Hung vật màu đen đem miệng tiểu huyết sưng đỏ cọ sát đến tận diễm ướt át, mật dịch màu trắng không ngừng theo hung vật khùng bỏ chảy ra sau đó phủ đầy nơi riêng tư cùng đùi của hai người.

“Thật sự là tiểu mẫu cầu dâm đảng, bất quá bản thân rất thích cưng như vậy phát tao tiểu mẫu cầu! Thật khả ái muốn chết!” Dã thú mê luyến cạy mở đôi môi đỏ mọng cuốn lấy cái lưỡi thơm ngọt của hắn mà mãnh liệt hôn, hai cái lưỡi ở giữa không trung kịch liệt dây dưa, phát ra tiếng vang “Chặc chặc”.

Trong khoảng thời gian bị dã thú điều giáo, kỹ thuật hôn của An Định Mĩ Áo đã thuần thục hơn nhiều, cái lưỡi linh hoạt nhiệt tình đáp lại. Hắn kéo bộ lông xù của dã thú ma sát ngọc hành đã đứng thẳng của mình, cũng thẳng lưng khiến bạch ngọc bông va chạm bàn tay của dã thú.

Sau huyết bị từng đợt va chạm tấn công chính mình lại ra sức đi đỉnh bàn tay của dã thú, An Định Mĩ Áo thoải mái nhắm mắt lại, say mê dạo chơi trong tầng khoái cảm.

Chính lúc An Định Mĩ Áo cũng sắp cao trào bản tính thì đột nhiên linh khẩu bị vật gì đó cắm vào ngăn chặn. Hắn thống khổ mở to mắt, dã thú thế nhưng lại tà ác mà cắm một đoá hoa thủy tiên vào đỉnh quy đầu của hắn đem tinh dịch chặn lại bên trong.

“Ô a... Dã thú ca ca, mau... Để cho ta bắn... A a a... Cầu người để cho ta bắn... Úc a a... Thật là khó chịu, ta muốn bắn tinh... A a a...” An Định Mĩ Áo đáng thương cầu xin, dã thú thật sự rất xấu nó lại tra tấn hắn rồi!

Khoái cảm điên cuồng đang có nhu cầu cấp bách muốn phát tiết nhưng mà lại không thể bắn ra, khoái hoạt dục thủy đã vọt tới cơn thịnh lại bị đoá hoa ngăn chặn. Rồi khoái cảm ở hậu huyết lại không ngừng tăng mạnh, bài sơn đảo hải thẳng hướng phía trước ngọc hành phóng đến, tìm kiếm chỗ phóng thích.

“Muốn bắn thì cũng có thể nhưng cưng phải như mọi khi cầu ta, dùng sức gọi ta, gọi đến bao giờ bản thân vui vẻ thì thôi, tự nhiên bản thân sẽ để cho cưng bắn!” Dã thú nâng khuôn mặt đang tràn đầy vẻ dâm loạn của hắn lên, nhìn đôi mắt bao phủ hoàn toàn bởi nước mắt cùng dục triều, nó thích nhất nghe nhất xuân thanh mà Tiểu Mĩ Mĩ gọi.

Thú hành cùng thú đuôi càng động càng nhanh, càng ngày càng hung dữ, cố ý không ngừng ma sát kích thích ngọc bích để ngọc bích cọ cọ vào cục tâm đã sung huyết to như hòn đá.

“A a a... Hảo, ta cầu người, ta gọi... A a a... Ta là kỹ nữ, ta là tiện nhân... Úc a... nhẹ một chút... Aha cấp... Nga a... Ta trời sinh đã dâm đảng, ta là một yêu tinh thích bị thao túng.. Tao mẫu cầu... Úc a a... Cầu dã thú ca ca hung hăng thao chết... Ta... Nha nha nha nha nha — dã thú ca ca dùng lực thao tao thí mất của tiểu mẫu cầu ... A a a a... Dùng lực thao chết ta... Úc a a a... Thao đến khi bụng tiểu mẫu cầu lớn thì thôi, khiến tiểu mẫu cầu sinh cho người một đồng lớn tiểu dã thú... Úc a a a...”

Vì có thể phóng thích, An Định Mĩ Áo sắp bị nghẹn hồng không chút do dự dựa theo yêu cầu của dã thú liên tục khóc kêu dâm đảng đến cực điểm. Hắn biết dã thú thích nhất là khi hắn dâm tiện giống như kỹ nữ, khi đang làm tình càng lãng lợ thì càng thích, nó càng thích hắn dùng những từ ngữ thô bỉ không chịu nổi vũ nhục chính mình.

Kêu cũng không tẻ lắm, lại kêu thêm một chút nữa đi!” Dã thú một bên dâm tà dùng lực đánh cái mông đầy đặn của hắn, một bên dùng hai hung vật giống như hỏa xà tại bên trong bụng An Định Mĩ Áo va chạm.

“A a... Ân ngô... Dã thú ca ca, ta yêu người... A ngô...”

Dã thú dùng sức thao đến nửa ngày, nó muốn bắn, vươn ra cái lưỡi dài trườn mền liếm hạ đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ của An Định Mĩ Áo, nói: “Tiểu Mĩ Mĩ, ta cũng yêu cưng, chúng ta cùng nhau bắn!”

Vừa dứt lời, gai nhọn ở trên thú hành đột nhiên ôm lấy tràng bạch An Định Mĩ Áo, thú tinh so nham thạch còn nóng hơn, số lượng kinh người không ngừng phun vào bên trong miệng của hắn, nhanh chóng đem bụng An Định Mĩ Áo bắn đến lớn vô cùng, đồng thời lấy ra hoa thủy tiên vẫn cắm ở trên ngọc hành An Định Mĩ Áo, ngọc hành đã ghen rất lâu cuối cùng cũng đã được phun ra.

“A a a a — “An Định Mĩ Áo sung sướng kêu lớn, khoái cảm sung sướng khi phía trước cuối cùng cũng được phóng thích cùng với khoái cảm giống như hỏa pháo khi bị đánh trúng khiến hắn không thể thừa nhận nổi, trước mắt bạch quang chợt lóe, thét chói rồi hôn mê bất tỉnh.

Trong chớp mắt, hắn cảm giác được cảm giác vô cùng nóng, không phải là “Tiểu dã thú ” bình thường đã chạy vào bụng hắn...

3. Chương 3

An Định Mĩ Áo mệt mỏi vô cùng nên ngủ rất lâu, đang ngủ say thì đột nhiên có cái vật lông xù gì đó chọc vào mặt hắn gây rối, khiến hắn không thể ngủ yên được.

“Ngô... Ân... Tránh ra...” An Định Mĩ Áo thò bàn tay ra muốn tóm lấy vật gây rối không biết tên kia, quơ quơ được mấy nhát rồi lại nhắm tiếp tục ngủ. Hắn thật sự rất mệt.

Nhưng vật lông xù gì đó lại không chịu dừng lại mà tiếp tục bò đi lên người hắn, lần này càng quá phận trực tiếp với đến phía sau hắn quấy nhiễu cái mông hắn, rồi lại muốn tiến vào khe hở ở giữa hai đùi thịt.

Nó đó bị điên cuồng chà đạp đến đau muốn chết, An Định Mĩ Áo không thể nén lại tiếng rên rỉ, mở ra con ngươi cao quý mỹ lệ như hoa Tử La Lan. Lập tức đập vào mắt hắn là khuôn mặt xấu xí dữ tợn vô cùng dọa người của dã thú, hắn rúc vào lồng ngực ôn nhu của dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng rốt cuộc cũng tỉnh rồi! Cưng thật dâm dăng nha, gọi như thế nào đều không tỉnh, sờ tiểu thí mắt của cưng một chút lập tức liền tỉnh! Thật sự là tiểu mẫu cầu danh bất hư truyền tao Mĩ Mĩ!” Kim mâu thâm thúy mê người tà tà nhìn hắn, cười cười nói.

“Tử dâm thú, ngươi nói cái gì!” An Định Mĩ Áo nổi trận lôi đình, muốn giơ tay lên đánh nó lại phát hiện ra toàn thân hắn mềm yếu vô lực, nhất là phần địa phương dưới eo đau nhức vô cùng, tựa như bị mấy chục cỗ xe ngựa to nghiền qua.

An Định Mĩ Áo nhớ tới hôm nay bị dã thú thao một trận, thích đến chết đi sống lại, còn hôn mê bất tỉnh. Khuôn mặt tuyệt sắc lập tức nhiễm một rặng mây hồng, đối với dã thú đang ôm chính mình càng thêm tức giận thế nhưng hắn lại không khí lực đánh trả, chỉ có thể bất đắc dĩ cắn răng mà trừng dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng trừng ta làm gì! Tất cả những điều ta nói đều là sự thật, chính cưng cũng thừa nhận cưng là tiểu mẫu cầu siêu cấp khiếm thao, còn cầu ta thao chết cưng !” Dã thú hoàn toàn không để ý đến nỗ lực của hắn, tiếp tục khiêu khích.

Bộ dạng Tiểu Mĩ Mĩ sinh khí thật sự đáng yêu, nhất là khi bị chọc giận tới mức trừng mắt lộ khuôn mặt đầy bất đắc dĩ thì lại càng đáng yêu đến không chịu nổi!

Dã thú thật sự rất xấu!!

” Thúi lắm! Ta sẽ không bao giờ nói những lời hạ lưu không biết xấu hổ đó!” An Định Mĩ Áo tức giận đến nổi mặt ngọc đỏ cả lên, quên mất thân phận cao quý của chính mình, lửa giận ngút trời chửi ầm lên.

Từ sau khi quen biết dã thú, hắn mỗi ngày đều mắng chửi thô tục, dã thú thật sự rất đáng giận thế nhưng lại dám mắng hắn là tao mẫu cầu, nói hắn là đồ khiếm thao, tuy rằng... mấy cái đó là sự thật, nhưng hắn tuyệt sẽ không thừa nhận!

“Tiểu Mĩ Mĩ, trí nhớ của cưng thật sự có vấn đề rồi, rõ ràng ban ngày cưng vừa mới qua! Dã thú ca ca, ta là đồ lẳng lơ, ta là tao mẫu cầu khiếm thao, cầu người hung hăng thao chết ta...” Dã thú cố ý học tiếng kêu

của An Định Mĩ Áo lúc ân ái cộng thêm ánh mắt tà nịnh làm cho trở nên tục tĩu đến cực điểm, để người ta nhin không được mà đỏ mặt.

“Im miệng! Thối dâm thú, ngươi đi chết đi!” An Định Mĩ Áo vừa xấu hổ vừa giận muốn chết, hận không thể đào động chui vào. Hắn không mặt mũi nào mà thấy người khác nữa rồi!

Không đếm xỉa tới thân thể vẫn đang đau, An Định Mĩ Áo tức giận đẩy dâm thú ra giày dụa muốn ngồi dậy, lúc này hắn mới phát hiện ra thì ra bây giờ đã là buổi tối rồi!

Trên bầu trời đêm trăng sáng vàng vạc, xung quan còn có mấy khỏa tinh linh lóng lánh đáng yêu. Nơi này không giống như u ám giới chỉ có màu đen, mà nó giống như Nhân Giới giống nhau, ngày đêm rõ ràng. Hơn nữa, vô luận là ban ngày hay ban đêm vĩnh viễn đều có ánh sáng, nhiệt độ ấm áp như mùa xuân, không có trời đổ mưa, cảnh vật thanh u mỹ lệ, thật là một đảo nguyên hiếm có.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng thẹn quá hoá giận!” Dâm thú cũng ngồi dậy, từ phía sau ôm lấy hắn, thấp giọng xấu xa cười nói.

“Tử dâm thú, cút đi!” An Định Mĩ Áo sinh khí lại muốn đẩy nó ra, nhưng dâm thú không chịu lại ôm hắn chặt hơn.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng nóng nữa! Nóng giận sẽ là cưng già đi, sẽ biến dạng đó!” Dâm thú không để ý tới An Định Mĩ Áo phản kháng, vươn ra lưỡi thú nóng ướt liếm hai má tức giận đến đỏ bừng của hắn.

“Cái gì! Ta sẽ xấu đi sao? Trời ạ, mau đưa cho ta gương!” An Định Mĩ Áo siêu cấp yêu cái đẹp, cái gì hắn cũng không sợ ngoại trừ mình sẽ xấu đi. Nghe thấy dâm thú nói vậy An Định Mĩ Áo kinh hoảng kêu lên, nhất thời hoa dung thất sắc.

“Đừng nóng vội, Tiểu Mĩ Mĩ! Yên tâm, cưng không có xấu đi, cưng vẫn đẹp như thế!” Dâm thú nhìn hắn mà bất đắc dĩ cười nói. Khắp thiên hạ thật sự tìm không ra ai so với Tiểu Mĩ Mĩ yêu cái đẹp hơn, cho dù là “Người kia” cũng không có khoa trương như vậy!

An Định Mĩ Áo vẫn không yên lòng, cắn răng nhin xuống đau nhức ở eo, bò gần đến hồ nước.

Cúi đầu vừa nhìn mắt nước đang chiếu rọi một khuôn mặt thiếu niên kiều hồng, vẻ mặt có chút mệt mỏi nhưng lại vẫn như trước đó vạn phần mỹ lệ. Khí chất cao quý dung mạo giống như thần tiên, thật sự là có một không hai, không có một ai có thể thoát khỏi mị lực của hắn!

An Định Mĩ Áo rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, hắn không có xấu đi! Không thì hắn nhất định sẽ sống không nổi, dung mạo chính là sinh mệnh của hắn!

“Dâm thú chết tiệt, thế nhưng dám dọa ta! Đáng giận!” An Định Mĩ Áo quay đầu, trừng dâm thú tức giận mắng.

“Tiểu Mĩ Mĩ, Cưng làm sao mà khả ái như vậy!” Dâm thú cười ha ha, muốn hôn hắn, lại bị hắn chán ghét né tránh.

“Dâm thú chết tiệt, đừng chạm ta! Ngươi là một tên lừa gạt, về sau đừng mơ tưởng chạm ta dù chỉ là một chút!” Nhìn nó vẫn toàn thân ô hắc, siêu cấp vô cùng bẩn dâm thú, An Định Mĩ Áo tức càng thêm tức. Nghĩ đến chính mình giữa ban ngày ban mặt như vậy không biết xấu hổ hấp dẫn nó, hi sinh nhiều như vậy, còn đáp ứng cấp dâm thú sinh hài tử, hơn nó còn bị nó tươi sống thao đến choáng váng, kết quả vẫn là không thể khiến nó tắm rửa được, liền tức giận đến muốn điên rồi!

Đều là do dâm thú làm rất mãnh liệt, khiến hắn hoàn toàn quên chuyện muốn tắm rửa cho dâm thú!

“Ta như thế nào lừa cưng?” Dâm thú biết rõ hắn nói cái gì như lại giải vờ vô tội.

“Ngươi tên hỗn đản này còn giả ngu, ngươi rõ ràng đáp ứng ta là sẽ tắm rửa, kết quả ngươi hiện tại đã tắm chưa? Ngươi căn bản không tuân thủ ước định, ngươi là cái đồ siêu cấp đại lừa đảo!” An Định Mĩ Áo càng nghĩ càng giận, chỉ vào nó tức giận mắng. Không nghĩ tới chính mình đã vất hết óc làm nhiều chuyện như vậy nhưng mà vẫn không có biện pháp khiến dâm thú tắm rửa, hắn tức giận đến muốn học máu!

“Tiểu Mĩ Mĩ, thật sự là oan uổng cho ta mà a! Ta nơi nào không có tuân thủ ước định, ta đã làm theo như cưng nói xuống nước tắm rửa, là do cưng chỉ biết lo cho chính mình thích, căn bản quên chuyện giúp ta tắm rửa. Chuyện ta không thể tắm rửa toàn bộ là do cưng, sao có thể trách ta!”

“Người... Người nói vậy! Ta lúc ấy nói là tắm xong rồi mới làm, kết quả mới tắm đến một nửa, người liền muốn bá vương ngành thượng cung, người vô sỉ!” An Định Mĩ Áo đương nhiên không sẽ thừa nhận, lập tức phản bác.

“Ta...”

Dã thú mới mở miệng, lập tức liền bị An Định Mĩ Áo đánh gãy, uy hiếp nói: “Ta mặc kệ, người lập tức đi tắm cho ta, không thì người đừng tưởng lại cùng ta làm nữa, cũng đừng tưởng ta sẽ sinh hài tử cho người!” Hôm nay hần nhất định phải bắt dã thú tắm cho bằng được không thì hần không cam lòng.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cũng đã mang thai rồi! cũng không muốn cũng phải sinh cho ta! Nay uy hiếp cũng vô dụng nga!” Dã thú cười xấu xa nói, Tiểu Mĩ Mĩ thật sự quá khả ái mà thế nhưng lại đem chuyện đó ra uy hiếp nó!

“Cái gì! Ta đã mang thai?” An Định Mĩ Áo há to miệng kinh ngạc, nhanh chóng cúi đầu xem bụng của mình. Bụng không có lớn vẫn bằng phẳng như trước nhìn không ra có cái gì gọi là dấu hiệu mang thai. Bất quá trước khi hần ngất xỉu thật sự có cảm giác thú tinh chạy tới chỗ sâu trong bụng, cái loại cảm giác này cùng cảm giác trước kia thực không giống nhau. Chẳng lẽ hần thật sự mang thai?!

“Ấn! qua mấy tháng nữa, cũng sẽ làm mẹ, cũng sẽ sinh hạ một tiểu dã thú, cũng có thể là một ồ!” Dã thú gật đầu, nghĩ đến hần cùng Tiểu Mĩ Mĩ rất nhanh sẽ có hài tử, giống như Chu Lợi Dịch cùng người kia giống nhau, liền vô cùng vui sướng hưng phấn.

“Sinh một ồ?!” An Định Mĩ Áo thiếu chút nữa té xỉu, sinh một đứa thôi cũng đã thực khủng bố rồi vậy mà còn sinh một ồ chẳng phải hần sẽ biến thành heo mẹ sao! Dọa chết người!

“Ấn! Người của Thần tộc có thể dễ dàng sinh hạ nhiều bào thai, mẫu hậu của ta cũng nhiều lần sinh rất nhiều song bào thai, tam bào thai! Ta chính là tam bào thai!” Năng lực sinh dục của Thần tộc đều mạnh đến phi thường, giống như Chu Lợi Dịch chỉ sinh một là chuyện chưa từng có, chắc là bởi vì Chu Lợi Dịch là nhân loại nên mới vậy!

Mẹ người sau là heo mẹ sao! Thế nhưng lại sinh nhiều như vậy, “An Định Mĩ Áo nghe xong lập tức kêu to, cũng không sợ sẽ làm dã thú sinh khí. Chỉ có heo mẹ mới có thể sinh nhiều như vậy, còn mỗi lần mang thai đều là vài cái. Thật khủng bố!

Hiện tại, hần đối với thần hậu càng thêm tò mò, cũng càng thêm chán ghét, một nữ nhân sinh nhiều hài tử như vậy, khẳng định là giống như heo mẹ lại còn vừa già vừa xấu, đáng người hoàn toàn biến hình!

Hừ, loại nữ nhân giống trư này cư nhiên còn dám xưng là đệ nhất mỹ nhân của Thần Giới, thật sự là không biết xấu hổ! Đúng là chuyện đáng buồn cười nhất thế giới này mà vậy mà nàng ta còn muốn ghen tị với hần còn sai dã thú đi để trả thù! Bất quá Thần Hậu nằm mơ cũng không có nghĩ đến con trai của nàng đã bị tuyệt thế mỹ mạo của hần mê hoặc, nàng biết nhất định sẽ tức chết! Ha ha ha...

“Heo mẹ!” Ngoài dự đoán dã thú sau khi nghe được An Định Mĩ Áo nói Thần Hậu là heo mẹ. Dã thú không có sinh khí, chỉ nhẹ giọng mà lẩm bẩm, khoe miệng giơ lên một mặt ý cười kỳ quái, giống như là nhớ ra chuyện gì đó.

“Dã thú chết tiệt, người đừng tưởng nói sang chuyện khác là xong mau đi tắm cho ta! Không thì ta sẽ đem hài tử nhốt lại ở trong bụng, làm cho để nó không thể chui ra được!” An Định Mĩ Áo đột nhiên nhớ tới dã thú còn chưa đi tắm, lại tiếp tục mắng dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cũng nói cái gì? Cũng muốn đem hài tử nhốt lại trong bụng, không cho nó chui ra?” Dã thú sửng sốt một chút, cười ha ha, chỉ có Tiểu Mĩ Mĩ mới nói được những câu khả ái như vậy!

“Đúng thế! Cho nên người tốt nhất là nhanh chóng mà đi tắm đi, không thì ta sẽ đem tiểu dã thú của người nhốt lại trong bụng, không để cho nó chui ra! Hừ!” An Định Mĩ Áo chống nạnh hừ nói, đầy mặt đắc ý. Hần thật sự rất thông minh mà, thế nhưng lại nghĩ ra biện pháp tốt như thế, dã thú nhất định sẽ bị dọa mà ngoan ngoãn đi tắm rửa!

Dã thú cười đến bụng đến phát đau, nó đối với Tiểu Mĩ Mĩ hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Hần có biết sinh hài tử là chuyện xảy ra như thế nào không? Đợi đến khi hài tử muốn chào đời thì cho dù là hần nói không muốn

cũng phải sinh, thế mà hần lại muốn đem hài tử ghen ở trong bụng không cho chui ra, thật sự là chuyện chết cười mà! Ha ha ha ha ha...

“Vô liêm sỉ dã thú, người cười cái gì! Ta là nói thật nga, người tốt nhất nhanh chóng cút vào trong nước cho ta, đem mình xát thật sạch sẽ! Không thì cả đời người đừng nghĩ ta sẽ đem con của người sinh ra!” An Địch Mĩ Áo buồn bực mà nâng tay đã mềm nhũn đi đánh dã thú như không thể đánh làm dã thú đau mà chính mình lại đau đến chảy nước mắt, còn chút xíu là gọi ra tiếng rồi.

Ban ngày dã thú đem hần ép buộc đến thăm, hiện tại toàn thân hần trên dưới không có một chỗ nào là tốt cả! Đặc biệt là mông sắp phân thành hai nửa rồi quả nhiên đồng thời bị thú hành cùng thú đuôi thao vẫn là vô cùng miễn cưỡng!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cung thật sự muốn ta tắm sao? Kỳ thật ta không tắm tất cả là vì muốn tốt cho cưng!” Dã thú ai thán một tiếng, mặt đầy biểu tình ta tất cả đều là vì cưng suy nghĩ.

“Người nói cái gì? Người không tắm là muốn tốt cho ta?!” An Địch Mĩ Áo hoài nghi mình có nghe lầm hay không, chuyện vợ vẫn không biết xấu hổ thế mà nó còn có thể nói ra miệng được.

“Bởi vì ta sợ sau khi tắm xong sẽ đem cưng mê chết, khiến cưng yêu ta đến chết!” Dã thú tà tà cười.

An Địch Mĩ Áo ngậy ngốc nhìn dã thú, hần vòng cùng hoài nghi dã thú có phải bị bệnh hay không, thế nhưng lại nói ra chuyện đáng buồn cười như vậy, bộ dạng nó xấu xí tới cực điểm như thế mà lại nghĩ đem hần mê chết, còn khiến hần yêu nó đến chết? Ha ha ha, đúng là làm cho người ta cười đến rụng răng rồi!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng không tin sao?” Dã thú nhú mày.

“Nếu Ta là trư thì ta sẽ tin người!” An Địch Mĩ Áo khinh thường mắng.

Dã thú lộ ra bộ dáng bị đả kích, trong mắt chợt lóe một tia tà cười, xem ra đã đến thời điểm khiến Tiểu Mĩ Mĩ xem dung mạo thật sự của nó rồi.

“Tiểu Mĩ Mĩ, chúng ta đánh cược đi! Nếu sau khi ta tắm xong là một siêu cấp soái thú đem cưng mê chết, cưng liền ngoan ngoãn sinh hạ con của chúng ta! Còn muốn bắt chước kêu như heo mẹ bên trong mông còn tắc cả rớt!” Dã thú cười đến vô cùng gian trá.

“Được!” An Địch Mĩ Áo lập tức đáp ứng, ngay cả suy xét một chút cũng không có. Hần sẽ không bao giờ tin dã thú sẽ biến thành soái! Dã thú tưởng biến soái để khiến hần mê chết hử trừ phi nó đầu thai chuyển thể một lần nữa mới có chuyện đó!

Dã thú khoe miệng giương càng cao, Tiểu Mĩ Mĩ quả này xong đời rồi!

Dã thú đứng lên, đôi cánh màu đen to lớn vung lên, thân thể cao lớn lập tức rời mặt đất hướng về thác nước phía trước mặt bay tới, rất nhanh liền không thấy bóng dáng đâu cả.

An Địch Mĩ Áo lười biếng gấp một cái. Trong lúc chờ dã thú trở về hần nhàm chán mà chơi đùa mái tóc bạc của mình. Dã thú sau khi tắm xong sẽ biến thành con gì. Hần tuyệt đối không có chút tò mò nào, những người quái dị sau khi tắm rửa thì vẫn quái dị như trước thôi, tuyệt đối không có khả năng bởi vì tắm rửa một chút liền biến thành siêu cấp mỹ nam. Hần chỉ là hi vọng dã thú có thể trở nên sạch sẽ không còn bắn thối hôi hám như trước nữa, lúc trước nó bắn khiến hần không thể chịu đựng được.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, bên trong thác nước đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, dã thú tắm rửa xong đi ra! An Địch Mĩ Áo ngẩng đầu, lập tức trừng lớn tử nhãn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ như tiên tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, có một cực đại hắc thú hung vĩ uy nghiêm tràn ngập khí phách đang bay ra, bộ dạng cực kì mê người!

Một đôi hoa văn giác kỳ quái dưới ánh trăng trở nên toả sáng, trong kim mâu sáng ngời hữu thần luôn toả ra tà khí, có ma lực làm người khác phải khiếp sợ. Làm người ta không dám cùng Y đối diện, đẹp nhất là bộ tóc của Y, đen óng mượt mà thì thoảng còn lộ ra một tầng sắc quang ám lam, Long mi thật dài lóe ra đôi mắt thần bí cao quý màu xanh tím.(từ lúc này trở đi mình sẽ gọi Hắc Nặc Lô Tư là Y không kêu là nó nữa vì Hắc Nặc Lô Tư đã biến thành người rồi ah)

Hảo soái! An Định Mĩ Áo chưa bao giờ thấy qua người mê người như thế, tử nhân nhất không chớp chỉ chăm chăm nhìn người đó.

“Tiểu Mĩ Mĩ, thế nào? Ta rất đẹp trai phải không! Cũng có hay không đã bị ta mê chết rồi!” Dã thú phi thường vừa lòng biểu hiện của ái nhân. Bay đến trước mặt hắn. Nhìn bộ dáng hắn si mê mà tà cười.

An Định Mĩ Áo lúc này mới lấy lại tinh thần, khó có thể tin mà lên tiếng: “Người thật sự là dã thú, Hắc Nặc Lỗ Tư?”

Hắn là tại không thể tin được người siêu cấp đẹp trai như vậy lại là Hắc Nặc Lỗ Tư xấu xí! Thế nhưng đôi mắt kia thanh âm khiến người ta chán ghét kia, nó chính là bằng chứng chứng tỏ người đó là Hắc Nặc Lỗ Tư không sai đi đâu được!

“Cũng không cần hoài nghi, ta đích xác là Hắc Nặc Lỗ Tư là trưởng phu của cương đây!” Dã thú gạt đầu. Xem ra tuy rằng thật lâu rồi y không có tắm rửa vậy mà diện mạo lại không có cái gì biến hóa!

“Người thật là Hắc Nặc Lỗ Tư?! Như thế nào có thể!” An Định Mĩ Áo vẫn không thể tin được. Quá thần kỳ, dã thú chỉ là tắm rửa một cái vậy mà có thể biến hoá lớn như vậy, thật sự từ siêu cấp xấu thú biến thành siêu cấp soái ca!

“Tiểu Mĩ Mĩ. Ta không phải sớm cùng cương từng nói ta là siêu cấp soái ca sao, là cương không chịu tin ta nói thôi!” Dã thú cười đến đắc ý: “Tiểu Mĩ Mĩ, cương thua rồi! Hiện tại nhanh lên bắt chước heo mẹ kêu, trong mộng còn phải sấp cà rốt nga!” Dã thú biến ra một bó cà rốt to.

“Không cần! Tuy rằng người biến thành soái ca nhưng ta không có bị người mê chết cho nên ta không có thua!” An Định Mĩ Áo kinh hoảng hướng phía sau lui, sợ hãi lắc đầu.

Quả này xong đời rồi, sớm trước thế này hắn đã không cùng dã thú đánh cuộc rồi hắn chết cũng không muốn bắt chước heo mẹ kêu còn trong mộng phải nhét của cà rốt nữa.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cương đều chảy nước miếng, còn nói không bị ta mê chết!” Dã thú bắt đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Mĩ Mĩ luôn thích nói dối, thật sự là không ngoan a!

An Định Mĩ Áo xấu hổ đến đỏ mặt, vội vàng lau đi khoé miệng nhưng mà hắn lại phát hiện hắn bị dã thú lừa.

“Dã thú chết tiệt, người lại gạt ta! Ta căn bản không có chảy nước miếng!”

“Tuy rằng không chảy nhưng mà cương sắp chảy rồi kìa!” Dã thú áp đảo hắn, khủng bố cười dâm dăng: “Tiểu Mĩ Mĩ, sáng ngày cương nói qua muốn để ta đi tiểu tại người trong mộng cương, nhưng cương lại hôn mê trước nên hiện tại ta muốn đòi lại nha! Ta muốn trước tiên đi tiểu ở trong mộng cương rồi nhét cà rốt vào, sau đó nghe cương bắt chước heo mẹ kêu!” Vừa tưởng tượng đến cái loại hình ảnh kia liền có thể khiến y nơi nào đó lập tức cứng lên.

“Không cần! Dã thú chết tiệt, mau cút đi... Không cho phép chạm vào ta, lặn ra...” An Định Mĩ Áo liều mạng giãy dụa, kinh hoảng mắng.

Tuy rằng không phải chưa từng bị dã thú tiểu vào trong mộng hay bị rất nhiều thứ gì đó cắm vào nhưng thật sự cùng lúc làm hai việc này. Thật sự quá hạ lưu mà. Hắn tuyệt đối không muốn!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cương tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời, không thì ta cần phải gọi nhóm ‘Tiểu dã thú’ nha!” Dã thú nghiêm mặt, không kiên nhẫn uy hiếp.

“Không! Cầu người trăm ngàn lần đừng kêu bọn chúng!” An Định Mĩ Áo lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc, nhanh chóng lắc đầu, ôm dã thú đáng thương cầu xin “Dã thú ca ca cầu người tha ta đi! Người ban ngày làm rất mãnh liệt cho đến tận bây giờ ta vẫn còn rất đau, hiện tại mà bị người tiếp tục chơi đùa nữa, ta nhất định sẽ chết!”

“Vậy cương muốn không giữ lời hứa chứ gì?” Dã thú nhún mày, biểu tình phi thường khủng bố.

“... Không phải! Chỉ là muốn cầu người để cho ta nghỉ ngơi một lát, hai ngày nữa lại để cho người làm có được hay không?” An Định Mĩ Áo rất muốn gạt đầu, thế nhưng đối mặt với biểu tình hù chết người của dã

thú thật sự không dám, chỉ có thể tiếp tục nín thở. Trước hết phải kéo dài thời gian, tại đợi vài ngày nữa nói không chừng dã thú sẽ quên đi!

Muốn dùng kế hoãn binh sao, nằm mơ đi! Dã thú nhếch môi cười, đang muốn Bá Vương ngành thượng cung tách mở hai chân An Định Mĩ Áo đem thịt heo bồng cắm vào hậu huyệt An Định Mĩ Áo thì đột nhiên truyền đến một đạo tiếng nói bằng lãnh lãnh lãnh, thanh âm này là của...

“Chủ nhân!”

Dã thú cùng An Định Mĩ Áo đồng thời quay đầu, dưới ánh trăng không biết từ khi nào đã có một bộ xương không đứng như một khối ở đó, là tâm phúc của Hắc Nặc Lỗ Tư — Địa Ngục sứ giả Bội La!

Thật nhàm chán a! An Định Mĩ Áo ngồi ở ven hồ, nhìn hình ảnh phản chiếu mỹ lệ của mình, đầy mặt ỉu xiu, không có như trước mà tự kỷ say mê.

Ai! Mối đồ mộng hé mở phát ra một tiếng than dài, An Định Mĩ Áo nằm trên bụi hoa nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, vẻ mặt có chút cô đơn.

Thật sự là không có chút gì thú vị mà! Không thể tưởng được mấy ngày khi không có dã thú ở bên người sẽ nhàm chán như vậy, ngay cả hứng thú thưởng thức mỹ mạo tuyệt trần của chính mình cũng không có!

Dã thú rời đi dị giới đã hai ngày rồi. Đêm đó Bội La đột nhiên đến, nói cho dã thú là hài tử của huynh đệ sinh đôi của y Quang Minh Chi Thần Mễ Nhĩ Thác Tư cùng Chu Lợi Dịch đã đầy tháng muốn mời toàn bộ thần giới tham gia tiệc đầy tháng. Dã thú vốn định hần đi nhưng lại sợ bị thần hậu phát hiện sẽ đem hần bắt lại nên hần đành phải ở đây chờ dã thú quay về!

Đây là lần đầu tiên cùng với dã thú tách ra, dã thú chi tiết đáng giận lâu như vậy còn chưa trở lại, y rõ ràng nói là hai ngày sau liền trở lại! Hôm nay đã hai ngày rồi!

Lúc đầu hần rất lo lắng khi dã thú đi Thiên Giới Thần Hậu sẽ không cho y trở về, nhưng dã thú nói Thần Hậu bởi vì một ít nguyên nhân cho nên rất sợ nhìn thấy hần, từ sau khi y đến Địa Ngục Thần Hậu rất lâu rồi không cùng y gặp mặt!

Kỳ thật đối với chuyện hai mẹ con bọn họ An Định Mĩ Áo rất có nhiều chỗ nghĩ mãi mà không rõ! Dân gian lưu truyền thần thoại là bởi vì Thần Hậu sau khi thấy dã thú lớn lên rất xấu cho nên mới chán ghét y, đem y vứt ở trong địa ngục.

Song từ khi dã thú tắm rửa xong y rõ ràng tuyệt đối không xấu hơn nữa còn rất oai hùng soái cực kỳ! Thần Hậu đến tốt cùng là bởi vì nguyên nhân gì mà chán ghét dã thú? Chẳng lẽ trước đây dã thú cũng rất bản không muốn tắm rửa cho nên Thần Hậu không biết dã thú rất đẹp trai?

An Định Mĩ Áo suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ thông suốt được, cuối cùng quyết định đợi dã thú trở về trực tiếp hỏi y mới được!

Nhớ tới dã thú, đến nay hần vẫn không thể tin được, ngày đó ban đêm nhìn đến siêu cấp soái ca là Hắc Nặc Lỗ Tư, rõ ràng bộ dạng vô cùng xấu xí như thế nào mà đột nhiên trở nên oai hùng mê người như vậy! Dù có thể nào, hần rất cuộc có thể không cần lo lắng hài tử của bọn họ sinh ra sẽ xấu!

Cúi đầu nhìn bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, trên mặt tràn đầy nghi hoặc. Qua mấy tháng nữa, bụng của hần thật sự sẽ to lên, giống nữ nhân giống nhau sinh ra hài tử sao?

Kỳ thật hần rất nghi ngờ nam nhân có thể mang thai được sao nhưng mà không phải là Chu Lợi Dịch cũng đã mang thai và đẻ rồi đấy thôi. Hần đã tận mắt chứng kiến thấy bụng Chu Lợi Dịch to như bụng nữ nhân vậy!

Bàn tay sờ bụng, An Định Mĩ Áo hơi hơi gợn lên khóe môi. Không biết bên trong là thú hay người, là con trai hay con gái, sẽ giống hần hay là giống dã thú!

Hần hi vọng đứa trẻ sinh ra sẽ là người và phải là con trai, vì nếu sinh ra là con gái nhờ may lớn lên lại xinh đẹp hơn hần, thì hần nhất định sẽ sinh khí.

Ai! An Định Mĩ Áo u oán than một tiếng, chẳng lẽ chính mình đời này thật sự sẽ ở cùng dã thú một chỗ, giống nữ nhân mà vì y sinh con dưỡng cái?

Nếu muốn chạy trốn bây giờ là thời cơ tốt nhất, dã thú không ở đây cũng không có để người trông coi hắn. Chỉ là nếu tìm được lối ra của dị giới hắn là có thể trở lại Nhân Giới, tiếp tục làm An Lỗ Đặc quốc vương hô phong hoán vũ, sống cuộc sống của một vị vua...

Đột nhiên, hậu huyết truyền đến một trận cảm giác tao dương, thân thể nhanh chóng trở nên rất nóng. Đối loại cảm giác này, An Dịch Mĩ Áo phi thường quen thuộc, đó là điềm báo hắn đang phát tình.

Mây liễu tinh tế hơi hơi nhăn lại, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là dã thú đã biết được hắn muốn chạy trốn, cho nên kêu “Tiểu dã thú “Ma pháp trừng phạt hắn? Thế nhưng dã thú đang ở Thiên Giới rất xa nơi này mà làm sao có thể sẽ biết tâm tư của hắn, bất quá dã thú là Hắc Ám chi Thần nên chuyện y biết cũng không lấy làm kỳ quái.

“Ngô...”Hậu huyết càng ngày càng ngứa, dưới bụng tựa như có đoàn lửa đang cháy vậy, An Dịch Mĩ Áo nhìn không được bắt đầu rên rỉ, thân thể hơi vận vẹo.

Hắn đã không thể nhìn được nữa bàn tay bắt đầu cách hoa phục vuốt ve chính mình, owrng chừng cảm giác tao dương sẽ giảm bớt ai ngờ càng càng không đủ hắn cảm thất rất trống rỗng, trong cơ thể dục hỏa càng ngày càng dâng lên.

“A ngô... Hừ... Ân cấp...”Bàn tay ngọc tuyết trắng mỹ lệ thuần thực vuốt ve thân thể chính mình, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch không ngừng phun ra tiếng rên rỉ mềm mại mê người. Hai chân gắt gao xoắn cùng một chỗ, hậu huyết giống có hang vạn con kiến đang bò, ngứa đến phát đau, thậm chí còn cảm giác được một cổ ẩm ướt đang trào ra, tiểu huyết đầm đìa lại bắt đầu chảy nước.

An Dịch Mĩ Áo ở trong lòng không ngừng mắng dã thú chết tiệt, cũng dám như vậy chinh hắn, đợi đến lúc trở về nhất định phải ăng chét y, hắn sắp khó chịu đến chết rồi! Ô...

An Dịch Mĩ Áo cũng không biết đột nhiên hắn phát tình không phải là dã thú làm, mà là có nguyên nhân khác.

“A a... Úc a... Ngô... Hừ a a...”Tiếng rên rỉ càng ngày càng phóng dăng tao mị, động tác cũng càng lúc càng nóng bỏng lãng lợ.

Cách lớp quần áo vuốt ve chính mình đã không thể thỏa mãn được hắn rồi, An Dịch Mĩ Áo kéo ra vạt áo, lộ ra lồng ngực trắng nõn, ngón tay tinh tế linh hoạt nắm lấy hồng anh bắt đầu nhu niết ngoạn chơi, ngón trở nhẹ nhàng gầy lên hắc bảo nhũ hoàn mà dã thú đã đeo cho hắn.

Khoái cảm trước ngực càng làm dục hỏa trong cơ thể không thể dập tắt được, An Dịch Mĩ Áo nhắm nhãn thân, đỏ mặt đưa tay vói vào vạt áo rồi cởi quần, quả nhiên hậu huyết chỗ đó đã ướt.

Tuy rằng rất thẹn thùng nhưng hắn vẫn chìm đắm trong bể dục vọng của mình, đem vạt áo khai mở rồi kéo ra thất lưng, một tay bộ lộng ngọc hành đã có chút phát cứng rắn, tay khác chọc vào hậu huyết mà khấp động hậu huyết đã ngứa đến khó nhịn.

An Dịch Mĩ Áo hoàn toàn bị dục hỏa khống chế, liền như vậy tại thanh thiên bạch nhật ở trong dị giới không hơi người, quần áo hỗn độn hai chân mở rộng, không có nửa điểm xấu hổ nằm trên bụi hoa phóng dăng tự an ủi.

Trải qua nhiều ngày bị dã thú biến thái dâm ngoạn điều giáo, An Dịch Mĩ Áo thường xuyên tự an ủi, đối với loại này sự sớm hô hấp giống như quen thuộc tự nhiên, hướng hồ bốn phía không ai, không cần cảm thấy thẹn thùng, vô luận hắn làm cái gì cũng sẽ không có người thấy!

Cứ như vậy được một lúc, An Dịch Mĩ Áo càng thêm phóng dăng, liếm liếm đôi môi đầy đặn, bàn tay càng dùng lực xoa nắn các điểm mẫn cảm của mình, hạ lưu đùa bốn ngọc hành cùng tiểu huyết của mình. Lồng ngực tuyết trắng hơi vận vẹo làm cho nhũ hoàn đến đầu vú nhẹ nhàng rung động, phát ra âm thanh kỳ quái tục tĩu.

“A a... Úc cấp... Xấu dã thú, ta rất ngứa, nóng quá a... Ân a... Hừ ân... Mau tới sờ ta... Úc ân... Cầu người dùng sức sờ ta... Ân a... Chính là như vậy... Úc ngô...”An Dịch Mĩ Áo nhắm mắt lại, ảo tưởng bàn tay đang vuốt ve chính mình là của dã thú, tưởng tượng rằng y đang dùng bàn tay to lớn sờ sảng đùa bốn thân thể mình, tự động phát ra âm thanh rên rỉ phong tao hạ lưu phóng dăng.

Đang lúc đang đùa giỡn mình, thân thể nóng đến sắp nổ tung, tiểu huyết càng ngứa đến mức khiến người ta không thể chịu đựng được, An Định Mĩ Áo càng ngày càng khát cầu dã thú.

“Nga a... A... Dã thú, tiểu tao huyết đang chảy nước, ngứa chết người ta rồi... Úc a a... Hảo ca ca, cầu người mau cho ta của người siêu cấp lang nha bổng... A a... Sáp ta... Úc úc úc... Van cầu người mau hung hăng thao ta tiểu tao huyết... Ngô a a... Úc nga... Tiểu Mĩ Mĩ tưởng bị sáp huyết... Ta muốn a... Úc a... Ngô...”

Ảo tưởng dã thú chính tại đùa nghịch hân, khiến An Định Mĩ Áo dục hỏa đốt người, sau huyết càng là đói khát mấp máy, điên cuồng muốn có cái gì nhồi đầy nó.

Khó chịu mở mắt ngồi dậy, do dự một chút lập tức nhìn quanh bốn phía xem xem có thứ gì hay không có thể bỏ vào tiểu huyết, tiểu huyết không có cái gì cho vào lại ngứa đến mức khiến người ta thống khổ tới phát cuồng.

Chung quanh cái gì cũng không có, chỉ có những đoá hoa tươi xinh đẹp cùng với những quả anh đào đỏ tươi. Hân nôn nóng đứng lên, tùy hái một số quả anh đào đã chín mọng, lại vơ một ít hoa thủy tiên, rồi lại quay về chỗ vừa rồi nằm ra tách hai chân ra rồi gấp sát lại trước ngực, khấn cấp đem anh đào cùng hoa thủy tiên bỏ vào hậu huyết đang tạo dương đói khát.

“A – “ Khi quả anh đào thứ nhất nhét vào An Định Mĩ Áo kêu một tiếng, bất quá bởi vì bên trong tất cả đều là dâm thủy, phi thường mềm mại nên không tạo cho hân cảm giác đau đớn. Hân lập tức bỏ quả anh đào thứ hai đi vào, tiếp đến là quả thứ ba rồi quả thứ tư, Làm cho những quả anh đào bóng loáng theo thông đạo thấp nhuyển không ngừng lăn vào chỗ sâu.

“Ân... thật sướng... A a...” Đôi mắt khép hờ phủ đầy tình dục, đôi môi đỏ mọng khả ái khe cong rồi hừ nhẹ. Dã thú không ở đây ngón tay của hân lại không đủ dài nên chỉ có thể phóng mấy thứ này vào, nếu không làm đến chỗ sâu nhất hân liền không có khoái cảm.

Sau khi đem mấy quả anh đào bỏ vào tiểu huyết An Định Mĩ Áo bắt đầu nhét mấy đoá hoa thủy tiên toàn bộ nhét vào.

“Úc a... thật đầy nha...” Tiểu huyết tinh xảo hồng diễm đỏ như hoa tường vi màu đỏ bị mấy quả anh đào cùng mấy đoá hoa nhét đầy, chống đỡ đến nỗi huyết khẩu không thể khép lại.

“Ngô, dã thú ca ca, sáp ta...” An Định Mĩ Áo vươn ra cái lưỡi đình hương tục tĩu liếm đến ẩm ướt ngón trở thon dài của chính mình, nhắm mắt tiếp tục ảo tưởng đó là móng vuốt của dã thú, tay kia tiếp tục ở hậu huyết sáp loạn, làm cho quả cùng hoa tươi bọ nhồi đến chỗ sâu nhất, tiểu huyết đỏ tươi chảy ra dâm thủy.

“Thật sự là dâm tiện vô sỉ!”

Thanh âm nữ nhân tràn ngập khinh thường đột nhiên vang lên, làm cho An Định Mĩ Áo bừng tỉnh, hân lập tức mở to mắt, nơi này có người khác!!! Có người rình coi hân, đáng chết!!!

An Định Mĩ Áo kinh hoảng ngồi dậy lập tức tìm kiếm người nào mà gan to bằng trời dám nhìn trộm hân.

Đẹp quá! An Định Mĩ Áo trợn mắt há hốc mồm nhìn người nhìn trộm mình, so với khi nhìn khuôn mặt thật của Hắc Nặc Lỗ Tư còn muốn kinh ngạc hơn.

Đó là một nữ nhân rất đẹp, vẻ đẹp của nàng e rằng không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào có thể hình dung. Sáng lạn giống như vàng thái dương, mái tóc dài cuộn sóng dài đến chấm đất cắm trên đó là một căn Bạch Vũ, đôi mắt sáng long lanh đẹp đến nỗi làm người ta khó có thể tin được, đáng người đầy đặn thướt tha mặc một bộ trường bào phủ đầy kim sắc làm lộ ra làn da lông lánh trong suốt, lông lánh như kiêu phát ra hàng vạn kim quang.

Nữ nhân này thật sự rất đẹp, xinh đẹp đến mức khiến người ta loá mắt không dám nhìn thẳng!

An Định Mĩ Áo chưa từng nghĩ tới trên đời này lại có một nữ nhân có thể sinh đẹp đến vậy, vẻ đẹp này so với vẻ đẹp của hân người tự nhận là người xinh đẹp nhất toàn thiên hạ cũng không có chút nào gọi là núp vẻ.

Trong tâm hân nhanh chóng dâng lên một cỗ ghen tị!

Nàng rốt cuộc là đến từ nơi nào, hân rõ ràng nhớ rằng ở đây không có người mà a! Nữ nhân này cũng dám đột nhiên chạy tới nhìn trộm hân, thật sự là tội đáng chết vạn lần!

“Hạ lưu!” An Định Mĩ Áo vừa muốn mắng chửi, đối phương đã kịp mở miệng trước.

Trên khuôn mặt mĩ lệ hiện đầy vẻ giận dữ, ánh mắt lạnh băng trừng An Định Mĩ Áo, thanh âm thanh thúy tràn đầy vẻ xem thường.

Bị người nhìn lên An Định Mĩ Áo đã phi thường sinh khí rồi hơn nữa trong thâm tâm lại còn ghen tị nữ nhân kia so với hần bộ dạng còn đẹp hơn, hiện tại lại bị nhục nhã, làm cho hần tức càng thêm tức, quả thực muốn tức điên rồi.

Hoàn toàn quên chính mình hiện tại quần áo không chỉnh tề một thân tục tĩu, phần nộ chỉ vào nữ nhân chưa kịp mở miệng lại bị nữ nhân kia giành trước.

“Ta tưởng ngươi là cái nhân vật gì giỏi giang, có thể đem Hắc Tư mê hoặc, không nghĩ tới lại là một hồ ly tinh so kỹ nữ còn dâm dăng hạ lưu hơn!” Nữ nhân thần bí trong nháy mắt đã đến trước mặt An Định Mĩ Áo, từ trên cao nhìn xuống với ánh mắt coi thường, tựa như nhìn thấy loại côn trùng ti tiện xấu xí nhất.

“Xú nữ nhân, ngươi cũng dám mắng ta! Có phải là ngươi không muốn sống nữa không!” An Định Mĩ Áo tức giận đến sắp nổ tung rồi, hần lớn như vậy chưa từng có người nào dám mạ khinh bỉ hần. Bất quá Hắc Tư là ai? Chẳng lẽ là Hắc Nặc Lỗ Tư? Chẳng lẽ nữ nhân này là tình nhân trước kia của Hắc Nặc Lỗ Tư, không thì vì cái gì mà nàng lại chửi mình là hồ ly tinh!

Chuẩn rồi! Nữ nhân này nhất định là tình nhân trước kia của dã thú, hần nhớ rõ rằng dã thú đã từng nói hần không phải là người đẹp nhất trên đời này! Chính mình vẫn cho rằng khi đó y chỉ muốn chọc tức hần, không hề nghĩ đến lời đó là sự thật!

Nữ nhân trước mắt này tuyệt đối mới là người đẹp nhất trên đời, hần tin tưởng sẽ không bao giờ tìm ra người nào có thể so với nàng mĩ lệ cao quý hơn! Bởi vì vẻ đẹp nàng chính là cực hạn rồi!

“Xú nữ nhân?” Nữ nhân thần bí hơi hơi nhăn lại mày, mặt đầy vẻ khó có thể tin, nàng không ngờ rằng An Định Mĩ Áo cũng dám mắng nàng.

“Ngươi là cái đồ nữ nhân xấu xí hạ lưu, rốt cuộc ngươi là ai? Là ai sai ngươi chạy đến nơi này nhìn trộm ta, ngươi có phải bị bệnh hay không! Bà già ghê tởm biến thái, mau quỳ xuống hướng ta dập đầu thỉnh tội, có thể ta sẽ tha mạng cho ngươi!” An Định Mĩ Áo cố nén cảm giác ngứa ngáy ở hậu huyệt, giãy dụa đứng lên, chống nạnh chỉ vào nữ nhân thần bí hung hăng mà mắng.

Hần đã vẫn cho rằng nữ nhân trước mắt này chính là tình nhân trước kia của Hắc Nặc Lỗ Tư cố ý chạy đến chỗ này đánh ghen cho nên hần quyết định mắng đến khi nàng không còn mặt mũi mới thôi.

“Ngươi... Ngươi...” Nữ nhân thần bí kia bị tức đến nói không ra lời, toàn thân hơi phát run.

“Ngươi cái rắm! Ngươi là cái đồ bà già giống y như heo mẹ, ta cho ngươi biết Hắc Nặc Lỗ Tư là của ta, Y thích người là ta, cái loại giống heo mẹ già như ngươi tốt nhất là lặn xa một chút, Y là tuyệt đối sẽ không thích ngươi đâu! Hừ!” An Định Mĩ Áo ác độc mắng, bởi vì ghen tị mỹ mạo của nàng cho nên hần mắng có chút điểm khó nghe.

Hần muốn nữ nhân kia tức chết. Ai kêu nàng cũng dám có bộ dạng xinh đẹp hơn hần, vậy nên hần tối đối không thể tha thứ, hơn nữa nàng còn là tình nhân trước kia của dã thú nên càng đáng hận hơn nữa!

“Heo mẹ già!!! A a a a — “Nữ nhân thần bí sững sốt một chút, giống như bị kích động đến phát cuồng, nổi điên mà hét chói tai.

An Định Mĩ Áo không hề nghĩ đến nàng lại kích động như vậy, vừa hoảng sợ vừa muốn hỏi thì nữ nhân kia lại đình chỉ chói tai.

Ngọc nhan mĩ lệ trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt phủ đầy vẻ sợ hãi, hai tròng mắt hung hăng trừng An Định Mĩ Áo, khoe miệng bỗng nhiên giơ lên một mặt cười lạnh: “An Định Mĩ Áo- Y Lợi Tu, ngươi lại dám lần nữa nhục mạ ta – thê tử của Thần Vương, Thần Hậu của thiên giới, ta nhất định phải ngươi nếm trải kết cục của việc hai lần dám nhục mạ ta!”

Nghe vậy, An Định Mĩ Áo lập tức ngu ngơ. Cái gì mà thê tử của Thần Vương, Thần hậu của thiên giới! Chẳng lẽ nàng chính là Thần Hậu, mẹ của dã thú?! Không thể nào! Nàng thoát nhìn còn rất trẻ mà như

thế nào có thể sẽ là mẹ của dã thú!

An Định Mĩ Áo còn không có kịp lấy lại tinh thần cũng chỉ thất Thần Hậu nâng lên một ngón tay hướng về phía trán của hắn, một đạo kim quang hướng hắn bay tới, tiếp sau đó là tiếng kêu thảm thiết của An Định Mĩ Áo vang vọng toàn bộ dị giới...

4. Chương 4

Hắc Nặc Lỗ Tư sau khi tiệc chúc mừng đầy tháng chấm dứt liền tức khắc chạy về dị giới, nhưng ở trên đường gặp một số chuyện nên lùi lại không ít thời gian. Đến khi hắn trở lại dị giới mặt trời đã lặn xuống phía tây rồi.

Mới bước vào dị giới, hắn liền nhú mày bởi vì hắn ngửi được mùi hương của Thần Hậu lại phát hiện ra đã có người vừa sử dụng pháp thuật cường đại.

Hồng rồi, Tiểu Mĩ Mĩ!

Hắc Nặc Lỗ Tư lập tức tìm kiếm thân ảnh An Định Mĩ Áo nhưng tìm chung quanh vẫn không tìm thấy An Định Mĩ Áo.

Tiểu Mĩ Mĩ, sẽ không bị mẫu hậu bắt đi rồi chứ! Hắc Nặc Lỗ Tư lần đầu tiên lộ ra biểu hiện kinh hoảng, vội vàng dùng thần lực tìm kiếm, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Hoàn hảo, dị giới vẫn còn có khí tức của Tiểu Mĩ Mĩ điều đó chứng tỏ hắn vẫn còn ở đây!

Thế nhưng người tốt cùng là ở nơi nào? Hắc Nặc Lỗ Tư nhìn quanh bốn phía như thế nào cũng không nhìn thấy bóng hình xinh đẹp mỹ lệ động nhân của người kia.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cũng đang ở nơi nào?” Hắc Nặc Lỗ Tư nôn nóng lớn tiếng kêu lên.

Đáp lại Y là một mảnh hoàn toàn yên tĩnh, Y tiếp tục gọi thêm mấy tiếng nữa nhưng vẫn không có thanh âm nào đáp lại.

Hắc Nặc Lỗ Tư càng nóng nảy, quyết định sử dụng pháp thuật để tìm kiếm, hắn nhắm mắt lại rất nhanh đã tìm được nơi An Định Mĩ Áo đang ở.

Nhanh chóng bay về phía bụi hoa cách đó không xa nhưng chỗ đó chỉ có hoa cỏ kiêu diễm hương không thấy hoa thủy tiên quốc vương xinh đẹp tự kỷ.

Đôi mắt đen nhánh càng nhăn chặt hơn, Tiểu Mĩ Mĩ đúng là ở nơi này nhưng sao lại không nhìn thấy tung ảnh của An Định Mĩ Áo.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cũng ở nơi nào? Nhanh đi ra đi!” Hắc Nặc Lỗ Tư phóng tiếng kêu to tiếp tục tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp của ái nhân. Đến tốt cùng là sao thế này? Y càng ngày càng lo lắng chắc là Tiểu Mĩ Mĩ đã xảy ra chuyện gì rồi!

Hắc Nặc Lỗ Tư lại tiếp tục gọi to rớt cuộc cũng nghe được tiếng đáp lại.

“Đúng vậy... Là dã thú sao... Ta ở trong này...”

Phía sau truyền đến một đạo thanh âm thật nhỏ phi thường mỏng manh, nếu không phải là vì Hắc Nặc Lỗ Tư là thần, lỗ tai rất thính thì căn bản nghe không được.

“Tiểu Mĩ Mĩ!” Đáy mắt chợt lóe một tia vui sướng, Hắc Nặc Lỗ Tư vội vàng xoay người nhưng đằng sau lại không có ai cả.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cũng đến tốt cùng là ở nơi nào?” Y sắp vội đến muốn chết rồi, lại dùng pháp thuật tìm một lần nữa kết quả vẫn là An Định Mĩ Áo đang ở trước mặt, nhưng chỗ đó trừ cái loại hoa cỏ đủ màu sắc ra thì cái gì cũng không có.

“Ở trong này... Ta ở trong này... đằng sau bong hoa màu vàng á...” Thanh âm của An Định Mĩ Áo lại vang lên những vô cùng nhỏ.

Hắc Nặc Lỗ Tư lông mày rậm khê nhếch, nhìn kỹ trước mặt đích xác có một đóa hoa màu vàng, điều này làm cho hắn càng u mê. Tiểu Mĩ Mĩ làm sao mà có thể đằng sau bông hoa màu vàng được nếu hắn mà hắn ở đó thì chính mình chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được a! Thật sự là kỳ quái! Mẫu hậu đến tột cùng đã làm cái gì?

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta nhìn không thấy cưng! Cưng đến tột cùng là ở nơi nào?”

“Nơi này... ngay đằng sau bông hoa màu vàng mà ...” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu pha lẫn chút nôn nóng.

Hắc Nặc Lỗ Tư cẩn thận nghe quả thật thanh âm của An Định Mĩ Áo là truyền đến từ đằng sau bông hoa màu vàng kia. Hắn hồ nghi khom lưng hướng về phía trước, bày tay vạch tìm chỗ đó nhưng chỗ đó cái gì cũng không có chỉ có một con sâu lông rất nhỏ.

“Ta ở trong này! Dã thú!”Sâu lông ngẩng đầu đối Hắc Nặc Lỗ Tư kêu lên.

“Người là Tiểu Mĩ Mĩ?!”Hắc Nặc Lỗ Tư sửng sốt một chút, kinh ngạc kêu to, Y sống mấy ngàn năm qua chưa từng gặp qua chuyện giết mình như thế này.

“Đúng vậy, ta là An Định Mĩ Áo!”Sâu lông gật đầu.

“Đáng chết, tại sao lại có thể như vậy chứ!”Hắc Nặc Lỗ Tư mặt đầy vẻ khó có thể tin, nhanh chóng thật cẩn thận đem sâu lông để lên bàn tay đưa tới trước mắt.

Kim mâu cẩn thận đánh giá sâu lông vừa dài vừa béo, xấu xí ghê tởm, một thân lục sắc, thật sự khó mà có thể tin được nó là cái con người đẹp đến kinh người kia.

“Người là dã thú sao? Là Hắc Nặc Lỗ Tư sao?”Biến thành sâu lông An Định Mĩ Áo cũng kinh ngạc nhìn Hắc Nặc Lỗ Tư, cái thứ đang bưng lấy chính mình không phải thú thảo mà là bàn tay của nhân loại. Mà người trước mắt cũng không phải dã thú quen thuộc là một mỹ nam tử có bề ngoài giống nhân loại anh tuấn đến cực điểm, tà mị câu nhân, chỉ cần một ánh mắt thôi cũng làm cho bất cứ nam nữ nào cũng sẽ vì y mà điên cuồng, Y bộ dạng thật sự rất soái!

Sâu lông An Định Mĩ Áo chấn kinh đến cực điểm nhìn nam nhân kia, hắn đang từ từ bị mê hoặc, Y thật là Hắc Nặc Lỗ Tư sao? Nhìn kỹ, trên trán của Y khắc ấn kỳ quái của dã thú, trên cánh tay phải cũng có hoa văn hoa lệ của dã thú. Lại nhìn màu tóc cùng màu mắt cùng với thanh âm, quả thật giống Hắc Nặc Lỗ Tư như đúc, Y chắc chắn là Hắc Nặc Lỗ Tư.

Đúng vậy ta! Tiểu Mĩ Mĩ, cưng làm sao mà biến thành như vậy?”Hắc Nặc Lỗ Tư đã xem xét rất kỹ rồi sâu lông trước mắt quả thật là hoa thủy tiên tình nhân của Y không có sai mà. Không cần phải hỏi cũng chắc chắn biết là mẫu hậu đã đem hắn biến thành như vậy, Tiểu Mĩ Mĩ thật đáng thương!

Không nghĩ tới Y mới rời đi hai ngày vậy mà lại phát sinh loại sự tình này! Đáng giận, đáng lẽ lúc ấy Y phải lưu lại Bội La để bảo vệ Tiểu Mĩ Mĩ mới đúng.

“Đúng vậy Thần Hậu đã ta biến thành như vậy...”An Định Mĩ Áo nức nở, nhớ tới chuyện này hắn liền không nhịn được nữa mà rơi lệ. Thần Hậu thật là cái bà lão đáng giận, siêu cấp ác độc bởi vì bị mình mắng có vài câu vậy mà dám đem hắn biến thành bộ dáng này!

“Đến cùng là sinh chuyện gì?”Hắc Nặc Lỗ Tư khinh thờ dài một hơi, quả nhiên là mẫu hậu.

“Mẫu hậu người là cái đồ lão bà xấu xí, tâm địa độc ác, nàng chắc chắn là có bệnh... Ô ô...”An Định Mĩ Áo nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, đáng thương vô cùng mà khóc la.

“Tiểu Mĩ Mĩ ngoan. Không khóc, ta đã trở về, không có việc gì rồi !”Hắc Nặc Lỗ Tư nhanh chóng an ủi tiểu tính nhân, dùng pháp thuật tìm kiếm trong ký ức của An Định Mĩ Áo, rất nhanh liền biết vừa rồi đã phát sinh hết thấy những gì.

Trên khuôn mặt anh tuấn chợt lóe một tia bất đắc dĩ, Tiểu Mĩ Mĩ cũng quá lớn mật đi! Cũng dám chửi mẫu hậu, nói nàng là lão heo mẹ. Đây chính là điều cấm kỵ đối với mẫu hậu khó trách mà An Định Mĩ Áo bị biến thành sâu lông, thật may là mẫu hậu không có giết hắn!

“Tiểu Mĩ Mĩ, bảo bối ngoan, đừng khóc!”nhìn ái nhân trong lòng đang thương tâm khóc, Hắc Nặc Lỗ Tư cực kỳ đau lòng.

“Bất quá Tiểu Mĩ Mĩ, cứng cũng thật là dâm dăng, thế nhưng tại trước mặt mẫu hậu mà tự an ủi, cứng đối khát như vậy sao!” Nhớ tới chuyện này y liền nhin không được cười, lại nghĩ đến cảnh trong lòng Tiểu Mĩ Mĩ nhét đầy anh đào cùng hoa thủy tiên, máu mũi sắp phun trào rồi.

“Dã thú chết tiệt, ta biến thành như vậy, ngươi còn cười!” Nhìn thấy y cười, An Dịch Mĩ Áo càng thêm khổ sở, mình tại sao lại đi thích cái đồ vô lương tâm này cơ chứ!

“Thực xin lỗi! Tiểu bảo bối, cầu cứng đừng khóc, cứng mà khóc là ta lòng muốn chết!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhanh chóng giải thích.

“Ta hiện tại đã biến thành cái dạng gì rồi?” An Dịch Mĩ Áo rút cuộc đành chỉ khóc lóc, điềm điềm đáng yêu hỏi

Mới rồi bị Thần Hậu vung tay một phát hấn liền đau đến hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại phát hiện mình đã biến nhỏ đi, cũng không thấy tay chân của mình, không biết hấn đến tột cùng đã biến thành bộ dạng gì rồi, không có gương nên căn bản hấn không thấy được bộ dạng hiện tại của mình, hấn rất lo lắng cũng rất sợ hãi!

Cũng may là dã thú đã trở lại rồi nếu có y ở đây thì hấn cảm giác sẽ không còn sợ như vậy nữa!

“Cứng... Cứng không biết bộ dạng hiện tại của cứng là con gì sao?” Hắc Nặc Lỗ Tư hơi hơi giật mình, xem ra Tiểu Mĩ Mĩ còn không biết mẫu hậu đem hấn biến thành sâu lông.

“Ngươi mau nói cho ta biết, hiện tại ta đã biến thành bộ dạng gì? Có phải là biến thành xấu không?” An Dịch Mĩ Áo lắc đầu, nóng vội truy vấn. Xem mặt dã thú lộ vẻ khó khăn, hấn càng thêm hoảng hốt. Chẳng lẽ thật sự biến xấu sao?!

“Cứng... Cứng...” Hắc Nặc Lỗ Tư lần đầu tiên do dự, muốn nói lại thôi, Tiểu Mĩ Mĩ yêu cái đẹp như vậy, tự kỷ, nếu nói với hấn là hấn đã biến thành sâu lông xấu xí thì y lo là hấn sẽ không chịu nổi!

“Cứng cái đầu của ngươi á! Nói mau, ta hiện tại đến tột cùng là đã biến thành cái dạng gì rồi!” An Dịch Mĩ Áo càng thêm nôn nóng, sinh khí mắng.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng đừng vội, hãy nghe ta nói! Trước hết cứng bình tĩnh cái đã...”

“Bình tĩnh cái rắm á, ta đến cùng là bị làm sao? Ngươi nói mau nha!” Thấy y ấp a ấp úng, khiến An Dịch Mĩ Áo gấp đến độ mau điên rồi.

Hắc Nặc Lỗ Tư khe khẽ thở dài, biến ra một cái gương nhỏ đưa đến trước mặt hấn, “Chính cứng tự xem đi!”

“A a a a — “Nhìn hình ảnh trong gương của mình, An Dịch Mĩ Áo lập tức thét chói tai, thiếu chút nữa bị dọa đến ngất xỉu.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng bình tĩnh một chút!” Hắc Nặc Lỗ Tư vội vàng đem gương biến mất, sợ lại kích thích đến hấn.

“Tại sao lại có thể như vậy? Ta biến thành sâu lông! Ta không cần a — “An Dịch Mĩ Áo thương tâm gào khóc, hoàn toàn không thể tiếp nhận được sự thật này.

Làm sao mà hấn có thể lại biến thành sâu lông? Hấn là An Lỗ Đặc vương đẹp nhất trên đời này (nói lời này kỳ thật là có điểm dối lòng), vậy tại sao lại có thể biến thành sâu lông xấu xí như thế này cơ chứ.

Hấn không muốn sống nữa!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng bình tĩnh một chút!” Nhìn hấn khóc đến chết đi sống lại, Hắc Nặc Lỗ Tư thật sự là đau lòng vô cùng. Mẫu hậu cũng thật là hung ác thế nhưng lại đem siêu cấp ái mĩ tự kỷ Tiểu Mĩ Mĩ biến thành sâu lông xấu xí như vậy so với việc giết hấn còn thống khổ hơn.

“Dã thú, ta không muốn sống nữa, ngươi giết ta đi!” An Dịch Mĩ Áo khóc đến thanh âm đều sắp khàn rồi, hiện tại hấn biến thành một con sâu lông điều này làm hấn không còn muốn sống nữa!

Hấn thà rằng đi tìm chết còn hơn!

“Đứa ngốc này, cưng sao lại nói những lời ngu xuẩn như vậy! Sao có thể lại muốn chết cơ chứ!” Hắc Nặc Lỗ Tư muốn giúp hắn lau nước mắt nhưng mà hắn thật sự quá nhỏ, căn bản làm không được.

“Cưng chết rồi, thì bảo bảo của chúng ta làm sao đây? Cưng quên là cưng đang mang thai hài tử của chúng ta sao?”

“A a a a a...” Lại là một tiếng thét thê lương đến cực điểm, An Địch Mĩ Áo lại càng muốn chết. Hắn hiện tại đã biến thành một con sâu lông rồi mà y lại còn bắt hắn phải sinh ra một con sâu lông xấu xí nữa sao! Trời ạ, mau giúp hắn giải thoát đi!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng vội! Ta sẽ nghĩ biện pháp biến cưng trở thành hình người!” Hắc Nặc Lỗ Tư trấn an nói.

“Thật sao?” Nghe vậy, An Địch Mĩ Áo không còn thét chói tai nữa, nôn nóng hỏi, đôi mắt so với hạt đậu còn nhỏ hơn đang tràn ngập hi vọng.

“Đương nhiên là thật sự rồi! Cưng đừng khóc nữa, ta lập tức đem cưng biến trở lại!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu. Nếu như chỉ là lời nguyên bình thường thì y hẳn là có thể phá giải.

“Vậy người còn thất thần làm cái gì, nhanh lên đem ta biến trở lại nguyên dạng!” An Địch Mĩ Áo nghe nói như thế an tâm một ít, thu hồi nước mắt, vội vàng xao động nói.

Nguyên lai là lại có thể biến trở lại, thật sự là quá tốt rồi, vừa rồi thật sự là hắn bị hù chết !

“Được! Ta lập tức biến nha!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhếch môi cười lộ ra một mặt ý cười tà mị đến bức người, thật là một tính cách nôn nóng!

“Nhất định phải đem ta biến trở về bộ dạng xinh đẹp như xưa nha!” An Địch Mĩ Áo không yên lòng dằn dò.

“Được! Ta nhất định sẽ làm cho bộ dạng của cưng xinh đẹp như trước kia!” Lộ ra một mặt tươi cười sủng nịnh, Hắc Nặc Lỗ Tư biến ra một đoàn hắc sắc quang mang hướng về phía An Địch Mĩ Áo, trong miệng liên tục niệm chú ngữ kỳ quái sau đó hét lớn một tiếng: “Biến!” hắc quang trên tay lập tức bay về phía sâu lông xấu xí ghê tởm.

“Tại sao lại có thể như vậy! Không phải người nói là rất nhanh ta có thể biến trở về nguyên dạng như cũ sao? Vì cái gì mà không có sự thay đổi nào cả!” Phát hiện mình vẫn còn nằm ở trên tay Hắc Nặc Lỗ Tư không có khôi phục lại hình người, An Địch Mĩ Áo thất vọng kêu to.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng vội! Ta thử lại một lần!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhíu mày. Lại làm một lần pháp thuật nhưng cũng vô dụng, An Địch Mĩ Áo vẫn không thể biến lại hình người.

Hai hàng lông mày của Hắc Nặc Lỗ Tư nhíu chặt, xem ra lời nguyên của mẫu hậu đối Tiểu Mĩ Mĩ không phải là lời nguyên bình thường, nếu dựa vào một mình pháp lực của y thì không cách nào giải được.

“Dã thú chết tiệt, người nói mau nói a! có phải là ta sẽ không thể biến trở về hình người nữa hay không?” An Địch Mĩ Áo thấy mặt y trầm lại, càng thêm uể oải. Đáng giận, hại hắn vừa rồi vui sướng vô ích một trận!

Giọt nước mắt trong suốt lại lăn xuống, hắn tại sao lại xui xẻo như vậy! Tại sao lại biến thành một con sâu xấu xí, hèn mọn ghê tởm như thế này! Ô ô ô...

“Dã thú chết tiệt, đều là lỗi của người!” An Địch Mĩ Áo khóc mắng. Đúng vậy! Tất cả đều là lỗi của dã thú, đều tại hai mẹ con bọn họ đem mình hại thành như vậy! Hắn hận bọn họ đến chết!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng khổ sở nữa, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp cưng biến trở về nguyên dạng!” Hắc Nặc Lỗ Tư hứa hẹn. Vô luận phải trả giá gì y nhất định sẽ khiến Tiểu Mĩ Mĩ biến trở về như cũ.

“Người phải thề là nhất định phải giúp ta biến trở về như cũ nếu không thì ta sẽ mang con của người đi tìm cái chết, khiến người đoạn tử tuyệt tôn! Rồi còn nguyên rửa cả nhà các người, cho các người toàn bộ chết không được tử tế! Nhất là mẹ người cái bà thần hậu tâm địa ác độc kia, ta muốn nguyên rửa nàng biến thành một con heo cái già vừa xấu vừa béo, siêu cấp khó coi!” An Địch Mĩ Áo vừa khóc vừa uy hiếp, đối đầu sở dĩ biến hắn như vậy mà chửi ầm lên, hoàn toàn mặc kệ nàng là mẫu thân của Hắc Nặc Lỗ Tư, hắn đối với thần hậu là hận tới xương tới tủy.

“Được, ta thề! Ta nhất định sẽ nhanh chóng nghĩ cách giúp cưng biến lại thành người! Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng nóng giận nữa!” Hắc Nặc Lỗ Tư bắt đầu cười khở.

May là mẫu hậu đã đi rồi nếu nàng vừa rồi nghe được Tiểu Mĩ Mĩ mắng nàng lão heo mẹ, nàng nhất định sẽ lập tức giết chết Tiểu Mĩ Mĩ. Bất quá, Y đoán lần này mẫu hậu nhất định sẽ bị tức không ít, sau khi trở về khẳng định bệnh nặng một thời gian, đời này ba chữ khinh khùng nhất đối với nàng là “lão heo mẹ”!

Ai! Lão heo mẹ! Không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, mẫu hậu vẫn như vậy sợ hãi chán ghét ba từ này!

“Ta đây làm sao mà có thể không tức giận được! Người xem xem bộ dạng ta hiện giờ đi! Ta – An Định Mĩ Áo- Y lợi tu là người đẹp nhất cao quý nhất nhân giới, ta làm sao mà có thể biến thành một con sâu lông cơ chứ!” An Định Mĩ Áo càng nghĩ càng thương tâm, càng khóc càng thê thảm. Trước kia đã thú đã từng uy hiếp hấn, muốn đem hấn biến thành con ruồi con bọ hay con rết nhưng không nghĩ đến hấn không bị đã thú biến thành con ruồi con bọ, con rết mà lại bị Thần Hựu biến thành một con sâu lông!

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng khóc nữa, cưng còn khóc nữa là tay của ta biến thành thác nước mất!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhìn tay mình đầy nước mắt của người yêu, nhin không được cười nói, tuy rằng nó biết là không nên lại kích thích Tiểu Mĩ Mĩ nữa.

An Định Mĩ Áo giận dữ, đã thú chết tiệt, hấn đã thảm thành như vậy rồi vậy mà y còn châm biếm khi dễ hấn, tức chết người đi được.

An Định Mĩ Áo vừa muốn mở miệng mắng, lại nhìn thấy phía trước tay của Hắc Nặc Lỗ Tư phát sáng một chút lập tức trong không trung xuất hiện một ngọn lửa hắc sắc. Bên trong ngọn lửa đó có một bộ xương khô đáng sợ, đó chính là sứ giả địa ngục Bội La.

“Chủ nhân, xin hỏi ngài có cái gì phân phó?” Bội La cung kính hỏi.

“Người lập tức đi mời Mễ Tư cùng Âu Tư tới nơi này!” Hắc Nặc Lỗ Tư vẻ mặt nghiêm túc phân phó. Muốn giải được lời nguyện của mẫu hậu, chỉ có liên hợp pháp lực của ba huynh đệ bọn họ mới có khả năng.

“Đạ thưa, chủ nhân!” Bội La cái gì cũng không có hỏi, lập tức nhận lời, sau đó hắc diễm biến mất.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng sợ! Mễ Tư cùng Âu Tư rất nhanh sẽ đến nơi này, ba chúng ta hợp lực lại nhất định có thể đem cưng biến trở về hình người!” Trong kim mâu bùng ra vô số tia ôn nhu đối với sâu lông đang ở trong lòng bàn tay của mình.

An Định Mĩ Áo gật đầu, đây là hi vọng duy nhất của hấn nên hấn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng đã thú.

Nhìn hấn vẫn ỉu xiu như cũ, đầy mặt uể oải, Hắc Nặc Lỗ Tư tâm không khỏi ần ần đau, không muốn thấy hấn lại bắt đầu ủ rũ, Y liền chuyển đề tài.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đối với chuyện ta biến thành người, chẳng lẽ một chút cưng cũng không thấy hiếu kỳ sao?”

Đề tài này quả nhiên đã dời được lực chú ý của An Định Mĩ Áo, đúng nga, hấn quên mất không hỏi chuyện này, lần trước đã thú gặp mưa biến thành người nhưng lúc đó trùng hợp là hấn lại tạm thời mù, cho nên không có nhìn thấy được diện mạo hình người của đã thú. Sau đó không biết bao nhiêu lần hấn muốn đã thú lại biến thành người nhưng đã thú đều không đáp ứng, sao hôm nay lại đột nhiên đã thú lại nguyện ý, thật sự là kỳ quái!

“Người làm sao mà đột nhiên lại biến thành người? Người không phải nói chán ghét biến thành người, tuyệt đối không cần biến thành người sao?” An Định Mĩ Áo bụng đầy nghi ngờ nhìn khuôn mặt tuần tú khó gặp trước mắt.

“Bởi vì ta muốn cho cưng một lần xem khuôn mặt anh tuấn của ta muốn cho cưng càng ngày càng yêu ta hơn! Thế nào, có phải hình người của ta so với thú hình hảo xem hơn gấp một vạn lần không, đem cưng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, khiến cưng càng thêm yêu ta!” Đã thú cười tà nói. Kỳ thật là để choy tiện ôm con của Chu Lợi Định nên mới biến thành người.

An Định Mĩ Áo lại cẩn thận nhìn nhìn hình người của Hắc Nặc Lỗ Tư tuy không có khoa trương là so với thú hình hảo xem hơn gaaso một vạn lần nhưng đích xác là có đẹp trai hơn trước rất nhiều, khiến cho mình đã có thói quen luôn nhìn khuôn mặt xấu xí của đã thú trong lúc nhất thời có chút không quen mắt.

Hắn hiện tại biến thành bộ dáng này, mà Hắc Nặc Lỗ Tư lại trở nên siêu cấp soái, ô...

“Dã thú chết tiệt, người đột nhiên biến thành đẹp trai như vậy, có phải hay không tưởng chọc ta!” An Địch Mĩ Áo lại khổ sở kêu khóc. Bộ dạng dã thú đẹp trai như vậy không phải cố ý nói là bộ dạng hiện giờ của hắn vô cùng xấu xí ghê tởm sao! Khốn kiếp!

“Tiểu Mĩ Mĩ, làm sao cứ lại nghĩ như vậy? Ta làm sao lại có thể nghĩ muốn chọc giận ngươi!” Hắc Nặc Lỗ Tư thật không bắt đắc dĩ.

“Ngươi còn nói xạo! Ngươi rõ ràng chính là cố ý, ngươi...”

An Địch Mĩ Áo mới nói một nửa, đột nhiên nhìn đến bầu trời trước mắt lúc trước còn tối đen trong nháy mắt đã trở nên sáng sủa, mặt trời lúc trước còn ẩn ẩn phía tây lại sắp chuẩn bị ngó lên từ phía đông.

Hắn kinh ngạc há to miệng, tại sao lại có thể như vậy? Thật sự quá thần kỳ!

Hắc Nặc Lỗ Tư khoe miệng khe khẽ, trên mặt không có một tia kinh ngạc, Mễ Tư bọn họ đã đến rồi!

Rất nhanh ba người xuất hiện ở trước mặt bọn họ, An Địch Mĩ Áo lại trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy tâm hồn đã bay mất.

Một trong ba người là Bội La, hắn vẫn là bộ xương khô xấu xí dọa người nhưng nó cũng không làm chó An Địch Mĩ Áo giật mình mà An Địch Mĩ Áo giật mình chính vì hai người kia.

Hai người kia một người bộ dạng cao lớn giống như Hắc Nặc Lỗ Tư tuần tú phiêu dật, khí chất bất phàm. Một vị tóc vàng mắt vàng, biểu tình băng lãnh ác liệt, sắc mặt có vẻ tái nhợt, giống như là trong người có thương tích hoặc là bị sinh bệnh, người đó nhìn rất giống Thần Hậu, toàn thân lộ ra vạn đạo cường quang, kim long lánh, chói mắt chói mắt.

Còn có một vị khác có đầu xanh thẫm tóc ngắn, con ngươi xanh đậm hiếm thấy, chỉ là tại trên mắt trái có vết đao dọa người nhìn qua vô cùng khủng bố dữ tợn, nhưng vết đao đó không có làm giảm vẻ tuần mỹ của người đó ngược lại tăng thêm một loại khí chất cao ngạo, mặt hắn mặt không chút thay đổi, trên thân phủ một kiện áo choàng màu đen, trước ngực giống như là ôm thứ gì đó.

Bọn họ cùng Hắc Nặc Lỗ Tư bộ dạng thập phần giống nhau, không chỉ có ngũ quan rất giống mà ngay cả khắc ấn trên trán cũng có đồng dạng chỉ là khác nhau về hình dạng. Hoa văn trên cánh tay của Hắc Nặc Lỗ Tư màu đen còn hoa văn của hai người kia là cùng màu với màu tóc, nam tử tóc vàng thì hoa văn ở trên cổ, nam tử tóc xanh hoa văn thì lưu ở trên má trái.

“Mễ Tư, Âu Tư, rốt cuộc thì các ngươi cũng đến rồi!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhìn nam tử kia cười nói.

“Hắc Tư, ngươi vội vã bảo chúng ta đến đây là có việc gì gấp sao?” Nam tử tóc vàng băng lãnh mở miệng hỏi, trong thanh âm không có một tia độ ấm, tràn ngập sự uy nghiêm vô cùng.

“Tiểu Mĩ Mĩ bị mẫu hậu hạ chú ngữ, biến thành như bây giờ ta muốn các ngươi hỗ trợ giúp hắn biến lại về hình người!” Hắc Nặc Lỗ Tư vươn tay đưa người yêu đã biến thành sâu lông cho hai người anh em của mình xem, trong lòng bắt đầu đau đớn.

“Hắn chính là hoa thủy tiên quốc vương kia!” Nam tử tóc vàng lạnh lùng nhìn An Địch Mĩ Áo đã biến thành sâu lông. Trên mặt không có...chút cảm xúc nào hiện ra.

Nam tử tóc xanh chỉ là liếc mắt nhìn An Địch Mĩ Áo rồi liền quay đầu đi, trên mặt vẫn không chút nào thay đổi.

“Hắn chính là Tiểu Mĩ Mĩ của ta!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu, bên trong ngũ diệu tràn ngập sự yêu thương cùng sung nịnh.

“Biến thành như vậy, là sự trừng phạt của hắn!” Nam tử tóc vàng băng lãnh vô tình nói, trong thanh âm không có một tia đồng tình.

Hắn là trưởng tử của Thần Hậu Quang Minh Chi Thần Mễ Nhĩ Thác Tư, nếu xét về con người thì hắn đệ nhất mỹ nam tử của Thần Giới cũng là người băng lãnh vô tình nhất Thần Giới, là người có tâm địa sắt đá

bản tính luôn thích giết chóc, vô cùng hung tàn so với hai đệ đệ là Hắc Âm chi Thần Hắc Nặc Lỗ Tư cùng Chiến Thần Âu Cách Phỉ Tư còn lạnh khốc hơn.

Hắn vốn là đứa con mà Thần Hậu tự hào nhất, nhưng vì trước đó có một số chuyện cùng Thần Hậu bất hoà, thiếu chút liền nữa đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử, hiện tại đã trở thành một trong những người mà Thần Hậu không muốn nhìn thấy nhất.

Nghe vậy, vốn có chút mê luyến bề ngoài của nam tử tóc vàng An Định Mĩ Áo quả thực muốn tức chết rồi, nổi trận lôi đình đang muốn mở miệng lại phát hiện ý muốn của hắn bị Hắc Nặc Lỗ Tư ngăn cản.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng nóng giận! Mễ Tư chính là người như vậy, trong miệng chó phun không ra ngà voi, đừng để ý đến hắn!” Hắc Nặc Lỗ Tư trấn an tình nhân, không khách khí nói. Trừ y ra thì ai cũng không được phép khi dễ hoa thủy tiên quốc vương của y, cho dù là an hem ruột cũng không được!

An Định Mĩ Áo cười vui vẻ, dã thú thật sự là nói quá chuẩn, hừ, xem sau này người kia còn dám mắng hắn không!

“Hắc Tư!” Mễ Nhĩ Thác Tư hơi hơi nhướn mày, thanh âm lạnh như hàn băng, rõ ràng có chút nổi giận.

Hắc Nặc Lỗ Tư mặt vẫn là thoải mái, hoàn toàn không đem bộ dạng Mễ Tư đang nổi nóng để vào mắt.

Mễ Nhĩ Thác Tư đang muốn tức giận, nam tử tóc xanh rút cuộc cũng không kiên nhẫn được nữa mở miệng: “Các người nhanh lên, ta còn có việc!”

Hắc Nặc Lỗ Tư chú ý tới thứ trước ngực mà Âu Tư đang ôm, lỗ tai mẫn cảm đồng thời nghe thấy được một thanh âm kì quái, khoẻ miệng gọi cảm mê người khê cong.

“Âu Tư, người thật đúng là biết hưởng thụ a!”

Đối mặt với Hắc Tư đang âm tà ngả ngón tươi cười, Âu Cách Phỉ Tư không có một chút biểu tình, lãnh đạm nói: “Bắt đầu hoá giải chú ngữ đi!”

Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu đồng ý không có tiếp tục trêu chọc Âu Tư nữa, việc quan trọng nhất hiện tại là đem Tiểu Mĩ Mĩ biến trở về hình người.

Một đoàn hắc quang đem An Định Mĩ Áo bao phủ kéo hắn bay lên giữa không trung, Hắc Nặc Lỗ Tư cùng hai người kia đồng thời vươn tay, ba đạo ánh sáng có màu sắc bay về phía An Định Mĩ Áo.

“A — “An Định Mĩ Áo bị các tia cường quang đánh trúng, vừa nóng vừa đau, tựa như có liệt hỏa đốt cháy mình vậy, cảm giác giống như lúc bị Thần Hậu thi pháp.

Quá tốt, xem ra lần này hắn có thể lại biến thành người rồi! Trong tử nhân dần dần mất đi ánh sáng, An Định Mĩ Áo lập tức đau đến hôn mê bất tỉnh.

Ba đạo ánh sáng màu sắc khác nhau dần dần biến mất, An Định Mĩ Áo nằm đến mặt đất, Hắc Nặc Lỗ Tư nhất thời choáng váng. Ngay cả Mễ Nhĩ Thác Tư mặt vẫn luôn băng lãnh cùng Âu Cách Phỉ Tư luôn không có biểu tình gì cũng có vẻ kinh ngạc, chỉ có Bội La bởi vì là bộ xương khô nên không có nhìn ra được bất cứ phản ứng nào.

“Tại sao có thể như vậy?” Nhìn An Định Mĩ Áo vẫn đang hôn mê bất tỉnh, Hắc Nặc Lỗ Tư khòe miệng run rẩy, y cũng không nghĩ đến là sự tình sẽ biến thành như vậy.

“Xem ra mẫu hậu thật sự rất hận hoa thủy tiên quốc vương của nhà ngươi!” Mễ Nhĩ Thác Tư thu hồi biểu tình kinh ngạc khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là sắc mặt càng thêm tái nhợt xem ra vừa rồi thi pháp khiến hắn tiêu hao không ít thể lực.

“Còn cần thử lại một lần nữa không?” Âu Cách Phỉ Tư liếc nhìn Hắc Nặc Lỗ Tư hỏi.

“Không cần!” Hắc Nặc Lỗ Tư lắc đầu, liên tục buồn rầu. Thật sự không nghĩ đến tập hợp pháp lực của ba anh em bọn họ, cũng không có cách nào gỡ bỏ chú ngữ của mẫu hậu, mẫu hậu không hổ là người trong thần giới có pháp lực gần với phụ vương nhất, xem ra chỉ có phụ vương mới có khả năng giúp Tiểu Mĩ Mĩ giải trừ chú ngữ.

“Chỉ có mẫu hậu cùng phụ vương mới có khả năng giải trừ chú ngữ trên người hần, hiện giờ thì phụ vương không có ở Thần Giới, người chỉ có cách đi cầu mẫu hậu, bắt quá mẫu hậu tuyệt đối sẽ không gặp người!” Mễ Nhĩ Thác Tư băng lãnh nói.

“Ngay cả khi mẫu hậu bằng lòng gặp ta, khẳng định hiện tại thần chí của nàng đã không rõ ràng, hoàn toàn không thể thi pháp lực!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười khổ nói.

“Mẫu hậu gần đây tinh thần vẫn không ổn định, hiện tại lại bị hoa thủy tiên quốc vương nhà người chọc giận không ít, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không tốt!” Mễ Nhĩ Thác Tư vẫn như cũ lạnh như băng, giống như không thèm quan tâm tới Thần Hậu.

“Nếu không thử nữa thì ta phải đi đây!” Âu Cách Phỉ Tư tựa hồ rất bận, biểu tình đột nhiên trở nên quái dị giống như là đang cố nén cái gì.

“Thật là có lão bà liên quên huynh đệ, có tình yêu quên ngay nhân tính!” Hắc Nặc Lỗ Tư mắng.

Âu Cách Phỉ Tư lạnh như băng nhìn y một cái, hơi hơi nhếch môi cười, trả lời một câu: “Heo đực!” Nói xong liền biến mất.

“Ta cũng phải đi! Hần nhbây giờ so với vừa rồi trông nhìn đỡ hơn!” Thấy Âu Cách Phỉ Tư đi, Mễ Nhĩ Thác Tư cũng chuẩn bị rời đi, lúc lên đường nhìn An Định Mĩ Áo lộ ra một mặt tươi cười chế nhạo.

Sau khi Mễ Nhĩ Thác Tư đi, dương quang lập tức biến mất, dị giới khôi phục sắc trời như trước. Màn đêm lại tiếp tục buông xuống vàng trắng vắt vẻo trên bầu trời xung quanh là vô vàng những vì sao lấp lánh.

Hắc Nặc Lỗ Tư khinh khinh than một tiếng, đi qua đem An Định Mĩ Áo ôm lên, động tác phi thường ôn nhu.

“Chủ nhân, làm sao bây giờ?” Bội La vẫn luôn im lặng rốt cuộc cùng đi lên mở miệng hỏi, thanh âm chói tai rất khó nghe, nghe không rõ tâm tình của hần.

“Chỉ có chờ Tiểu Mĩ Mĩ tỉnh lại rồi tiếp tục biện pháp đi!” Hắc Nặc Lỗ Tư cúi đầu nhìn người yêu ở trong lòng, mặt đầy buồn rầu. Đợi khi Tiểu Mĩ Mĩ tỉnh lại nhất định sẽ đại náo một trận, hần khẳng định sẽ không tiếp thụ được bộ dạng hiện tại của mình, thật sự là đau đầu!

5. Chương 5

“A a a a a a a a — ”

Trời còn chưa sáng, trong dị giới liền truyền ra một tiếng thét chói tai thê lương rất quen thuộc, theo sau đó còn là một tràng tiếng khóc đáng thương vô cùng khủng bố.

Dưới một gốc đại thụ trong dị giới, một ngân mao heo con đầu nhỏ xinh khả ái đang ngồi trong lòng một nam tử siêu cấp tuấn mỹ, nam nhân tóc đen một thân tà khí nhìn heo con đang ở trong lòng kêu khóc thương tâm muốn chết.

(ngân mao heo con: heo con lông màu bạc)

“Tại sao có thể như vậy? Ô ô ô, dã thú chết tiệt, người là một tên lừa gạt, nói mau, làm sao ta lại biến thành như vậy!” Ngân mao heo con một bên khóc, một bên trừng nam nhân, oán hận quá.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng nóng giận!” Tóc đen mỹ nam tử nhanh chóng an ủi, ngân mao heo con này thê nhưng chính là An Định Mĩ Áo?!

“Khốn kiếp, tại sao ta lại không thể được tức giận! Người không phải nói là mấy huynh đệ nhà người nhất định có thể giúp ta biến trở hình người sao?! Kết quả đâu? Tại sao bây giờ ta lại biến thành bộ dáng quỷ quái này! Nói! Người nhất định phải giải thích rõ ràng cho ta, không thì còn lâu mới xong với ta!” Ngân mao heo con phẫn nộ chỉ vào Hắc Nặc Lỗ Tư mắng.

Khi hần tỉnh lại cứ tưởng mình đã biến trở lại hình người, cao hứng phấn khởi vội vã muốn đi soi gương, nhưng rất nhanh sau đó hần phát hiện có chỗ gì đó không đúng, tại sao tay chân của mình lại trở nên vừa ngắn vừa nhỏ như vậy lại còn mọc đầy lông, hơn nữa hình dạng rất kỳ quái tay chân giống như tay heo vậy.

Hắn thiếu chút nữa tươi sống hù chết, vội vàng nhìn đi các chỗ khác, mới phát hiện ra thân thể hắn mọc đầy ngân mao, lấy tay sờ khuôn mặt của mình nhưng mà hắn lại sờ đến cái gì đó giống như tai heo vậy, còn có cái mũi chỉ có heo mới có cái mũi như vậy. Lại quay đầu về đằng sau, trên chiếc móng là cái đuôi màu bạc! Hắn làm sao lại có thể biến thành một con heo được!

Tại sao hắn không biến trở về hình người mà là biến thành một con heo? Đáp án chắc chắn chỉ có thể hỏi dã thú chết tiệt kia!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng bình tĩnh một chút! Ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, ta không nghĩ tới mẫu hậu sẽ đối với người làm loại chú ngữ lợi hại này!” Trên khuôn mặt tà mị anh tuấn biểu lộ một mặt bất đắc dĩ cười khổ.

Mẫu hậu đối với Tiểu Mĩ Mĩ hạ loại chú ngữ rất mạnh. Điều này làm cho bọn y dù có thi phép thuật thế nào đều không thể khiến Tiểu Mĩ Mĩ biến lại hình người, càng thi phép thì chỉ càng làm Tiểu Mĩ Mĩ biến thành các loại động vật khác mà thôi.

“Vậy thì làm sao bây giờ? Nhưng mà ta không muốn làm một con heo xấu xí, ta cho người biết, ta ghét nhất là heo! Ta chết cũng không muốn làm một con heo, ta muốn làm người! Ta ra lệnh cho người lập tức đem ta biến trở về hình người!” An Định Mĩ Áo khóc kêu, đời này hắn chán ghét nhất chính là heo, vừa bẩn lại vừa xấu, lại còn siêu cấp lười thôi ghê tởm, hắn thậm chí còn chưa bao giờ ăn thịt heo, không nghĩ tới hôm nay hắn lại biến thành một con heo!

“Tiểu Mĩ Mĩ, thực xin lỗi! Ta không có cách nào giúp cứng biến trở về hình người!” Hắc Nặc Lỗ Tư lắc đầu xin lỗi.

“Vây ý của người là là.... cả đời này ta chỉ có thể làm một con heo!” An Định Mĩ Áo sắp muốn té xỉu rồi.

“Không! Cứng chỉ cần chịu uỷ khuất lần này thôi, đợi khi phụ vương của ta trở về, ta lập tức xin ngài giúp cứng giải chú!”

“Không — một giây ta cũng không chờ được, ta không muốn làm heo!” An Định Mĩ Áo sắp bị điên mất rồi, ôm đầu thét chói tai. Đùa với hắn sao, bắt hắn làm heo một thời gian?! Đây không phải là so với bị rơi xuống 18 tầng Địa Ngục còn thảm hơn!

“Ta không muốn sống nữa! Ta muốn đi chết... Ta muốn đi tìm cái chết... Người lập tức giết ta đi! Ta không muốn làm heo, ô ô ô ô...” An Định Mĩ Áo loạn xạ đánh Hắc Nặc Lỗ Tư, khóc đến thiên hôn địa ám, cổ họng đều sắp khàn cả rồi, so với chuyện hôm qua biết mình biến thành sâu lông khi còn kích động hơn.

“Tiểu Mĩ Mĩ, tại sao cứng lại nói những điều ngốc nghếch như vậy! trăm ngàn cứng đừng kích động, sẽ động thai khí đó!” Hắc Nặc Lỗ Tư vừa đau lòng lại vừa nôn nóng. Phản ứng của Tiểu Mĩ Mĩ so với tưởng tượng của y còn khủng hơn, cũng khó trách tại sao hắn lại kích động như thế. Hắn vốn là người vô cùng xinh đẹp cao quý, không ai bì nổi, vậy mà giờ lại biến thành một con heo... Chẳng lẽ đây là báo ứng?

“Ta không muốn sống nữa, thì còn quản cái mẹ gì mà động thai khí!” An Định Mĩ Áo nổi giận mắng, đôi mắt đã khóc đến sưng lên. Trên đời này rốt cuộc sẽ không tìm thấy ai so với hắn còn thảm hại hơn, đầu tiên là bị biến thành sâu lông, bây giờ lại biến thành heo, hắn sống còn có ý nghĩa gì!

“Đáng giận, đều là người cùng mẫu hậu của người hại ta, ta muốn giết chết các người!” Không chỗ phát tiết An Định Mĩ Áo đem tất cả oán khí đổ lên trên người Hắc Nặc Lỗ Tư, đối với dã thú vừa cắn lại vừa đánh.

Hắc Nặc Lỗ Tư biết hắn đang khổ sở trong lòng, nên mặc hắn muốn cắn thì cắn muốn đánh thì đánh, để hắn tự do phát tiết. Vốn khí lực của tiểu Mĩ Mĩ không lớn khi biến thành heo con khí lực càng nhỏ hơn, vô luận hắn dùng bao nhiêu sức để cắn, đánh cho dù có bao nhiêu hung hăng nhưng đối với dã thú thì mà nói tựa như bị muỗi chích thôi.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng cứ việc đánh đi! Phát tiết xong rồi sẽ tốt hơn! Tiểu bảo bối đáng thương của ta!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng vuốt ve đầu heo con khả ái, thanh âm ôn nhu vô cùng.

Một lúc sau An Định Mĩ Áo đã cảm thấy mệt mỏi không còn sức lực đâu mà cắn, đánh, phát tiết lên người dã thú nữa, nhưng mà trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn, hắn cảm thấy bình tĩnh không ít.

Ngước mắt nhìn người đối diện, Hắc Nặc Lỗ Tư là một siêu cấp mỹ nam anh tuấn, nước mắt lại chảy ra. Dã thú trở lên đẹp trai như thế vậy mà hắn lại biến thành như thế này! Không, hắn không muốn dã thú nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của mình, hắn không muốn dã thú nhìn thấy con heo xấu xí này, ô ô ô...

Tức giận đã vơi đi không ít nhưng cảm giác tự ti nhanh chóng dâng lên từ đáy lòng, An Định Mĩ Áo khóc xoay người muốn chạy, lại bị Hắc Nặc Lỗ Tư phát hiện bắt trở về.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng muốn đi đâu?” Hắc Nặc Lỗ Tư đem hắn ôm vào trong lòng, nhủ thầm hỏi.

“Không muốn! Không cho người nhìn ta!” An Định Mĩ Áo vùi đầu vào trong lồng ngực rộng lớn của Hắc Nặc Lỗ Tư.

“Vì cái gì không cho phép ta nhìn cưng?” Hắc Nặc Lỗ Tư muốn đem đầu heo con nâng lên nhưng hắn sống chết cũng không chịu, lui thành một đoàn, ôm chặt lồng ngực Hắc Nặc Lỗ Tư sợ bị nhìn đến.

“Chính là không cho xem... Không cho phép người xem bộ dạng bây giờ của ta! Ta... Ta bây giờ rất xấu... Ô ô ô...” An Định Mĩ Áo kích động lắc đầu, tự ti khóc. Bây giờ hắn biến thành một con heo xấu xí, dã thú nhất định sẽ không cần hắn nữa.

“Đứa nhỏ ngốc nghếch này, bộ dáng hiện giờ của người ta đã sớm thấy rồi, hiện tại mới trốn có phải là quá muộn rồi hay không!” Hắc Nặc Lỗ Tư khoé môi mỏng khêu gợi khe cong lên, thật là một đứa nhỏ đáng yêu! Dù Tiểu Mĩ Mĩ của y biến thành heo thì vẫn đáng yêu như vậy!

Nghe vậy, An Định Mĩ Áo khóc lại càng thương tâm hơn, đem quần áo trước ngực Hắc Nặc Lỗ Tư khóc đến ướt sũng. Đúng vậy! Hiện tại mới trốn đã là quá muộn rồi, dã thú đã sớm nhìn thấy một con heo ghê tởm xấu xí rồi, y thật sự sẽ không bao giờ muốn hắn nữa!

“Tiểu Mĩ Mĩ, ngoan, ngừng đầu lên!” Hắc Nặc Lỗ Tư thò tay đem cái đầu đang muốn giấu kĩ kia nâng lên đối diện với mình, trêu mến giúp hắn đem nước mắt trên mặt lau sạch sẽ.

“Tiểu bảo bối, đừng hãy nghe ta nói, dù cưng có biến thành gì thì ta sẽ không bao giờ để ý!” Hắc Nặc Lỗ Tư đương nhiên biết hắn đang sợ mình sẽ chán ghét vứt bỏ hắn.

“Người gạt ta! Người như thế nào sẽ không ngại, bây giờ ta xấu muốn chết, ta bây giờ là một con heo vừa hôi thối vừa xấu xí, người nhất định là rất chán ghét ta, cảm thấy thực ghê tởm!” An Định Mĩ Áo lắc đầu. Hắn mới không tin, kể cả lúc Hắc Nặc Lỗ Tư còn là dã thú xấu xí như trước kia, cũng sẽ nhất định không thích một con heo xấu xí, huống chi hiện tại y lại trở nên đẹp trai như vậy!

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng phải tin tưởng ta! Ta thật sự một chút cũng không chán ghét cưng biến thành heo, ta vẫn yêu cưng giống như trước kia! Ở trong lòng ta cưng là người đẹp nhất trên đời này, là bảo bối quan trọng nhất của ta!” Hắc Nặc Lỗ Tư ánh mắt mang theo sự ôn nhu vô cùng nhìn hắn, đôi tay ấm áp nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn.

“Ta không tin! Người nhất định là đang gạt ta! Người đẹp trai như vậy, làm sao có thể không ghét bỏ bộ dáng hiện giờ của ta!” An Định Mĩ Áo vô cùng cảm động nhưng vẫn là không thể tin được lời dã thú nói. Trước kia hắn là người cao ngạo tự đại, tin tưởng mười phần vào mỹ mạo của mình, nhưng hiện tại hắn thật sự không thể sinh ra một chút tự tin đối với chính mình.

“Đứa nhỏ này, vì cái gì mà cưng lại không tin tưởng lời nói của ta! Ta hỏi cưng, trước kia ta không có tắm rửa là một con siêu cấp xấu thú lúc đó cưng có ghét bỏ ta hay không, có bởi vì ta xấu mà không thích, không yêu ta hay không?”

“Đương nhiên là ta có ghét bỏ người, bắt quá... Ta còn thích người nữa... Không có người thì ta sẽ không sống nổi!” An Định Mĩ Áo lão luyện trả lời, tuy rằng hắn luôn oán giận bộ dạng xấu xí của dã thú, đồng thời vô cùng lo lắng hài tử từ khi sinh ra sẽ giống như dã thú, nhưng mà hắn vẫn rất thích dã thú, rất yêu dã thú, nguyện ý vứt bỏ tất cả ở nhân giới, sống cùng một chỗ với dã thú.

“Ta cũng vậy, không có cưng thì ta cũng không thể sống nổi! Huống hồ cưng còn đang có bảo bối của ta, ta làm sao có thể ghét bỏ, không cần cưng được! Thật là một đứa nhỏ ngu ngốc!” Hắc Nặc Lỗ Tư nấn nấn cái mũi heo cười nói.

“Hắc Nặc Lỗ Tư, thật sự là ngươi cần ta sao?” Nhìn kim mâu thâm thúy tràn đầy chân tình, ôn nhu làm cho hắn muốn khóc. Trước kia hắn vẫn cho rằng dã thú chỉ có hứng thú với thân thể của hắn mà thôi nên mới thích ở cùng một chỗ, hắn không hề nghĩ rằng dã thú thực tâm thương hắn!

“Đương nhiên là thật rồi! Ta vĩnh viễn yêu cưng, hoa thủy tiên quốc vương của ta!” Hắc Nặc Lỗ Tư ôn nhu hôn lên đôi môi xấu xí của heo con.

“Dã thú...” An Định Mĩ Áo hạnh phúc mà nhắm hai mắt lại, tiếp nhận nụ hôn của dã thú, rốt cuộc thì hắn cũng đã có thể an tâm rồi, kỳ thật cẩn thận ngẫm lại tình huống cũng không có tệ như vậy, tuy rằng là heo thì rất xấu hổ, nhưng so với sâu lông đúng là tốt hơn nhiều, hơn nữa cũng không phải là vĩnh viễn không thể biến trở lại! Vẫn có hi vọng mà!

“Tiểu Mĩ Mĩ, nếu cưng vẫn là không yên lòng, sợ ta sẽ ghét bỏ cưng, ta có thể biến thành một con heo như cưng!” Dã thú rời đi môi heo, ôn nhu mỉm cười nói.

“Không cần!” An Định Mĩ Áo không chút do dự cự tuyệt, nghĩ đến siêu cấp mỹ nam tử trước mắt này biến thành một con heo bị hắc sắc, hắn liền sờn tóc gáy. Sợ tới mức muốn thét chói tai. Hắn biến thành heo là quá đủ rồi, nếu dã thú cũng biến thành heo nữa hắn nhất định sẽ thật sự điên mất.

“Ta còn tưởng rằng cưng sẽ đồng ý chứ! Ta thật sự rất muốn cưng biến thành heo giống như cưng!” Hắc Nặc Lỗ Tư có chút ngoài ý muốn, y cho rằng Tiểu Mĩ Mĩ lập tức sẽ đáp ứng.

“Không! Tuyệt không cho phép ngươi biến thành heo! Nếu ngươi mà dám biến thành heo thì ta sẽ không bao giờ để ý đến ngươi nữa!” An Định Mĩ Áo cuống quýt lắc đầu mặt đầy hoảng sợ. Bây giờ dã thú là niềm an ủi duy nhất của hắn, tuy rằng hắn đã bị biến dạng, nhưng chỉ cần nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ hiếm thấy của dã thú là hắn sẽ quên đi được một phần nào sự thống khổ.

“Được!” Biết ý nghĩ của An Định Mĩ Áo, Hắc Nặc Lỗ Tư vô cùng sung sướng, vô luận bề ngoài của Tiểu Mĩ Mĩ biến thành cái gì, thì tính cách của hắn không bao giờ thay đổi, vẫn là hoa thủy tiên quốc vương đáng yêu nhất trên đời.

“Về sau ngươi mỗi ngày phải biến thành người đẹp trai như bây giờ để cho ta xem!” An Định Mĩ Áo dặn dò.

“Được!” Lại là một tiếng đáp ứng vô cùng sùng bái.

An Định Mĩ Áo vừa lòng nhẹ nhàng thở ra, thoải mái mà ghé vào lồng ngực rắn chắc trước mắt, cảm thụ nhiệt độ của đối phương làm hắn an tâm hơn phần nào. Từ sau khi dã thú biến thành người trên ngực tuy rằng không có nhiều lông dài như trước, nhưng mà vẫn vô cùng ấm áp, làm cho hắn tràn ngập cảm giác an toàn.

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta đang suy nghĩ một chuyện!” Hắc Nặc Lỗ Tư bỗng nhiên cúi đầu nhìn hắn, ánh mắt mập mờ vô cùng.

“Chuyện gì?” An Định Mĩ Áo lười biếng hỏi.

“Ta đang suy nghĩ may là cưng đã biến thành heo chứ nếu cưng vẫn cứ là sâu lông, thì về sau chúng ta liền không có biện pháp nào để thân thiết được nữa!” Hắc Nặc Lỗ Tư tà cười nói.

“Từ dã thú, ta biến thành như vậy rồi mà ngươi còn muốn loại sự tình này!” An Định Mĩ Áo xấu hổ đánh hắn một chút.

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta nói thật mà! Chuyện này phi thường quan trọng! Nếu cưng vẫn là sâu lông, ta cũng chỉ có thể biến thành sâu lông mới có thể cùng cưng thân thiết! Bất quá, không biết hai sâu lông ân ái như thế nào!” Hắc Nặc Lỗ Tư nghiêm trang nói.

“Thối dã thú, cút đi! Ngươi thật sự rất hạ lưu!” An Định Mĩ Áo xấu hổ muốn chết lên vội vàng đẩy dã thú ra. Trên đời sẽ không bao giờ tìm ra người nào háo sắc hơn dã thú, dã thú thật sự là thiên hạ đệ nhất siêu cấp dã thú!

“Tiểu Mĩ Mĩ, thật sự là cưng rất hiểu ta nha! Ta chính là hạ lưu, bây giờ ta rất muốn hạ lưu đối với cưng!” Hắc Nặc Lỗ Tư một lần nữa đem hắn ôm vào trong lòng, dùng lực vỗ mông heo của hắn một cái.

“A — “An Định Mĩ Áo trừng mắt to, thà miệng phát ra một tiếng heo kêu lý quái, trong sự thống khổ còn mang theo một chút dâm mị. Chết rồi, ngày hôm qua hắn lúc phát tình đã bỏ vào trong tiểu huyết bao nhiều hoa thủy tiên cùng anh đào, đến bây giờ vẫn còn trong cơ thể, đáng giận! Phải làm thế nào giờ?”

Hắc Nặc Lỗ Tư mắt sáng lên, cổ giả bộ lo lắng hỏi: “Tiểu Mĩ Mĩ, cưng làm sao vậy?” Thanh âm của Tiểu Mĩ Mĩ... Hảo tao nga! Bên trong mông heo của hắn tất cả đều là hoa thủy tiên với anh đào, thật sự là làm cho người ta kích động a!

“Không... Không có việc gì!” An Định Mĩ Áo nhanh chóng lắc đầu, trên mặt heo hiện lên một mặt ửng hồng. Trăm ngàn không thể để dã thú phát hiện, không thì y nhất định sẽ cười chết hắn!

“Tiểu Mĩ Mĩ, trẻ ngoan thì không nên nói dối nha! Không, mà heo con nói dối mới đúng!” Trong kim nâu hiện đầy vẻ dâm tà xấu xa.

Không đợi An Định Mĩ Áo trả lời, Hắc Nặc Lỗ Tư đã đem hắn đặt lên đùi mình, bắt lấy mông heo dùng lực tách ra, vạch đám lông heo ra, rốt cuộc cũng đã nhìn đến cúc hoa của An Định Mĩ Áo. Tuy rằng đã biến thành heo nhưng tiểu huyết của hắn vẫn xinh đẹp như cũ, nhỏ nhỏ xinh xinh và vô cùng tinh xảo, giống như một đoá hoa cúc màu hồng.

“Tử dâm thú, ngươi buông ta ra! Không cho phép ngươi xằng bậy!” An Định Mĩ Áo xấu hổ cặp giò heo mập mập liều mạng đá, muốn đá văng Hắc Nặc Lỗ Tư, nhưng nó thật sự quá ngắn căn bản không đá đến dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, ngoan đừng lộn xộn, để dã thú ca ca giúp cưng kiểm tra một chút, không phải là mông của cưng mới rồi rất đau sao!” Dã thú hưng phấn lấy ngón tay trạc trạc tiểu cúc hoa, kinh ngạc khi phát hiện tiểu huyết nhi đang khép mở như cái miệng nhỏ nhắn vậy.

Dã thú nhân cơ hội vói vào một ngón tay, bên trong quả nhiên nhồi rất nhiều hoa quả vào đó, khiến cho dã thú chỉ có thể nuốt vào được đầu ngón tay.

“Tiểu bảo bối đẹp quá, bên trong cưng là cái gì vậy? Có nhiều thứ bên trong tiểu huyết quá!” Nhìn An Định Mĩ Áo đang ngượng ngùng, khóe miệng tà cười càng sâu.

Vẫn bị dã thú phát hiện! Mặt heo nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng, căn bản không dám nhìn dã thú.

“Không trả lời? Vậy thì ta tự đi tìm đáp án nha!” Dã thú cười dâm dăng, ngón tay dùng lực vói vào tiểu huyết chứa đầy hoa quả chọc một cái, lập tức móc ra một ít hoa thủy tiên đã bị kẹp nát.

“Nguyên lai là hoa thủy tiên a!” Dã thú cố ý đưa ngón tay dính đầy hoa thủy tiên quơ quơ trước mặt An Định Mĩ Áo, rồi đưa lên mũi của mình thử ngửi, hạ lưu cười nói: “Mùi khai nồng nặc! Tiểu Mĩ Mĩ, là hương thơm của cưng nga!”

“Ngươi không biết xấu hổ! Hạ lưu vô sỉ!” An Định Mĩ Áo xấu hổ đến nổi tai heo đều đỏ bừng, hận không thể lập tức tìm động chui vào.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng nói nhầm rồi! Cái người mà ở trong mông của mình nhét đầy hoa thủy tiên mới là không biết xấu hổ! Trên đời này không tìm ra được tiểu dâm phụ vô sỉ như cưng! Không, phải là tiểu dâm trư!” Dã thú lập tức phản bác.

“Ngươi... Ngươi...” An Định Mĩ Áo chỉ vào mặt dã thú, tức giận đến toàn thân phát run, ngân mao trư sắp biến thành hỏa hồng trư.

Nhìn bộ dạng hắn tức giận đến sắp bốc hỏa, dã thú cười đến đau ruột.

“Xem trong cái mông heo dâm dăng này ngoài hoa thủy tiên ra còn có cái gì nữa không!”

Dã thú lại tà ác duỗi một ngón tay đi vào, hướng chỗ sâu bên trong đào bối, trong tiểu huyết bị hoa thủy tiên cùng anh đào nhét vào cả một ngày nên ẩm ướt vô cùng làm cho ngón tay dã thú dính đầy chất dịch nhớp nháp.

“Mau dừng lại, đau quá! Ta nói chó ngươi biết là được chứ gì, bên trong còn có anh đào! Cầu ngươi mau rút ra!” An Định Mĩ Áo đau đến nhú mày kêu to. Tiểu huyết bị tắc đến căng chặt, ngón tay căn bản không nhét được vào.

“Cái gì! Cũng còn nhét anh đào vào trong miệng đấy, cũng quả thật là một con heo siêu cấp dâm dăng, cũng muốn làm gì a! Dã thú giả bộ kinh ngạc. Tiếp tục ý xấu đưa ngón tay đi vào. Đầu ngón tay đụng phải cái thứ gì đó vừa tròn vừa cứng.

“Quả thật bên trong có anh đào! Tiểu tao trư, cũng thật sự quá sắc rồi!”Tà ác dùng ngón tay ra sức trều động, dùng sức đỉnh lộng quả anh đào ở chỗ sâu.

“Đau... Dã thú chết tiệt, đừng nhúc nhích, mau ra đây... Ngô a...”An Định Mĩ Áo đau đến lắc đầu khóc gọi, vừa muốn phản kháng, nhưng tiếng kêu thống khổ lại đột nhiên chuyển biến, trong thanh âm hỗn loạn lại mang theo một tia mỉa ý. Cái loại cảm giác này lại bắt đầu, đáng chết!

“Tiểu tao trư, đã lộ rõ bản chất rồi nga! Rõ ràng rất sướng lại giả bộ đau đớn! Tiểu dâm trư hay thích giả bộ !”Dã thú nhếch môi tà cười, ngón tay sáp được càng sâu càng hăng.

“Nga nga... dâm thú, rõ ràng là người giỏi trò quỷ... A a... Không cần a... Nga ngô... Không cần... A úc...”An Định Mĩ Áo tức giận giò heo nâng lên hướng mặt dã thú mà đập.

Thân thể hắn đột nhiên nóng lên, anh đào với hoa thủy tiên trong tiểu huyết cũng biến ngứa ngáy vô cùng, tựa như ngày hôm qua vậy, dã thú chết tiệt lại dám dùng “Tiểu dã thú ma pháp ” đối với hắn!

Dã thú sưng sốt một chút, mày nhăn một chỗ. Không nghĩ tới vua địa ngục Hắc Ám chỉ Thần thiên hạ vô địch thế nhưng bị một cái chân heo đập vào mặt, nếu bị truyền ra ngoài nhất định sẽ bị toàn bộ thần giới cười chết.

“Tiểu xấu trư, gan của ngươi quả thật là to bằng trời, thế nhưng đập lên mặt ta !”Dã thú hung hăng đánh lên chiếc miệng heo mập mạp của An Định Mĩ Áo, ngón tay càng thêm tà ác trạc lộng tiểu huyết, gây ngoạn anh đào ở bên trong.

“A a a... Thối dã thú..., đừng đùa... Úc a... Đừng để cho ‘Tiểu dã thú ‘ tra tấn ta nữa... chỗ đó rất ngứa... Nha a a... Ngô a...”An Định Mĩ Áo bởi vì bị dã thú đùa bỡn mà dục hỏa đốt người, nhanh chóng thân thể dâm dăng của hắn đã thức tỉnh rồi, hắn lại bắt đầu phát tình.

“Cái gì ‘Tiểu dã thú ‘?”Dã thú biết rõ nhưng vẫn cố ý giả ngu.

“Bại hoại, ngươi còn giả vờ... Ô... Đừng cho là ta không biết, ngươi đang dùng ‘Tiểu dã thú ma pháp ‘Khi dễ ta... A ô...”Heo con cắn tức lại tiếp tục dùng giò heo đi chà đập khuôn mặt tuần mĩ kia. Dã thú thật sự rất xấu, hiện tại hắn đã biến thành heo rồi mà vẫn còn thích trêu chọc mình!

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta bị oan uổng a! cũng bị như vậy không liên quan gì đến ta nga! Là vì cũng mang thai!”

Đối mặt với đôi mắt tràn đầy nghi hoặc, dã thú mỉm cười nói: “Ta quên nói cho ngươi biết, khi mang thai hài tử của Thần tộc thì thân thể trở nên dị thường đói khát, mỗi ngày đều phát tình, điên cuồng khát cần giống được thao làm, như thế nào cũng thấy không đủ!”

“Thật sao?”An Định Mĩ Áo mặt đầy vẻ khó tin, hắn vô cùng hoài nghi lời nói của dã thú.

“Đối với người mẹ mang thai dòng máu của thần tộc, mỗi ngày đều cần tinh nguyên của người cha để nuôi dưỡng! Người cha pháp lực càng cường đại, Tinh Nguyên uy được càng nhiều, đứa bé càng sớm được chào đời !”Khóe miệng khẽ cong,bên trong kim mâu tràn ngập tà khí. Tiểu Mĩ Mĩ vốn đã rất dâm dăng, bây giờ đang mang thai, mình thật là có phúc, có ngày nó sẽ bị “tính phúc ” giết chết mất.

An Định Mĩ Áo choáng váng, làm sao trên đời này lại có chuyện hoang đường như vậy, người của thần tộc thật sự rất kỳ quái, dã thú sẽ không phải là cố ý nói dối hắn chứ!

“Tiểu tao trư, bảo bảo của chúng ta đã đói bụng rồi, chúng ta bây giờ nhanh chóng uy nó đi! Tránh cho nó lại thiếu dinh dưỡng!”Dã thú cười đến vô cùng hạ lưu, ngón tay thô dài cuồng sáp tiểu huyết nhỏ hẹp chặt khít, quấy đảo thủy tiên cùng anh đào.

“A a a... Úc a... nhẹ một chút... Nga nga nga... Ô a... Thật sướng... Lại... A a... Sâu hơn nữa... A a...”Tiểu huyết ngứa ngáy bị ngón tay linh hoạt lộng đảo làm cho bốc cháy hoàn toàn, An Định Mĩ Áo không thể khống chế được dục vọng của mình nữa há mồm thở gấp liên tục vừa đau vừa sướng.

Dã thú rất muốn hung hăng đâm chọc cục tâm của hắn, nhưng anh đào thật sự rất nhiều làm trở ngại con đường phía trước, khiến nó không thể như nguyện ý.

“Tiểu tao trư, trong bụng của cưng thật nhiều thứ nha, ta chen vào không được!” Dã thú khẽ niết chiếc mũi heo, tà cười hỏi: “Tiểu đâm trư, ngón tay của ta chọc cưng có thích không?”

An Định Mĩ Áo nhìn dã thú bằng ánh mắt đáng khinh, cắn chặt môi dưới xấu hổ quay đầu đi. Hắn làm sao có thể không biết xấu hổ mà trả lời loại vấn đề này. Nếu để cho dã thú biết khi hắn bị biến thành heo mà chỉ ngón tay ngoạm mà sướng ngay cả bởi vì là do mang thai thì cũng quá dọa người rồi!

“Tiểu tao trư, tại sao không dám trả lời! Được, cưng đừng hối hận!” Dã thú đột nhiên rút ngón tay ra, bắt lấy tiểu côn thit ở trước tiểu huyết. Tiểu côn thit nhỏ nhỏ xinh xinh vô cùng trên đó còn có chút ngân mao thừa thớt, ước chừng chỉ nhỏ bằng ngón tay cái.

“Tiểu trư tiên của cưng thật nhỏ, chỉ bằng một phần mười của ta!” Dã thú nhìn siêu cấp tiểu trư tiên của An Định Mĩ Áo, cười tà.

“Buông ra, tử đâm ma... Của ta... Nào có nhỏ như vậy...” An Định Mĩ Áo buông xuống ánh mắt nhìn tới khối gian có một căn côn thit nhỏ vô cùng, không cam tâm满眼.

Chỗ đó của hắn vốn không lớn lại cộng thêm bây giờ biến thành heo, tất cả các bộ vị đều bị thu nhỏ lại, chỗ đó càng nhỏ đi không ít, chỉ lớn bằng thứ của đứa trẻ mới sinh ra.

“Ai đó! Còn không chịu nhận sao! Được, chúng ta lập tức so xem!” Dã thú cười đâm đâm cưỡi trường bào màu đen ra, cư nhiên dã thú không mặc quần, nam căn cực đại vô cùng lập tức hiện ra trước mắt An Định Mĩ Áo.

An Định Mĩ Áo gặp qua vô số lần thú hành của Hắc Nặc Lỗ Tư, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy côn thit hình người của dã thú, tuy rằng hắn cũng đã từng cùng hình người của dã thú làm qua một lần, nhưng lúc đó hắn tạm thời bị mù nên không có thể nhìn được dương cụ của dã thú, lần này rốt cuộc cũng nhìn rõ rồi.

Dương cụ trắng kiện cứng rắn thô dài tuy không có thô to như thú hành nhưng như vậy cũng đủ dọa người rồi. Mặt trên tuy rằng không có thú mao cùng gai nhọn, nhưng phủ đầy âm mao nồng đậm, tản ra hơi vị của giống được, câu dẫn người khác!

“Tiểu tao trư, xem đủ chưa! Đại nhục bồng của ta có phải lớn hơn gấp mười tiểu trư tiên của cưng hay không!” Hắc Nặc Lỗ Tư để tiện cho đối phương nhìn rõ, cố ý đem “Siêu cấp cực vô bá “Cùng “Mini tiểu trư tiên ” của An Định Mĩ Áo đặt cùng một chỗ, khiến “Mini tiểu trư tiên ” của An Định Mĩ Áo nhìn càng nhỏ xinh đáng thương.

An Định Mĩ Áo muốn phản bác, nhưng mà sự chênh lệch quá lớn, quả thật có thể có gấp đến mười lần!

“Càng xem càng cảm giác tiểu trư tiên của cưng thật đáng yêu, làm cho người ta càng muốn ngoạm chơi!” Dã thú nắm lấy tiểu côn thit nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông, còn đi xoa nắn hai quả đản đản bé như hai quả anh đào.

Động tác của dã thú rất ôn nhu, thuần thực khiêu khích đùa bỡn tất cả các điểm mẫn cảm của tiểu trư tiên, An Định Mĩ Áo vốn đã bị dục hoá đốt người nên giờ càng không thể chống cự nổi, mới bị dã thú lộng hai ba phát liên sung sướng rên rỉ liên tục.

“A a a... Đùng lộng... Úc a... Ô a... Thật thoải mái... A a... Nga a a... Quá tuyệt vời... Úc a a... Nga nga...”

“Rất thoải mái đi!” Dã thú cười đến phi thường ôn nhu, động tác càng ngày càng nhẹ nhàng, không chế lực đạo rất tốt, móng tay càng ngày càng có chút tà ác đi gây lộng linh khẩu tiểu trư tiên, chỗ đó luôn luôn là tử huyết của An Định Mĩ Áo.

“A a a — đùng gây chỗ đó mà... A a... chỗ đó... Úc a... Ta chịu không nổi... Ân a a... sướng quá... A a... Không cần... Ngờ hừ... Cấp a...” An Định Mĩ Áo tuy rằng đã biến thành heo nhưng thân thể vẫn như trước vô cùng mẫn cảm, lập tức hét chói tai. Mông kịch liệt loạn xoay, hậu huyết càng thêm kêu gào đói khát nhưng dã thú cũng chỉ ngoạm phía trước không chịu đi an ủi hậu huyết.

“Aha... Sau... Mặt sau... Ngô a... Cũng muốn lộn mặt sau... A a... Nha a... Ngô ngô...”Hậu huyết hư không vô cùng, An Định Mĩ Áo nhìn không được cầu xin dã thú.

Hoa thủy tiên cùng anh đào đã bị nát đến dính nhớp nháp khiến hậu huyết dị thường khó chịu, rất muốn có cái gì đó cắm vào, đem nó làm đến cao trào.

“Lộn mặt sau?”Dã thú nhìn thoáng qua phía sau, khoa trương huyết sáo.”Tiểu tao trư, phía sau của cưng lại chảy nước rồi!”

Tiểu cục hoa chảy ra một cỗ chất lỏng vẫn đục, dâm thủy có chút hồng hồng, còn có ít cánh hoa đã bị nát, tựa như hoa tửu vậy. (hoa tửu: rượu hoa)

Không đợi An Định Mĩ Áo kịp phản ứng, dã thú cúi đầu, vươn ra đầu lưỡi dùng lực liếm huyết khẩu một chút, đem dâm thủy chảy ra toàn bộ liếm sạch, tuyệt đối không có cảm giác chán ghét nó.

“Tử dâm thú, bắn chết! Người làm gì thế?”An Định Mĩ Áo sợ tới mức thét chói tai, hai mắt đầm lệ lưng tròng, hai gò má ửng hồng, hân sắp xấu hổ đến chết rồi.

Quả thực không thể tin được, dã thú thể nhưng lại đi liếm mông heo của hắn,có phải dã thú đã điên rồi không? Cùng lúc đó, trong lòng lại thấy vô cùng cảm động, dã thú thật sự không ghét bỏ hắn là heo, thật sự rất yêu thương hắn, bằng không đường đường là Hắc Âm chi Thần làm sao có thể nguyện ý hạ lưu đi liếm lỗ đít heo bắn thủ như vậy.

“Ngọt quá! Siêu cấp dâm đẳng mông heo chế ra rượu hoa thủy tiên cùng anh đào thật sự là quá ngọt, quá tuyệt vời!”Dã thú cười nói, cẩn thận nhắm nháp mật dịch nhuộm đầy hoa thủy tiên cùng anh đào, giờ ngón tay cái lên khen ngợi.

“...”An Định Mĩ Áo xấu hổ muốn chết, nhất thời nói không ra lời.

“Thật sự là ăn quá ngon, ta còn muốn ăn nữa!”Dã thú dè lại cặp giò heo đang muốn phản kháng, lại cúi đầu tiến đến chiếc mông heo kia, tiếp tục mút liếm mật dịch ngọt lạnh chảy ra từ bên trong cục huyết.

Đây tuyệt đối là mà dâm loạn nhất khắp thiên hạ này, một mỹ nam tử vô cùng tuấn mỹ, tà khí câu nhân thể nhưng vẻ mặt mê luyến liếm thí mắt của một con heo.

“A a a... Không... Đừng liếm... A a a... Mặt sau rất ngứa... Tiến vào, cầu người mau cầm... Ân a a... A a... Ta muốn a... Cầu người cầm... Aha... A a...”Hồn hắn cũng sắp bị dã thú liếm ra rồi, An Định Mĩ Áo cả người co rút, tứ chi loạn đá, kích động dâm khiêu. Cục huyết kịch liệt mấp máy, mật dịch thơm ngọt say lòng người cuộn cuộn không ngừng chảy ra từ tiểu huyết đới khát, rồi rơi vào trong miệng dã thú.

“Tiểu tao trư, cưng muốn ta sáp cái gì vào? Là giò heo của cưng sao? Được, ta lập tức giúp cưng cầm nó vào đi, dù sao cưng cũng thích nhất là tự an ủi mà, chính mình sáp mình chắc sướng lắm!”Dã thú ngẩng đầu tà khí cười hời, cố ý làm khó dễ hắn cầm lấy chân heo trước với vào trong tiểu cục hoa.

“Không cần... Ta không muốn sáp chính mình... Ta... Ta muốn đại dương cụ của người tiến vào, ta muốn người dùng đại nhục bổng của người... Làm tiểu dâm huyết của ta... Ô, cầu người... A... Ngô a...”An Định Mĩ Áo sợ tới mức trư dung thất sắc, huyết khẩu của hắn bây giờ nhỏ như vậy nếu bị giò heo cắm vào nhất định sẽ bị vỡ ra mất.

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta phát hiện vô luận cưng là người hay là heo thì đều rất lẳng lơ, là đồ dâm đẳng khiếm thao!”Dã thú dùng lực vỗ vào chiếc mông heo đang loạn xoay, cười nói.”Tiểu tao trư, có phải cưng là đồ khiếm thao hay không?”

An Định Mĩ Áo vốn định lắc đầu, nhưng hắn biết nếu hắn dám lắc đầu thì dã thú biến thái sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

“... Ta... Ta là đồ khiếm thao... A a... Cầu dã thú ca ca mau thao ta... Nga a a... Ta sắp không được rồi... Ta muốn dã thú ca ca sáp cục tâm của ta, thao sừng tiểu tao huyết đi... Ân ô... Cầu người, ca ca tốt của ta... A a a a...”An Định Mĩ Áo gật đầu lia lia kêu khóc, ở trước mặt dã thú hắn thật sự đã không có cái gì gọi là tôn nghiêm nữa rồi. Điều duy nhất hắn có thể nghĩ bây giờ là muốn dã thú thao mình, chỉ cần dã thú nguyện ý làm hắn, vô luận điều vô sỉ hạ lưu mất mặt thì hắn đầu cam tâm tình nguyện nói.

“Quả nhiên là đồ heo mẹ lẳng lơ! Ta hiện tại sẽ thao chết cứng, đồ dê tiện!” Dã thú kích động cười dâm dăng, để đại dương cụ sớm đã cương cứng ở trên tiểu trụ cúc hoa.

Tiểu huyết thật sự rất nhỏ ngay cả một tiểu gia khoa còn không vào được hưởng chi là “Siêu cấp cự vô bá” của dã thú, thứ cứng rắn như vậy mà nhét vào nhất định An Định Mĩ Áo sẽ bị bạo súc, máu chảy thành sông, lập tức đau đến chết mất. Nhưng dã thú đã có biện pháp, chỉ cần nhục bồng cực đại thể biến nhỏ đi một chút lớn hơn tiểu trụ tiên của An Định Mĩ Áo là có thể thuận lợi cắm vào.

Bởi vì côn thịt của dã thú đã biến nhỏ đi không ít nên An Định Mĩ Áo không cảm thấy đau, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn tiểu côn thịt phía dưới từ từ vói vào trong lỗ đít của mình, thật sự quá thần kỳ! Không nghĩ tới cái tiện căn kia của dã thú còn có thể biến nhỏ như vậy, thật là lợi hại!

Dã thú đem quy đầu lui ra một chút, côn thịt lại chậm rãi biến lớn, hướng về phía trước đâm vào, mỗi lần đi vào thì côn thịt lại biến lớn hơn một chút.

“A ngô... Làm sao lại biến lớn... Úc a... Không cần... Đừng biến lớn... Ngô a... Ta sợ... A a... căng quá... A a... Rất trưởng... Ngô a...” Côn thịt càng ngày đi vào càng nhanh đồng thời cũng càng ngày càng biến lớn, tuy rằng không có lớn như trước kia, nhưng mà như thế kia cũng đã khiến cho An Định Mĩ Áo chịu không nổi, đáng thương khóc cầu.

Nếu côn thịt dã thú biến thành nguyên trạng, hẳn nhất định sẽ đau chết. Tiểu trụ huyết của so với khi hấn còn là người nhỏ hơn rất nhiều, cùng lắm chỉ lớn bằng cái miệng của đứa trẻ mới sinh ra, có thể hướng bên trong còn nhồi vào bao nhiêu thứ, căn bản không có khả năng dung nạp “Siêu cấp cự vô bá” của dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng sợ! Ta sẽ không biến lớn nữa, tiểu đậu nha này sẽ làm khô cứng, khiến cứng thỏa mãn! Cứng yên tâm, ta có chừng mực, sẽ không làm cứng bị thương!” Dã thú an ủi, tiểu huyết của Tiểu Mĩ Mĩ thật sự rất chặt ngay cả nửa bước cũng khó đi vào.

Bị hoa thủy tiên cùng anh đào trở cản khiến y không thể thuận lợi đi vào chỗ sâu được, y lại biến lớn một chút, đem đồng đồ vật cản trở đó đẩy đến chỗ sâu, khiến y lại có thể cùng tiểu cúc tâm khả ái “Hôn môi thân thiết”.

“Ngô cấp... A... Úc a...” Dã thú lại biến lớn hơn một chút gần bằng một nửa ban đầu, tiểu huyết An Định Mĩ Áo khổ sở chống đỡ. May mắn là vẫn còn trong phạm vi tiểu huyết còn có thể tiếp nhận được

“Lớn như vậy mà tiểu huyết vẫn có thể chống đỡ được! Tiểu tao trụ, dã thú ca ca muốn thao nát tiểu mông của cứng! Cảm ơn ta đi!” Dã thú thở hắt ra, vừa đi vào một nửa đã dùng đại lực thao làm tiểu huyết nhi chứa đầy hoa thủy tiên cùng quả anh đào.

Cái loại cảm giác này khó mà có thể dùng lời diễn tả được, nói tóm lại rất tuyệt, ẩm ướt, dính dính, rất thư thái. Nhất là khi đỉnh đến tận cùng bên trong thì vẫn còn quả anh đào chưa bị nát, không ngừng mát xa điểm mẫn cảm của đại nhục bồng, tựa như gậy mát xa vậy, cảm giác sung sướng đến lạ thường vừa thú vị lại vừa thích thú.

“Nha nha nha nha nha... Nga nga nga nga... A a a a... nhẹ một ít, chậm một chút... A a a... Rất trưởng... Anh đào lại chạy rồi... Úc a a... Nga nga...” Tiếng heo kêu chói tai truyền khắp toàn bộ dị giới, nước mắt của An Định Mĩ Áo rơi như mưa, cảm giác thống khổ xen lẫn khoái cảm giống như bài sơn đảo hải đồng thời đánh thẳng lên người hấn, hấn sắp bị xé rách rồi, lý trí bị kéo căng thành một sợi dây nhỏ, tùy thời đều có thể bị đứt.

“Chịu không nổi phải không? Ta muốn trừng phạt cứng cái đồ heo mẹ lẳng lơ không biết xấu hổ, ai kêu cứng cả ngày chỉ biết phát tao, thừa dịp ta không ở đây lại dám nhét mấy thứ linh tinh vào trong mông, ta không làm cứng thỏa mãn sao? tiểu heo mẹ dâm dăng!” Dã thú kích động chửi bậy, ra sức đỉnh đồng anh đào phía trước, rốt cuộc cũng làm đến cúc tâm.

Bởi vì đó là Tiểu Mĩ Mĩ, cho nên y không có cảm giác ghê tởm khi làm tình với động vật cấp thấp, y đã từng làm tình với vô số chủng loài nhưng chưa bao giờ làm tình với heo, chuyện này thật sự là rất kích thích, quá sung sướng, không khác gì khi làm tình với Tiểu Mĩ Mĩ khi ở hình người tiểu trụ huyết vừa kiều diễm vừa chặt khít làm cho y có thể cảm nhận được luồng khoái cảm đặc biệt mà không có cái tiểu huyết nào khác có

thể mang đến, còn nữa ở bên trong tiểu huyết có rất nhiều hoa cùng quả anh đào, mỗi lần chỉ cần động một chút đều có cái cảm giác giống như nhỏ củ cái trong đất bùn . Thật con mẹ nó thích chết! Rất tiêu hồn!

“A a a a a... Thật tốt... Trời ạ... Đừng làm chỗ đó... Úc a... Ngô a... Cáp a... Úc a... Không cần... Quá dữ dội... A... Úc úc úc... Đỉnh chết ta..... A... Nga nga... Cáp ân...”

Ở trong đám hoa đẹp tươi, một con heo màu bạc ngồi ở trên người một mỹ nam tử cao lớn anh tuấn, bị đại nhục bổng thao đến khóc kêu trời, càng không ngừng thét chói tai. Dâm thủy ở trong mông heo văng khắp nơi, chảy đầy toàn bộ hạ thể, đem màu lông bạc heo con nhuộm đến ướt đẫm.

Nhìn hắn sắp rơi vào bộ dạng điên cuồng, dã thú xấu xa bắt lấy tiểu trư tiên của hắn bắt đầu bộ lộ, một bàn tay khác mò đến lồng ngực đầy lông của heo con, vạch ra đồng ngân mao tìm kiếm hai điểm sưng đỏ nào đó, y vô cùng cao hứng khi phát hiện ra trong đó có một hắc bảo thạch nhũ hoàn quen thuộc, đó là tín vật y đeo cho Tiểu Mĩ Mĩ, lúc trước bị lông heo che mắt nên y không có chú ý tới.

“Tiểu Mĩ Mĩ, không phải heo có rất nhiều đầu vú sao? Tại sao cương chỉ có hai cái!” Dã thú vẻ mặt đầy đáng tiếc, mày kiếm nhăn lại, bàn tay dùng lực xoa nắn tiểu mễ lạp, thi thoảng trên trọc hắc bảo thạch nhũ hoàn, trong mắt tràn đầy tiếu ý.

Ấn ký này là thứ hắn đeo cho Tiểu Mĩ Mĩ, vô luận Tiểu Mĩ Mĩ biến thành cái gì. Nhũ hào này sẽ vĩnh viễn đi theo hắn, lúc Tiểu Mĩ Mĩ biến thành sâu lông, sâu lông thật sự quá nhỏ nên căn bản nhìn không thấy nhũ hoàn.

“Úc cáp... Cáp a... Ta không biết... A... Mông... A a... Muốn phá... Ân a... Nhưng mà ngứa quá... Còn muốn sâu hơn chút nữa... Ân a... chọc sâu hơn... Ngô ngô... Nga nga nga nga... Hung hăng khi dễ ta... Dùng lực giết chết ta... Úc nga... A a...”

An Định Mĩ Áo thích đến toàn thân run rẩy, dã thú sáp thật mạnh mẽ, đem toàn bộ anh đào ở chỗ sâu đẩy đến cục tâm ma sát chuyển động, thật sự rất kích thích.

Trước sau đồng thời bị giáp công, điểm mẫn cảm trước ngực bị tận tình đùa bỡn, thân hình bé nhỏ mềm mại như trẻ sơ sinh vậy đã sắp không chịu nổi rồi, hắn sắp bạo phát.

Mới nghĩ tới như vậy, hậu huyết đột nhiên căng thẳng, cúi đầu vừa thấy người yêu của hắn thể nhưng lại lấy cái cái đuôi heo ngắn cùn của mình đi trối tiểu nhục nha đang muốn phát tiến, tét thành một cái nơ bướm con con, còn có mấy cọng lông heo nho nhỏ đâm vào linh khẩu, bịt kín ống dẫn của hắn.

“Bại hoại, ngươi làm gì? Cầu ngươi không cần... Nhanh lên cởi ra... A ô... Đừng ngăn cản ta bắn... Ô ô... Thật là khó chịu... Ân ô... Ô ô ô...” An Định Mĩ Áo choáng váng, thống khổ cầu xin nói, hắn sợ nhất là khi dã thú tra tấn không để hắn bắn tinh.

Đang muốn cởi bỏ sự trối buộc ở tiểu trư tiên, nhưng đột nhiên hắn phát hiện giò heo không có ngón tay linh hoạt như con người nên căn bản không thể cởi ra được, cái loại cảm giác muốn bắn mà lại không thể bắn được là thứ thống khổ nhất trên đời này, An Định Mĩ Áo gấp đến độ sắp khóc.

“Tiểu Mĩ Mĩ, sớm tiết đối thân thể không tốt chút nào, mà bây giờ cương còn đang mang thai nên phải cẩn thận chú ý! Nhờ may ảnh hưởng tới con của chúng ta thì sao ! Vì hài tử, cương nhất định phải nhịn xuống!” Dã thú nói rất hợp tình hợp lý, y lại búng tiểu tiên trư đang bị “Trối ” một cái, mặt đầy biểu tình ta làm như vậy tất cả là vì muốn tốt cho ngươi. Kỳ thật là y cố ý trêu đùa An Định Mĩ Áo, vô luận An Định Mĩ Áo là người hay heo, y đều không nhịn được cảm giác muốn trêu chọc khi dễ hắn.

Nghe thấy là vì hài tử. An Định Mĩ Áo chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, đáng thương vô cùng hỏi: “Ân... Ô, thế lúc nào ta có thể bắn?” Nếu thời gian quá dài, hắn sẽ chịu không nổi!

“Vẫn như cũ! Chờ ta bắn thì tự nhiên cương cũng có thể bắn!” Dã thú cười đến ôn nhu vô cùng.

An Định Mĩ Áo quả thực muốn té xỉu, đây không phải là đợi thật lâu sao, thể lực của dã thú lớn vô cùng nếu không làm y tận hứng thì còn lâu y mới bắn tinh, chuyện này thảm rồi! Ô ô ô...

Dã thú cười xấu xa, nó rất thích xem vẻ mặt này của An Định Mĩ Áo, bàn tay ra sức xoa nắn dâm ngoạn hai tiểu đầu vú, phía dưới siêu cấp cự vô bá giống như hùng phong, điên cuồng chọc vào tiểu trư huyết chứa đầy dịch hoa cùng mút quả. Bởi vì cục hoa trư của Tiểu Mĩ Mĩ rất nhỏ, nên y không thể dùng thước tắc

vốn có làn, cho vậy vẫn không thể tận hứng. Y đương nhiên muốn làm dữ dội hơn một chút, đâm nhiều hơn một chút.

“A a a... Úc a... Ô ô... Dã thú ca ca, người thao nhanh hơn một chút... Bắn... Bắn ra rồi... Úc úc úc úc... Thật lợi hại... A a a... Chính là như vậy đùa bốn ta... A a a... Ta thích người hung hăng thao ta... A a a... Dùng lực thao... Cúc tâm bị người thao sưng lên... Ân a a... Úc a a a... Cáp Aha a... Nga nga nga nga nga...” An Định Mĩ Áo vốn định cầu xin dã thú nhanh làm xong để hắn còn bắn ra, để hắn còn giải thoát, nhưng dục vọng trong cơ thể không có thỏa mãn khi được dã thú thao, ngược lại càng ngày càng bất mãn, càng ngày càng muốn bị điên cuồng đâm chọc.

Có lẽ lời dã thú nói là thật, bởi vì hắn mang thai quan hệ nên hắn trở nên vô cùng dâm dăng tao tiện hơn trước kia, điên cuồng khát cầu giống được thao làm, cho dù thể nào cũng không đủ!

Nhìn thần tình hắn tao tới cực điểm, dã thú lập tức biến thành thú hình, còn thịt khôi phục thước tắc nguyên bản bắt đầu thao chết hắn, nhưng y vẫn liều mạng không chế được. Y biết rõ An Định Mĩ Áo bây giờ là một heo con, tiểu huyết rất yếu ớt, chỉ cần y không khống chế một cái, thật sự y sẽ giết chết hắn.

Từ sau khi An Định Mĩ Áo bị nguyên rửa rất nhiều ma pháp đối với hắn đều vô dụng, ngay cả ma pháp bình thường chữa thương cũng không có tác dụng, cho nên y phải rất cẩn thận, tuyệt không thể để cho hắn bị thương, càng khỏi nói đến giết chết hắn.

Dã thú vừa hung mãnh lại vừa cẩn thận mà nhanh chóng tại bên trong huyết thơm ngon xỏ xuyên qua, kích động đem hoa cùng anh đào trong tiểu huyết quấy đều, mỗi lần đều cắm xuống đến cùng, công kích trực tiếp đến cúc tâm.

“A a — úc a... Dã thú ca ca... A... ca ca thân yêu của ta... Cầu người để cho ta bắn... A a... Ta... còn thịt của ta đau quá... Ô a... Úc a... thao nhanh lên... A a... Thao nát mộng heo... A úc... Úc úc úc... Úc úc...” An Định Mĩ Áo bị thao đến mất hồn, vô lực cầu xin dâm khiêu, đã không biết mình đang nói cái gì rồi. Hắn thật sự bị làm đến choáng váng đầu óc, thanh còn thịt kia như cái dùi ra sức đâm vào tâm hắn làm cho thần kinh của hắn căng chặt, khiến hắn không thể té xỉu.

Tiểu nhục nha của hắn đã trở nên tím đen, so mấy ngày hôm trước bị hoa thủy tiên sấp đến bắn không ra còn thống khổ hơn. Lần này dã thú lại đem toàn bộ còn thịt của hắn gắt gao trời lại, không chỉ không thể bắn ra mà còn đau muốn chết, thật sự khiến hắn sống không bằng chết.

“Cầu xin ta để cho cương bắn, nhưng mà lại còn muốn ta thao cương, cương rõ ràng là còn chưa sướng đủ!” Dã thú cúi đầu cắn lỗ tai heo của hắn coi như trừng phạt, tán dương: “Heo mẹ dâm dăng, không nghĩ tới cương khi biến thành heo tiểu huyết của cương vẫn tiêu hồn như vậy! Thật sự là để người ta yêu thích buông, càng thao lại càng không đủ!” Hắn thật sự sắp bị tiểu huyết này mê chết rồi, vì sao vô luận hắn biến thành cái gì mình cũng đều thích hắn như vậy, rất muốn điên cuồng giết chết hắn.

“A a a... Ngô a... Dã thú ca ca thích... A a... thao thì cứ việc thao... A a... Úc... thao nhiều vào... càng nhiều... A a... Úc a a... Ta thích... Dã thú ca ca... Ta yêu người a... Úc a a... Ngô a...” Đôi mắt mất tiêu cự cố gắng nhìn kim mâu phía đối diện đang toả ra ánh sáng chói mắt. Thanh âm kêu khóc vừa khàn khàn vừa thâm tình, kêu lên chân ý ở trong lòng.

Còn thịt không chỉ sấp đến chỗ sâu trong tiểu huyết An Định Mĩ Áo. Mà còn sấp đến chỗ sâu trong lòng hắn, nhìn dã thú điên cuồng khát cầu mình, muốn hung ác giữ lấy mình, hắn đột nhiên cảm giác phi thường phi thường hạnh phúc. Một người vô cùng hoàn mỹ, có được hết thấy lại nguyện ý cùng một con heo làm tình, nếu không phải rất yêu thì tuyệt đối không có khả năng.

“Ta cũng thích cương, ta cũng yêu cương, Tiểu Mĩ Mĩ của ta, heo mẹ dâm dăng của ta!” Dã thú tâm nhất thời cảm thấy ấm áp vô cùng, chân tình đã được đáp lại, cúi đầu muốn hôn môi hắn, nhưng hắn thật sự rất nhỏ nên dã thú chỉ có thể hôn được đỉnh đầu của hắn.

Dã thú thâm tình dùng lực hôn một chút đỉnh đầu của hắn, “Siêu cấp cự vô bá “Cũng phi thường dùng lực thâm tình “Hôn ” trụ cúc tâm.

Dã thú vẫn đỉnh cúc tâm của hắn, đem hắn áp đảo ở trên cổ, trào tiểu trư tiên của hắn, eo hổ rắn chắc hổ eo lấy tốc độ kinh người ra vào trong tiểu huyết, cũng nhanh đem cúc tâm đâm xuyên, mấy quả anh đào bị

dâm cho xay nhuyễn, một cổ dâm dịch đồ tươi mang theo hương theo non mịn chảy ra.

“A a a a a a — không được, ta muốn chết...” Dã thú “Nụ hôn nồng nhiệt “Khiến An Định Mĩ Áo sướng đến sắp chết, tâm linh cùng nhục thể kết hợp khiến cho hắn đạt tới hạnh phúc mỹ diệu nhất trên đời.

Phía trước tiểu trư tiên bị “Trối”, tiểu khẩu bị bịt quá chặt không thể bắn ra, khoái cảm cường liệt tìm chỗ khác để bạo phát.

Tại An Định Mĩ Áo phát ra tiếng heo kêu giống như sắp bị giết mổ, đột nhiên dã thú cảm giác được có một cổ gì đó nóng bỏng chảy ra từ sâu trong tiểu huyết chỗ sâu nhất vọt tới linh khẩu của y.

Dã thú kinh ngạc cúi đầu nhìn, đại lượng bạch dịch hỗn hợp của nước hoa, mút quả cùng với dâm dịch chảy ra từ trong tiểu huyết, nhìn không rõ là dịch quả hay là dịch ruột non của An Định Mĩ Áo.

“Tao heo mẹ, cứng thế nhưng lại triều thối, thật sự là bảo vật mà!” Dã thú cười ha ha, huyết sáo nói.

An Định Mĩ Áo đã mệt đến chỉ muốn té xỉu, nhất thời xấu hổ đến tỉnh táo, vẻ mặt tràn đầy khó tin. Hắn thế nhưng lại giống như nữ nhân triều thối?! Tại sao có thể như vậy, trời ạ! mất mặt quá!

“Tiểu Mĩ Mĩ tao heo mẹ, người quả nhiên là thiên hạ đệ nhất dâm phụ! Không, ta lại nói nhầm, là thiên hạ đệ nhất dâm trư!” Dã thú trêu chọc, thật không nghĩ tới Tiểu Mĩ Mĩ sẽ giống như nữ nhân mà triều thối, xem ra khi biến thành heo thì Tiểu Mĩ Mĩ càng dâm đẳng a, quả nhiên tất cả đều là do hắn đang mang thai gây ra!

An Định Mĩ Áo lấy tay che mặt, xấu hổ muốn chết. Hắn căn bản không dám nhìn dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta còn chưa bao giờ nếm thử hương vị triều thối của cương đầu, ta phải hảo hảo nhắm nháp mới được!”

Nghe vậy, An Định Mĩ Áo lập tức buông tay, dã thú cái đồ đại biến thái này lại muốn làm gì?

Nghi hoặc nhìn dã thú, An Định Mĩ Áo còn không kịp lấy lại tinh thần, dã thú đã rút dương vật ra, bởi vì còn chưa có bắn ra nên nó phi thường hung ác làm cho người ta sợ hãi. Căn cứ măng không chỉ tráng kiện giống như tượng mà mặt trên còn dính đầy dịch quả tục tũn cùng hoa thủy tiên.

Nhìn đại măng xà tím đen tràn đầy gân xanh xung quanh, có chỗ dính một chút mút quả, có chỗ dính một chút bạch dịch, ở linh khẩu còn đầy dâm thủy mà hắn triều thối, An Định Mĩ Áo xấu hổ đến muốn nhắm mắt lại, lại bị dã thú ngăn cản.

“Đồ lẳng lơ, không cho phép nhắm mắt, nhanh lên liếm sạch nó, sau đó để cho ta ăn cứng!” Dã thú tà ác ra lệnh, cự măng dọa người đưa tới trước miệng An Định Mĩ Áo.

“Ta...”

“Lỗ đít của cương hắn vẫn còn rất ngứa đi đi, chỉ cần ta chưa bắn tinh cho cương, chưa uy no bảo bảo, thì bảo bảo sẽ càng làm cho tiểu huyết của cương ngứa chết !” Không đợi hắn cự tuyệt, dã thú đánh gãy ý định của hắn, cười dâm đẳng nói.

An Định Mĩ Áo phát hiện tuy rằng hắn đã triều thối, nhưng móng quả thật còn rất ngứa, cái loại cảm giác ngứa ngứa nóng rực này không có biến mất.

“Có liếm hay không?”

An Định Mĩ Áo bị dâm thú vô sỉ uy hiếp, hắn dám không liếm sao? Hắn không cam nguyện mở lớn miệng heo, dùng lực liếm hấp tạo thanh âm dâm tục đáng khinh đến mức khiến người ta đỏ mặt, thi thoảng mút đại nhục bông, thịt hoẵng lại liếm dâm thủy cùng mút đào cùng hoa tương ở trên đó, chuyên tâm khẩu giao cho dã thú.

“Tao heo mẹ, vật của cương ngọt sao? Ăn ngon không?” Dã thú nhàn nhã hưởng thụ sự phục vụ của hắn, dâm tà hỏi.

“Ân...” An Định Mĩ Áo xấu hổ thành thật gật đầu, côn thịt dính đầy thứ ngòn ngọt đặc thù hương vị mê người làm cho đầu óc hắn gây tê dại, khiến hắn nhịn không được bắt buộc phải thừa nhận.

Thật sự rất ngọt, rất thơm, vị anh đào ngọt ngào cùng hương hoa thoang thoảng, còn có vị dâu thủy gay mũi, trộn lẫn với hương vị giống đục của dâu thú. Thật sự ăn quá ngon, ngửi rất thơm! Làm cho hắn nhận không được say mê ở trong hương vị đó, cảm giác toàn thân đều sắp bị hòa tan.

“Thích thì ăn nhiều một chút, đừng khách khí!”

Tà ác tiếng cười khiến dục hỏa trong người An Định Mĩ Áo không được dập tắt lập tức bốc cháy, môn hộ vẫn đang chảy nước không ngừng uốn éo. Còn muốn bị dâu thú sáp, muốn tinh dịch của dâu thú tưới tẩm cho hắn cùng hài tử.

An Định Mĩ Áo khẩn cấp há to miệng, càng thêm cố gắng hấp liếm cắn dâu vật thuộc về mình, nôn nóng đem cự đại côn thịt liếm đến sạch sẽ, hoàn hảo không ngại ăn mấy thứ trong miệng của mình.

Hắn biết mình đã trở thành cái dạng phi thường dâm tiện vô sỉ, hạ lưu đến cực điểm, nhưng hắn cũng không hối hận, bởi vì hắn cùng hài tử đang rất đói, nhu cầu cấp bách muốn dâu thú uy no bọn họ, hơn nữa tất cả những thứ hắn liếm ăn đều là của mình cùng dâu thú bài ra, nên hắn tuyệt không có cảm giác bẩn.

“Làm tốt lắm! Heo con rất ngoan!” Dâu thú thực vừa lòng biểu hiện của hắn, vỗ đầu hắn, giải khai cái đuôi vẫn đang trối tiểu trư tiên coi như làm phần thưởng.

Tuy rằng đã không còn có cái gì để phát tiết, nhưng phía trước được giải phóng, khiến An Định Mĩ Áo thất thái không ít.

Dâu thú nằm đến mặt đất, đem An Định Mĩ Áo nâng lên ngồi ở trên người mình, móng heo chính đối diện với cái miệng của y.

“Tao heo mẹ, hiện tại dùng lực đem mấy thứ gì đó ở bên trong của cứng toàn bộ lôi ra, để cho ta cẩn thận nhấm nháp!” Dâu thú vỗ vỗ móng heo, sỗ sàng hạ lệnh.

An Định Mĩ Áo rất thẹn thùng, loại sự tình này dâu thú trước kia cũng đã từng làm, nhưng vẫn cảm thấy rất dâm loạn!

“Thất thần làm gì? Nhanh lên!” Dâu thú không kiên nhẫn thúc giục, buông mi nhắm nhìn cự mãng của mình đã nhất trụ kinh thiên. Cùng Tiểu Mĩ Mĩ chơi lâu như vậy, nó cũng muốn bẩn, tiểu huynh đệ của nó trưởng đến phát đau.

An Định Mĩ Áo đành phải dùng lực đem dâu thủy trong tiểu huyết bài khai để dâu thú ăn.

Lại một màn hình ảnh tục tĩu hạ lưu đến cực điểm, một ngân mao heo con khả ái ngồi lên mặt một mỹ nam tử trần trụi, bài khai một đồng lớn thứ gì vừa đỏ vừa trắng cùng dâu thủy cấp nam nhân ăn. Nam nhân trào móng heo của hắn, vừa ăn thứ chui ra từ tiểu huyết của hắn, một bên dùng đầu lưỡi liếm mút cúc hoa.

Một màn kia có bao nhiêu dâm loạn liền có bấy nhiêu dâm loạn. Vốn làm người ta cảm giác chán ghét đến nôn mửa, thế nhưng chẳng biết tại sao lại không có một chút cảm giác ghê tởm. Tương phản còn có một loại cảm giác rất ấm áp.

“A a... Úc a... Ngộ cấp... Dâu thú ca ca, người có thể liếm... A... Đừng lấy ngón tay gầy... A a... Nga nga...” An Định Mĩ Áo bị dâu thú liếm đến lông mao toàn thân dựng đứng, móng vẫn run rẩy, tiểu huyết dục hỏa ngất cao.

“Tao heo mẹ, mấy thứ gì đó trong tiểu huyết của cứng ăn thật sự quá ngon, quá ngọt! Về sau ta phải thường xuyên dùng móng heo của cứng ỉu rươi mới được, rồi để cho ta ăn!” Dâu thú đuôi thẳng đầu lưỡi điên cuồng liếm loạn cúc hoa huyết, ngón tay ra sức đào bới mút quả ra ăn.

An Định Mĩ Áo vô cùng thoải mái, hai căn giò heo vừa ngấn vừa mập dạng ra ngồi ở trên khuôn mặt tuần mỹ, cao quý của dâu thú, vừa hưng phấn vừa thẹn thùng, rên rỉ cầu xin: “Dâu thú ca ca, ăn nhanh lên... A ngô... Bảo bảo cùng ta rất... Đói bụng... A... Người nhanh uy chúng ta đi... Cấp hừ... Úc... Chúng ta đói, mau uy chúng ta... A a... Úc úc úc...”

“Không phải mới vừa rồi đã cho cứng cùng bảo bảo ăn siêu cấp đại côn thịt rồi sao? Tại sao lại đói bụng, lại muốn ta uy các người nữa ư?” Dâu thú vừa ăn vừa vỗ móng heo của hắn.

“Ngô... Tà... Chúng ta ăn không no... A... Dã thú ca ca, bảo bảo nó rất đói bụng, nó vẫn tra tấn ta, cầu người mau uy chúng ta... Uy chúng ta ăn tinh dịch của người... Úc a a... Muốn tinh dịch vừa nóng vừa đặc... Cầu người, Đại Hắc ca ca... A a...”

An Dịch Mĩ Áo thật sự đợi không kịp nữa rồi, không đợi dã thú đem mấy thứ trong tiểu huyết ăn xong, liền ly khai mặt dã thú, hướng hắc cự mãng khí phách hiên ngang bò đến. Hắn nhìn đến linh khẩu của cái hung khí vẫn hơi hơi mập máy, biết nó cũng nhẩn rất vất vả, nó cũng muốn nhanh chóng bắn ra.

Nhìn heo con ngóc đầu loạn hạ lưu vội vàng xoay động về phía bụng của mình bò tới, kim mâu sưng sốt một chút, lập tức lóe lên quang mang hưng phấn kích động Tiểu Mĩ Mĩ lại muốn... Con mẹ nó, nó thật sự yêu chết cái đồ tiểu lăng lợ này rồi, hắc quả thật là bảo bối a!

Thấy dã thú không có mở miệng mắng hắn, An Dịch Mĩ Áo nằm sấp ở trên bụng dã thú, lớn mật bắt lấy cự mãng “vũ khí hiên ngang”, liếm mát một chút, liền đứng dậy, còn thẹn còn không kịp biến lớn liền bị hắn nuốt vào.

Dã thú không có ngăn cản, thoả mãn nhìn hắn nâng lên mông heo dâm đang phong tao, sau đó đối với đại nhục bồng của mình dùng lực ngồi xuống.

“A — “Tiếng heo kêu sung sướng vang đến tận mây xanh, An Dịch Mĩ Áo ngồi xuống thực sự rất mạnh, một phát đã nuốt hết đại nhục bồng, cái mông đói khát không đợi đại não chỉ huy, đã bắt đầu di động, tiểu trư huyết hung ác bộ lộng đại nhục bồng của dã thú.

Dã thú được hắc hầu hạ đến vô cùng thoải mái, tuy rằng rất muốn hưởng thụ nhiều hơn hắc chủ động, nhưng nó thật sự không chịu được nữa, hùng tinh mà An Dịch Mĩ Áo khát cầu đã lâu rốt cuộc cũng đã phun tới.

Vẫn giống như trong trí nhớ tinh dịch vô cùng nhiều lại còn nóng nữa nhiệt, như vậy nóng, khiến hắn rất thích!

“Ngô nga... Nga nga nga... A nga...” An Dịch Mĩ Áo thích đến điên cuồng rên rỉ, thân thể hắn đã mệt mỏi không còn có khí lực mà lớn tiếng dâm khiêu phát tao nữa, chỉ có thể nhỏ giọng thở dốc rên rỉ. Trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng thỏa mãn, tận tình nhận sự tưới tắm của dã thú.

Hắn cảm giác được chỗ sâu trong bụng giống như có cái gì đó đang dùng lực hấp thụ lực lượng hùng tinh, một giọt cũng không dư thừa toàn bộ đều bị trong bụng hút vào. Hắn biết đó là tiểu sinh mệnh trong bụng của mình, là kết tinh tình yêu của hắn cùng dã thú, trong lòng dâng lên một cổ hạnh phúc ngọt ngào chưa bao giờ có...

6. Chương 6

Ngày hôm sau, Hắc Nặc Lỗ Tư vừa tỉnh ngủ, liền nhìn thấy một heo con ngân mao đang ngồi trên lòng ngực của nó, giống như đang hạ một cái quyết định trọng đại nào đó, mặt hiện đầy vẻ kiên định.

“Tiểu Mĩ Mĩ, có chuyện gì sao?” Hắc Nặc Lỗ Tư xoa xoa đôi mắt vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ, ôm An Dịch Mĩ Áo ngồi dậy, buồn cười nhìn hắn. Biểu tình của tiểu Mĩ Mĩ thật đáng yêu: không biết hắn lại đang nghĩ đến cái chuyện buồn cười nào nữa!

“Ta tuyệt đối không thể rơi vào gian kế của thần hậu nữ nhân xấu xa kia !” An Dịch Mĩ Áo mặt đầy oán giận.

“Gian kế của mẫu hậu?” Hắc Nặc Lỗ Tư khẽ nhíu mày, trong mắt hiện đầy vẻ nghi hoặc. Mẫu hậu có thể có cái gì gọi là diệu kế sao?

“Bởi vì mẹ ngươi ghen tỵ với mỹ mạo của ta nên muốn cố ý chọc tức ta, vậy nên nàng mới đem ta biến thành sâu lông, còn hại ta biến thành một con heo xấu xí. Nàng ước gì ta sẽ thương tâm khổ sở, tươi sống bị tức chết, như vậy thì nàng mới có thể trở thành người xinh đẹp nhất trên đời này ! Ta An Dịch Mĩ Áo?? Y lợi tu, là quốc vương anh minh thần võ của An Lỗ Đặc nên tuyệt đối sẽ không trúng gian kế của nàng!” An Dịch Mĩ Áo giơ lên giò heo kích động nói, mặt đầy oán hận, đây là đáp án mà cả buổi sáng sau khi tỉnh lại hắn khổ sở mới nghĩ ra.

Hắc Nặc Lỗ Tư nghe thấy vậy nhất thời ngây dại, nó thật sự là rất bội phục Tiểu Mĩ Mĩ làm sao lại có thể nghĩ được sẽ như vậy. Mẫu hậu vốn đã so với hắn đẹp hơn, làm sao còn làm ra chuyện cố ý khiến hắn tức chết để trở thành người đẹp nhất trên đời! Thật sự là làm nó cười chết mà, Tiểu Mĩ Mĩ làm sao lại có thể đáng yêu như vậy!

“Cho nên cưng muốn làm gì?” Hắc Nặc Lỗ Tư nhin cười, rất kì quái hỏi.

“Cho nên sau khi ta tỉnh lại, ta An Địch Mĩ Áo – Y lợi tu ngay cả làm heo, cũng muốn làm một con heo thời thượng xinh đẹp nhất! Muốn đẹp hơn so với mẹ người gấp trăm lần, để cho nàng tức chết! Ha ha ha...” An Địch Mĩ Áo chống nạnh đắc ý cười nói, hắn là tuyệt sẽ không thừa nhận Thần Hậu nữ nhân xấu xa kia so với hắn đẹp hơn, hắn An Địch Mĩ Áo- Y lợi tu là hoa thủy tiên quốc vương của An Lỗ Đặc vĩnh viễn sẽ là người đẹp nhất trên đời.

Hắc Nặc Lỗ Tư cười ha ha, Tiểu Mĩ Mĩ thật sự rất khả ái, bất quá hắn có thể nghĩ như vậy liền chứng minh là không có việc gì.

“Dã thú chết tiệt, người cười cái gì? Người đang cười nhạo ta sao!” An Địch Mĩ Áo tức giận nhàu mày.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng tức giận, ta nào dám cười nhạo cưng, ta là đang cao hứng, cưng có thể nghĩ như vậy, thật sự là quá tốt! Đây mới là Tiểu Mĩ Mĩ của ta!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhanh chóng giải thích, hôn cái mũi heo đặc biệt của hắn.

“Người cảm thấy ta rất xinh đẹp sao?” An Địch Mĩ Áo hừ đáp một tiếng.

“Đương nhiên! Cưng xinh đẹp nhất! Ta yêu chết cưng, ngày hôm qua không phải đã nói rồi sao!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu cường cười nói. Ở trong lòng nó, Tiểu Mĩ Mĩ là người đẹp nhất, kể cả so với mẫu hậu, Chu Lợi Dích vẫn luôn đẹp hơn, ngay cả bây giờ hắn đã biến thành một con heo, thì hắn vẫn là người đẹp nhất trong lòng mình.

An Địch Mĩ Áo lộ ra nụ cười hài lòng, tuy rằng ngày hôm qua đã thú có nói qua, nhưng mà hắn vẫn muốn nghe lại một lần nữa.

“Vậy nếu ta có điều ước, người sẽ giúp ta thực hiện sao?” An Địch Mĩ Áo ôm lấy Hắc Nặc Lỗ Tư, nâng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú, vô luận xem bao nhiêu lần đều không thể không chế được mà mặt đỏ tim đập thành thịch.

“Đúng vậy! Chỉ cần là điều ước của cưng, vô luận là bao nhiêu, ta đều sẽ giúp cưng thực hiện!” Hắc Nặc Lỗ Tư sủng nịch sờ đầu heo con, dương thần cười nói.

“Dã thú, cảm ơn người!” An Địch Mĩ Áo mặt mày vô cùng hơn hớn.

“Bây giờ ta có một điều ước, muốn người giúp ta thực hiện! Ta ước có một tòa cung điện thật lớn, có rất nhiều quần áo xinh đẹp, có rất nhiều bảo thạch mĩ lệ! Ta muốn được trang điểm thật đẹp, sau đó để mẹ người tức chết! Ha ha ha...”

“Được! Loại yêu cầu nhỏ bé này không thành vấn đề, cưng muốn bao nhiêu cung điện, bao nhiêu bộ quần áo đẹp cùng bao nhiêu bảo thạch đều có thể!” Hắc Nặc Lỗ Tư lập tức đáp ứng, chuyện này đối với nó mà nói thật sự rất đơn giản, chỉ cần nhẹ nhàng phát tay một cái là có thể giải quyết được.

“Ta biết người là người tốt nhất đối với ta mà !” An Địch Mĩ Áo cao hứng dùng lực hôn xuống khuôn mặt tuần mỹ của dã thú, lập tức lại cảm thấy thẹn thùng, trốn vào trong lòng dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, ta đối với cưng tốt như vậy, chỉ hôn một chút thì làm sao có thể đủ được ! Đến đây, lại hôn một chút nữa, hôn nơi này!” Hắc Nặc Lỗ Tư khước miệng tươi cười càng sâu, càng mê người, nâng đầu lên chỉ vào đôi môi mỏng của mình tà cười nói.

“Không muốn! Người là cái đồ không biết thể nào là đủ, đại dâm ma!” An Địch Mĩ Áo xấu hổ lắc đầu, mặt heo đầy lông bạc càng đỏ hơn.

“Đồ tiểu lẳng lơ, không phải cưng rất thích bị ta dâm sao!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhéo nhéo mặt heo mập mập trư của hắn, chỗ đó rất nhiều thịt, khi nhéo thì cực thích.

“Tử dâm ma, cút ngay! Đau quá!” An Địch Mĩ Áo gạt bàn tay, phụng phịu xoa xoa cái má hơi đau của mình.

“Tiểu Mĩ Mĩ, Cưng đừng dối nữa! Ta giúp cưng tắm rửa nha!”Hắc Nặc Lỗ Tư vội vàng giải thích, ôm hắc lên đi đến bên hồ nước.

Nhìn Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng tắm rửa thân thể bần không chịu nổi của mình, An Dịch Mĩ Áo lại nhớ tới chuyện lần trước giúp dã thú tắm rửa. Lần đó mình thật háo sặc, mình và dã thú ở trong nước làm đến thiên hôn địa ám, thật là hạ lưu mà!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đang suy nghĩ gì gì vậy? Có không phải bảo bảo của chúng ta đói bụng, cưng lại muốn?”Ngón tay thon dài nâng mặt heo đỏ ửng lên, tà ác cười vô cùng nguy hiểm.

“Mới không có!”An Dịch Mĩ Áo xấu hổ muốn đánh nó nhưng dã thú lại tránh được.

“Thật sao? Cưng xem bụng của cưng kia, đã phồng phồng lên rồi !”Hắc Nặc Lỗ Tư vẽ mặt tràn đầy không tin, chỉ vào cái bụng bằng phẳng của hắc cười nói.

An Dịch Mĩ Áo cúi đầu nhìn, vốn dĩ tối hôm qua bụng của hắc chứa đầy dịch thể của dã thú nên đã trở nên vừa căng vừa tròn, nhưng hiện tại đã trở nên bằng phẳng. Bảo bảo trong bụng bảo bảo đã ăn toàn bộ dịch thể của dã thú, hắc có thể cảm giác được bên trong tiểu huyết một giọt dịch thể cũng đều không có. Bảo bảo ăn uống có vẻ rất tốt nha!

“Thế nào? Cưng thành thật thừa nhận đi!”Hắc Nặc Lỗ Tư dậm tục xoa nắn cái mông phì nộn mà hôm qua đã bị mình yêu thương quá độ đã trở nên ửng ửng đau.

“Đừng đụng vào! Ta cùng bảo bảo thật sự không đói bụng, mông cũng không có ngứa...”An Dịch Mĩ Áo kinh hoảng đẩy tay dã thú ra, mặt đầy thẹn thùng.

Hắc Nặc Lỗ Tư nở một nụ cười cưng chiều, hôn lên môi của hắc hắc,nụ hôn thật sự rất ôn nhu, rất thâm tình. Điều đó làm cho trong thâm tâm của An Dịch Mĩ Áo có cảm giác được tình yêu của dã thú đối với mình.

Hắc ngưng ngưng hôn đáp lại, An Dịch Mĩ Áo chủ động há miệng, khiến dã thú có thể đem đầu lưỡi của mình vói vào, cùng cái lưỡi mình triển miên.

Nụ hôn nhẹ nhàng dần dần trở nên kịch liệt, Hắc Nặc Lỗ Tư hôn càng ngày càng nóng bỏng, đầu lưỡi của con người tuy rằng không giống với đầu lưỡi thú vật, nhưng vẫn linh hoạt và tà ác như trước, không ngừng liếm mút khoang miệng cùng cái lưỡi phẫn nộ của hắc.

An Dịch Mĩ Áo bị hôn đến toàn thân tê dại, ánh mắt mê ly phiêu phiêu dục tiên. Thật sự là rất thư thái, bị dã thú hôn làm cho hắc khoái hoạt như đang ở trên 9 tầng mây vậy. Thân thể mất cảm đến cực điểm bị nụ hôn vô cùng nóng bỏng làm cho thức tỉnh, hậu huyết của An Dịch Mĩ Áo lại ứa.

Hắc vẫn còn đang chìm đắm trong hôn nồng nhiệt, thì bỗng dưng Hắc Nặc Lỗ Tư lại rời đi.

“Heo con dâm dăng, giọt nước dâm của cưng chảy đến trên ngực của ta!”Nhìn thấy cánh mắt của An Dịch Mĩ Áo đang dần trở nên mơ hồ, Hắc Nặc Lỗ Tư tà cười trên chọc.

An Dịch Mĩ Áo bị hôn đến thở hồng hộc, đối với nụ hôn của dã thú lưu luyến không rời, nghe vậy nháy mắt sững sốt, cả buổi mới kịp phản ứng.

Buông mi nhìn xuống phía dưới, quả nhiên thấy trên lồng ngực màu đồng rắn chắc mê người của dã thú có dính vài giọt bạch dịch, nhìn mất giọt dịch thể này hắc đương nhiên là quá quen thuộc, vậy nên hắc cảm thấy xấu hổ đến hận không thể chui vào trong nước chết đuối.

“Heo con dâm dăng, mới vừa rồi cưng còn dám nói dối nói cưng cùng bảo bảo không đói bụng, thể dịch thể này là thể này?”Hắc Nặc Lỗ Tư nhếch môi tà cười.

“Ta... Ta cùng bảo bảo thật sự không có đói bụng, ta chảy nước là vì...”An Dịch Mĩ Áo cắn môi, xấu hổ nổi muốn bốc hơi. Hắc làm sao có thể không biết xấu hổ nói cho dã thú, tất cả đều là vì nụ hôn của nó nên mới như vậy. Chính mình thật sự rất dâm dăng vậy mà bị dã thú hôn một cái liền chảy nước.

“Bởi vì làm sao? Chắc là cưng không nói ra được! Cưng cũng dám gạt ta, ta muốn trừng phạt cưng!”Dã thú bỗng nhiên thân bí hề hề dựa vào bên tai hắc nói: “Heo con dâm dăng, ta rất...muốn đi tiểu nga!”

Lúc đầu thì An Định Mĩ Áo cảm thấy hơi kỳ quái nhìn dã thú một cái, sau đó lập tức kịp phản ứng, trừng lớn tử nhân nhìn dã thú: “Người sẽ không phải là muốn...”Không, hắn không muốn!

“Cưng đoán đúng rồi! Đã lâu rồi ta chưa đi tiểu vào trong tiểu thí thí của cưng! Huống hồ mấy ngày trước cưng còn đáp ứng với ta là sẽ để ta đi tiểu vào trong mông của cưng sau đó nhét cà rốt vào, bắt chước heo mẹ kêu!”Hắc Nặc Lỗ Tư không đợi hắn phản kháng, liền ôm hắn lên bờ, đem hắn áp đảo.

“Không! Ta không muốn! Mau thả ra ta!”An Định Mĩ Áo liều mạng giãy dụa, loạn dả loạn đá, nhưng đều bởi vì giò heo của hắn quá ngắn, không đạp đến dã thú.

An Định Mĩ Áo vội chết, hắn chết cũng không muốn bị dã thú đi tiểu vào mông rồi nhét cà rốt vào, còn phải bắt chước tiếng heo kêu. Nhưng mà một chút biện pháp hắn cũng không có, hắn căn bản không có khả năng phản kháng lại dã thú, thậm chí ngay cả đẩy nó ra cũng không làm được.

“Heo con dâm dăng, thế nhưng còn dám phản kháng! Cưng không muốn không giữ lời sao! Rõ ràng đã đáp ứng với ta, thì đừng mơ tưởng quỵt nợ!”Hắc Nặc Lỗ Tư kéo giò heo của hắn ra, đại nhục bồng muốn đi tiểu đã trở nên cương cứng, giống như ngày hôm qua nhanh chóng thu nhỏ lại rồi sau đó mới có thể đi vào hậu huyết của hắn, đại nhục bồng hung hăng đâm vào một cái, tức thì vọt vào trong tiểu cục hoa nhỏ xinh sừng đỏ của heo con.

“A — Dã thú xấu xa, không muốn! Không cho phép người tiểu ở bên trong, có nghe hay không!”An Định Mĩ Áo khê kêu một tiếng, nôn nóng mắng, nhưng mà không kịp nữa rồi Hắc Nặc Lỗ Tư đã bắt đầu đi tiểu.

Sau khi côn thịt tiến vào tiểu huyết sau thì lập tức nhanh chóng biến lớn, đem tiểu huyết chống đỡ đến căng đầy, chất lỏng nóng bỏng giống lũ quét chiếu thẳng vào trong thân thể của An Định Mĩ Áo.

Nước tiểu của Hắc Nặc Lỗ Tư cũng giống như dịch thể của nó, vô cùng đáng sợ, vừa nóng lại vừa nhiều, không ngừng phun vào trong dũng đạo nhỏ hẹp. Dũng đạo non mềm mẫn cảm bởi vì cảm xúc mãnh liệt của ngày hôm qua, không chỉ sưng đỏ còn có một chút vết thương nhỏ. Nước tiểu vừa nóng lại vừa nhiều lập tức làm cho dũng đạo vừa nóng lại vừa xót, nhưng cũng vậy mới khiến thân thể dâm dăng này càng có khoái cảm.

“A ưm... Bại hoại, không cần lại bắn nữa... A... bắn chết ta rồi... Ừm... Đã đủ rồi... Ta không chứa được nữa... A ô...”An Định Mĩ Áo bị bắn đến kêu oa oa. Từ khi hắn biến thành heo con thì bụng cũng biến nhỏ đi, không giống với khi còn ở hình người nên căn bản chứa không được nhiều nước tiểu, bụng của hắn sắp nổ rồi.

“Heo con dâm dăng, nước tiểu của ta uống có ngon không? Có uống ngon bằng dịch thể của ta hay không?”Hắc Nặc Lỗ Tư không để ý tới hắn kêu oai oái, tiếp tục bắn nước tiểu vào. Nhưng bụng An Định Mĩ Áo rốt cuộc cũng không chứa nổi, không ngừng có nước tiểu màu vàng chảy ra từ huyết khẩu.

“Dâm ma, người xấu lắm... A ưm... Thật sự ta cầu xin người đừng bắn nữa, ta ăn không vô... A a... Bụng muốn bạo... Ô... Cầu người đừng bắn... A...”heo con đáng thương khóc nức nở. Thức mà dã thú bắn không phải là thể dịch nên bảo bảo căn bản sẽ không ăn, chỉ có một mình hắn ăn, bụng của hắn bị bắn đến căng đầy, tùy thời sẽ phát nổ, thật khó chịu đến chết mất.

“Mau trả lời câu hỏi của ta,nước tiểu của ta uống có ngon không? Có uống ngon bằng dịch thể của ta hay không!” Dã thú ác liệt vẫn không chịu buông tha cho hắn, tà ác hỏi lại một lần nữa.

“Ngon... Uống ngon... Ô ô... Giống như... Dịch thể của người uống rất ngon... Ô ô ô...”Vì có thể khiến cho dã thú nhanh chóng đi tiểu xong, An Định Mĩ Áo chỉ có thể xấu hổ gật đầu, bên trong mắt tất cả đều là nước mắt.

“Thích không?”Hắc Nặc Lỗ Tư vươn ra đầu lưỡi ôn nhu liếm những giọt nước mắt trên mặt hắn, nhưng mà lời nói của hắn lại tà ác muốn chết.

“... Thích!”An Định Mĩ Áo lại xấu hổ gật đầu.

“Heo con dâm dăng, cưng đúng là không biết xấu hổ! Thế nhưng lại thích ăn nước tiểu của nam nhân, thật sự rất hạ lưu!”Hắc Nặc Lỗ Tư lắc đầu ai thần, theo sau đó là cười xấu xa: “Cho nên ta càng muốn trừng phạt cưng! Heo mẹ dâm dăng lăng lơ, ta muốn phạt cưng ăn cà rốt!”

Dã thú đột nhiên biến ra một câu cà rốt, đâm loạn đối An Định Mĩ Áo cười. Không để ý hấn kháng nghị, rút đại nhục bông vừa mới tiểu xong, nhanh chóng đem cà rốt cắm vào tiểu huyết chứa đầy nước tiểu vàng óng ánh.

“A a...” Cà rốt không phải rất lớn, nhưng nó vẫn khiến cho An Định Mĩ Áo nhúu mày kêu đau, tưởng chết hẳn rồi. Hắc Nặc Lỗ Tư cười xấu xa đem cà rốt toàn bộ rút ra. Rồi lại đâm vào làm cho An Định Mĩ Áo sắp điên rồi.

“A a a... Cầu người dừng đâm nữa... Ô a...” An Định Mĩ Áo nước mắt ròng ròng đau khổ cầu xin, cà rốt rất dài, đâm thẳng đến bụng của hấn, vỏ ngoài của cà rốt rất thô ráp nên ma xát với tràng đạo của hấn vừa đau lại vừa ngứa. Cà rốt liên tục đâm vào cục tâm, làm cho hạ thể của hấn liên tục rút, cộng với bên trong vẫn còn chứa nước tiểu đậm, quả thực khiến hấn sắp chết rồi. Nhưng cái khoái cảm vừa sướng vừa đau thì không gì sánh được, giống như bị dã thú thao vạy.

Có thể là do ngày hôm qua dã thú bắn vào rất nhiều, bảo bảo ăn rất no, cho nên bây giờ không có nháo. Nếu bây giờ mà hấn lại phát tình, để cho dã thú thao mông đến khi dã thú bắn tinh, thì nhất định bụng sẽ bị nước tiểu cùng dịch thể làm cho nổ tung.

“Đồ lăng lợ chết tiệt, chơi cứng như vậy, mà cứng cũng có khoái cảm! cứng bị thứ khác thao mông mà cũng sướng, đúng là đâm phụ mà!” Hắc Nặc Lỗ Tư cố ý ra vẻ bất đắc dĩ, kim mâu nhìn chăm chăm vào tiểu cục hoa của An Định Mĩ Áo. Đầu cà rốt lá xanh, gắt gao dán đoá tiểu cục hoa kiêu diễm nhỏ nhắn xinh xinh, giống như bông hoa hồng tươi thắm có đài màu xanh, thật đẹp a!

Hắc Nặc Lỗ Tư không khỏi nuốt nước miếng, kích động mắng: “Heo mẹ lăng lợ, hiện tại bên trong mông của cứng đã chứa đầy nước tiểu của ta, còn nhét một cây cà rốt, cứng có thể bắt chước tiếng heo mẹ kêu được rồi, mau gọi cho ta nghe!”

“Ta... Ta sẽ không...” An Định Mĩ Áo liều mạng lắc đầu, làm sao hấn có thể bắt chước kêu như một con heo mẹ hạ lưu được. Hấn là An Định Mĩ Áo. Y Lợi Tu, là bộ hạ của siêu cường quốc An Lỗ Đặc.

“Không cho phép cự tuyệt! Hiện tại cứng chính là một con heo cái, muốn cứng bắt chước tiếng heo mẹ kêu thì có cái gì mà không làm được! Mau bắt chước tiếng heo mẹ kêu cho ta. Nếu cứng không kêu, thì hôm nay cũng đừng mơ ta làm cứng, cho cứng cùng cứng bảo bảo ăn dịch thể. Chờ chút chút nữa cứng đối bụng, thì cứng tự mình uy mình ăn nha!” Dã thú uy hiếp.

An Định Mĩ Áo sợ nhất chính là điều này, bây giờ mỗi ngày khi hấn phát tình nếu không được dã thú thao, uy hấn cùng bảo bảo trong bụng đói khát ăn dịch thể thì hấn sẽ bị tra tấn đến chết. Trước đây hấn cũng đã từng lĩnh giáo tình huống hai ngày bảo bảo đói khát, nó còn kinh khủng hơn nhìn so với “Tiểu dã thú ma pháp ” trước kia.

“Ô ô ô... Ta kêu...” An Định Mĩ Áo nghiêng răng nghiêng lợi trườn dã thú. Hấn hận chết con dã thú bại hoại kia!

“Đây mới là heo con ngoan nha!” Hắc Nặc Lỗ Tư vừa lòng nở nụ cười. Nó sắp có thể thực hiện được tâm nguyện của nó rồi, nhìn trong mông của tiểu bảo bối chứa đầy nước tiểu của mình, còn nhét vào một củ cà rốt bắt chước tiếng heo mẹ kêu.

“Éc... Éc éc éc éc...” An Định Mĩ Áo vừa khóc vừa phát ra tiếng heo kêu, cái thứ tiếng mà hấn cho rằng dễ tiện nhất trên đời này.

“Thật là dễ nghe, giống như heo mẹ đang phát xuân bị heo đực thao đến thâm khiêu liên tục. Kêu to hơn một chút! Nói cứng là một con heo mẹ thâm đặng, thích bị dã thú tiểu vào lỗ đít, cho lỗ đít ăn cà rốt!” Hắc Nặc Lỗ Tư nghe đến phần khích muốn chết, nó rất thích bộ dạng hiện giờ của tiểu Mĩ Mĩ.

“Éc Éc... Ta là một con heo mẹ thâm đặng lăng lợ... Ô ô... Ta thích bị dã thú ca ca...” An Định Mĩ Áo thật sự nói không nên lời, khóc nức nở đến sắp hôn mê.

“Nói mau, thích bị dã thú ca ca làm gì?” Hắc Nặc Lỗ Tư thúc giục nói, dùng lực đánh hấn một cái khiến cà rốt càng đi sâu vào.

Một tiếng heo kêu đáng thương lập tức vang lên, An Định Mĩ Áo bị kích thích đến bắn ra.

Thân thể sớm đã đến cực hạn, tùy thời đều có thể bùng nổ, mà một cái đánh của dã thú đã khởi động quả bom dự vọng của hắn.

“Mẹ kiếp, heo mẹ lẳng lơ, bị đánh mông mà cũng có thể bắn!” Hắc Nặc Lỗ Tư kinh ngạc nhìn hắn, mặt đầy vẻ khó có thể tin.

An Định Mĩ Áo chưa từng cảm thấy xấu hổ giống như lúc này, hắn hận là bây giờ mình không thể chết quách đi, đồng tử đột nhiên trắng dã. Hắn đã xấu hổ đến hôn mê...

“Ha ha ha... Ta thật sự là rất đẹp mà.. Thật không sai... Ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười dắc ý tự kỷ truyền ra từ một hoàng cung kinh bích tráng lệ siêu cấp xa hoa. Tòa cung điện này là trong vòng một đêm đột nhiên xuất hiện, sau mỗi một canh giờ thường xuyên có thể nghe được tiếng heo cười vô cùng tự kỷ siêu cấp khoa trương truyền ra từ bên trong.

Trong cung điện, có một gian phòng vô cùng hoa lệ, có một con sủng vật heo màu bạc vô cùng đáng yêu vẻ mặt tươi cười ôm một cái gương khổng lồ đang mèo khen mèo dài đuôi. Thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ngớ ngẩn.

Con heo này phi thường béo, toàn thân đều là thịt mỡ, nhất là cái bụng của nó vừa to vừa tròn cao cao hở ra, giống như mang thai vậy. Mặc dù là heo nhưng mà nó lại mặc quần áo giống như con người, hơn nữa bộ quần áo đó còn vô cùng xinh đẹp. Trên thân heo con đeo đầy các loại bảo thạch quý hiếm, heo con trang điểm so vương tộc còn quý khí hơn.

“Ta vẫn còn xinh đẹp như thế, Ta – An Định Mĩ Áo. Y Lợi Tu vô luận biến thành cái gì đều đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến người ta chịu không nổi... Ha ha ha ha ha ...” Nhìn heo con cao quý mỹ lệ ở trong gương, An Định Mĩ Áo lại càng vui vẻ cười to, mặt đầy vẻ say mê.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cái gì đẹp vậy? Cưng làm sao lại vui vẻ như vậy!” Trong gương đột nhiên xuất hiện một vị nam tử tóc đen tuấn mỹ, lúm đồng tiền tà khí làm người ta thần hồn điên đảo.

Nhìn trong gương là một vị mỹ nam tử siêu cấp soái, soái đến mức khiến người ta sắp hít thở không thông. An Định Mĩ Áo không tự chủ được mặt đỏ tim đập, lại bị dã thú mê đến điên đảo.

Tuy rằng đã cùng với chủ nhân của khuôn mặt tuấn mỹ này sớm chiều ở chung, ngày đêm cộng chằm, nhưng mỗi lần nhìn đến dung mạo tuấn mỹ tà mị kia hắn đều không khỏi cảm giác thấy hai gò má nóng lên, tim đập như nổi trống, giống như thiếu nữ hoài xuân.

“Tiểu Mĩ Mĩ, tại sao cưng lại không trả lời ta? Cưng không nghe rõ ta nói sao!” Trong kim mâu đầy tà khí cùng y cười. Hồng rỗi tim của hắn đập còn nhanh hơn. Từ sau khi dã thú biến soái, quả thực là một ma quỷ, một ma quỷ chuyên môn đi đánh cắp trái tim của người khác, căn bản không có người nào có thể kháng cự được mị lực của dã thú.

“Tóc có chút rối, ta giúp cưng chải lại!” Hắc Nặc Lỗ Tư ôn nhu cười nói, chờ một chốc nữa lại true trọc Tiểu Mĩ Mĩ cũng không muộn.

Phất tay một cái một cây lược tinh xảo được làm bằng ngọc nhanh chóng hiện ra, dã thú giúp An Định Mĩ Áo chải mấy sợi lông mao rối loạn ở trên đầu. Tóc của hắn rất nhanh dài, mới có mấy tháng từ một đám lông mao màu bạc xoắn xắn đã dài đến ngang vai.

Nhìn nam nhân tuấn mỹ tà khí trong gương mặt đầy mặt sủng nịnh giúp mình chải đầu, trong lòng An Định Mĩ Áo trở nên vô cùng ấm áp, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Từ sau khi biến thành heo dã thú chẳng những không có ghét bỏ hắn, mà còn đối với hắn càng tốt. Ví dụ như mỗi ngày đều giúp hắn chải đầu, mặc dù khi đang làm yêu thì tính tình dã thú vẫn hung ác, chết cũng không đổi. Dã thú thích làm đủ thứ tà ác để true trọc tra tấn hắn. Nhưng bởi vì có yêu cho nên hắn nguyện ý chịu đựng, huống hồ dã thú cũng không có làm hắn bị hươu. Ngược lại còn khiến hắn cảm thấy rất thoải mái...

Tuy rằng Hắc Nặc Lỗ Tư là đại nam nhân nhưng tay chân y lại phi thường linh hoạt. Rất nhanh liền giúp An Định Mĩ Áo buộc lại tóc, Y còn biến ra một cái dây chun siêu khả ái ở mặt trên có một nơ con bướm xinh đẹp.

“Tiểu Mĩ Mĩ, thế nào? Nhìn rất đẹp đúng không! Cũng có thích không?” Hắc Nặc Lỗ Tư đùa giỡn cái nơ con bướm, trên mặt tất cả đều là tiếu ý. Bộ dạng hiện giờ của Tiểu Mĩ Mĩ thật sự là khả ái chết, quả là một ” heo mẹ ” xinh đẹp khả ái nhất thiên hạ này Ha ha ha...

“Rất mắt mắt!” An Dịch Mĩ Áo tu quần lắc đầu, nhưng không lại không bảo dã thú giúp hắn cởi ra.

“Đúng rồi, có phải trước kia người đã chải đầu giúp ai rồi đúng không?” An Dịch Mĩ Áo đột nhiên hỏi.

Vấn đề này hắn đã sớm hoài nghi, lần đầu tiên dã thú giúp hắn chải đầu động tác phi thường thành thạo, tuyệt không giống như người mới làm. Nghĩ đến khả năng trước kia dã thú đã từng chải đầu giúp ai đó, trong lòng liền khó chịu.

Hắc Nặc Lỗ Tư gạt đầu, trong kim mâu lý chợt lóe một tia tà cười, Tiểu Mĩ Mĩ đang ghen.

“Cái gì? Trước kia người đã giúp người khác chải đầu! Nói mau, là con hồ ly tinh nào!” An Dịch Mĩ Áo lập tức đánh đổ bình dấm chua, quay đầu nổi trận lôi đình chỉ vào dã thú mắng. Tức chết rồi, dã thú chết tiệt cũng dám giúp nữ nhân khác chải đầu.

“Cái gì mà hồ ly tinh! Là mẫu hậu của ta! Trước kia ta thường xuyên giúp mẫu hậu chải đầu!” Hắc Nặc Lỗ Tư sắp bị cười chết rồi. Vậy mà Tiểu Mĩ Mĩ dám mắng mẫu hậu là hồ ly tinh, làm y cười không nhặt được mồm mắt!

“Người giúp Thần Hậu chải đầu? Không phải tình cảm của mẹ con các người không tốt sao? Nàng còn vứt bỏ người!” An Dịch Mĩ Áo nhíu mày, mặt đầy vẻ khó hiểu. Nếu dã thú giúu Thần Hậu nữ nhân xấu xa kia chải đầu, vậy chẳng phải tình cảm giữa mẹ con bọn họ phi thường tốt mới đúng. Vậy tại sao thần Hậu lại vứt bỏ dã thú?

“Chuyện này phức tạp lắm, không biết phải giải thích như thế nào cho cưng rõ!” Hắc Nặc Lỗ Tư hiển nhiên không muốn nói.

Thấy An Dịch Mĩ Áo vẫn còn tò mò muốn hỏi, Hắc Nặc Lỗ Tư nhanh chóng nói sang chuyện khác, bàn tay bắt đầu sờ cái bụng lớn cười nói: “Bảo bảo của chúng ta lớn nhanh thật, mới ba tháng liền lớn như vậy! Qua một thời gian ngắn nữa chắc chắn là muốn chui ra!”

“Nhanh như vậy! Còn chưa đến nửa năm mà!” An Dịch Mĩ Áo kinh ngạc kêu lên, hai giò heo vội vàng sờ tròn cái bụng tròn vo, khe mỉm cười. Bảo bảo lớn rất nhanh, mới ba tháng mà đã lớn như vậy. Hắn có thể tưởng cảm giác được các cử động của nó. Loại cảm giác này phi thường đặc biệt, rất hạnh phúc, rất vui vẻ.

“Còn không phải đều do công sức của ta! Nếu không phải mỗi ngày ta tận tình uy cưng cùng bảo bảo thì làm sao bảo bảo lại lớn nhanh như vậy!” Hắc Nặc Lỗ Tư tà cười nói, mặt đầy vẻ dương dương đắc ý.

“Hạ lưu!” An Dịch Mĩ Áo ngưỡng ngưỡng đẩy dã thú ra. Từ sau khi mang thai dã thú so trước kia càng cảm thú hơn. Suốt ngày không ngừng cưng hắn làm, có khi ngay cả ăn cơm, tắm rửa đều ôm hắn làm, kể cả khi ngủ thì còn thật cũng vẫn cưng ở trong cơ thể hắn.

“Cái gì hạ lưu! Ta là đau lòng cưng cùng bảo bảo, vì cưng và bảo bảo mà mới làm như vậy! Thật sự là một heo con hư hỏng dám mắng ta hạ lưu, đáng giận!” Hắc Nặc Lỗ Tư cúi đầu nhẹ nhàng cắn lỗ tai của hắn, lưu lại một dấu răng nhọt nhọt cực kỳ tình dục.

“Đau quá! Chán ghét!” An Dịch Mĩ Áo kêu đau, kỳ thật dã thú cắn thật sự rất nhẹ cũng không cảm giác đau lắm.

“Dã thú, ta lúc nào có thể biến thành người!” An Dịch Mĩ Áo đột nhiên hỏi, mặt đầy vẻ lo lắng. Nếu như theo lời dã thú nói, bảo bảo rất nhanh liền muốn chui ra. Bây giờ hắn là heo, nếu bảo bảo sinh ra lại là một heo con giống hắn thì phải làm sao bây giờ.

Nhìn ái nhân của mình đang sầu mi đau khổ, Hắc Nặc Lỗ Tư không khỏi đau lòng, an ủi: “Tiểu Mĩ Mĩ, cưng yên tâm! Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp cưng biến thành người trước khi cưng! Mấy ngày nữa phụ vương ta sẽ hồi thiên cung, đợi sau khi ngài về, ta liền thỉnh cầu ngài giúp cưng bài trừ nguyên nhân, để cưng biến thành người!”

Y không lo lắng sau khi bảo bảo sinh ra sẽ là một con heo con. Y lo lắng là bởi vì nếu trước khi sinh mà Tiểu Mĩ Mĩ còn biến không trở về hình người, chỉ sợ sẽ khó sinh. Trong bụng bảo bảo mỗi ngày đều ăn tinh nguyên của y, bảo bảo đã hoàn toàn kế thừa pháp lực của y, hình thể rất lớn, nếu chỉ là một heo con thì căn bản không có biện pháp sinh hạ nó.

Nghe được dã thú nói như vậy, An Dịch Mĩ Áo cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Quá tốt, hẳn sắp có thể biến trở về hình người rồi. Hi vọng lần này có thể hết thấy thuận lợi, trăm ngàn lần đừng lại biến thành động vật khác.

Nghĩ đến này khả năng đó, hẳn lại nhịn không được lo lắng. Nếu lại biến thành động vật khác thì hẳn nhất định chịu không nổi, thật sự lúc đó hẳn sẽ đi tự sát.

“Cưng yên tâm, lần này nhất định sẽ rất thuận lợi, pháp lực của phụ vương là mạnh nhất thần giới!”Biết ý nghĩ của hẳn, Hắc Nặc Lỗ Tư cười an ủi, Tiểu Mĩ Mĩ rất thích lo lắng.

“Nhưng ta vẫn rất lo lắng!”An Dịch Mĩ Áo ủ rũ nói. Hẳn thật sự không dám ôm quá nhiều hi vọng, sợ đến lúc đó lại thất vọng một lần nữa. Hẳn không thể bị đánh kích nữa.

Tuy rằng mỗi ngày đều nói mình biến thành heo thì vẫn rất xinh đẹp. Kỳ thật kia đều là đang tự lừa mình dối người, tự an ủi bản thân. Nếu không làm như vậy thì hẳn sẽ không chịu nổi.

“Tiểu Mĩ Mĩ!”Hắc Nặc Lỗ Tư đau lòng nhìn hẳn, không khí bắt đầu trở nên trầm xuống.

Hắc Nặc Lỗ Tư sợ hẳn lại tiếp tục nghĩ ngợi linh tinh liền ôm chặt lấy hẳn, hai tay tà ác xoa nắn cái mông, ghé vào lỗ tai hẳn phun nhiệt khí, còn đầu lưỡi tà ác liếm lỗ tai heo mẫn cảm của hẳn.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cà rốt hôm nay ăn ngon không?”

“Không... Đừng như vậy...”An Dịch Mĩ Áo bắt đầu thở gấp, dã thú là cái đồ dâm ma từ mấy tháng trước ở trong mông hẳn đi tiểu rồi nhét cà rốt vào, buộc hẳn bắt chước tiếng heo mẹ kêu sau đó mỗi ngày đều nhét cà rốt vào trong mông của hẳn.

“Mau trả lời câu hỏi của ta, cà rốt hôm nay ăn ngon không?”An Dịch Mĩ Áo vội vàng kéo vạt áo kim tuyến xa xỉ che đi cái mông của mình. Nhưng mà hẳn làm thế càng làm cái mông bại lộ hơn, chỉ thấy ở giữa mông heo có cắm một củ cà rốt, ở ngoài tiểu huyết vẫn còn đang cắm cà rốt có một ít bạch ngân đã khô.

“Bại hoại, đừng hỏi loại vấn đề hạ lưu như vậy: Mau rút cà rốt ra, mắc cỡ chết mất!”An Dịch Mĩ Áo mặt đỏ như mông khi, hờn dỗi mắng. Mỗi ngày đều bị cà rốt cắm vào trong mông, thật sự là rất mất mặt.

“Sao vậy? Cưng không vui sao! Cà rốt có rất nhiều dinh dưỡng, hơn nữa heo mẹ không phải đều rất thích ăn cà rốt sao!”Hắc Nặc Lỗ Tư mặt đầy vẻ buồn rầu, bắt lấy củ cà rốt đang cắm ở trong tiểu huyết bắt đầu đâm chọc, tiểu huyết bị cà rốt cắm vào đến căng chặt, huyết khẩu không có một tia nếp nhăn.

“A a a... Bại hoại, không muốn như vậy... Ân a...”An Dịch Mĩ Áo nhú mày kêu to, thanh âm tuy không chứa phần ngọt lịm nhưng lại chứa ý vị lẳng lơ đến mười phần, thật là muốn hấp dẫn người khác phạm tội.

“Nói mau, heo mẹ lẳng lơ, cưng có thích ăn cà rốt không?”Hắc Nặc Lỗ Tư bắt lấy cà rốt điên cuồng đâm chọc vào cục tâm của ái nhân, tuy rằng cà rốt không phải là côn thịt của nó, nhưng bởi vì nó đã cùng Tiểu Mĩ Mĩ làm qua vô số lần. Nên dã thú biết rõ vị trí cục tâm của hẳn, do đó chỉ cần dùng cà rốt thôi cũng có thể chuẩn xác tìm đến cục tâm.

“Thích... Rất thích... A a... Đừng động nữa... Ân... ta là con heo được, không phải heo mẹ... Không... A ưm... Không cho phép người bảo ta là heo mẹ... A a... Đừng sáp, ưm á... A uh...”An Dịch Mĩ Áo bắt đầu rên rỉ, xấu hổ gật đầu. Tiểu huyết bị cà rốt trừu sáp đến dâm dăng vô cùng.

Mỗi ngày hẳn đều ăn cà rốt nên đã trở thành thói quen, cho nên không có cảm giác đau đớn. Tiểu huyết không đơn giản chỉ là thích mà còn là rất thích.

“Xin lỗi, ta quên cưng còn có tiểu trư tiên, cưng là “Heo đực” không phải “Heo mẹ”! Có thật cưng là heo đực không? Sao trên đời này lại có một con heo đực xinh đẹp dâm dăng đến như vậy? Chỉ là bị cà rốt chọc mà có khoái cảm, thật sự còn dâm dăng hơn heo mẹ gấp ngàn lần!”Dã thú tóm lấy tiểu trư tiên ở phía trước đã cứng rắn, cố ý cười dâm dăng.

An Định Mỹ Áo xấu hổ muốn chết, đang muốn mở miệng mắng dã thú. Nhưng tiểu dã thú trong bụng lại bắt đầu cảm giác được sự khoái cảm của mẫu thân, nên cũng bắt đầu hưng phấn. Tiểu dã thú bắt đầu ở trong bụng hấn tác quái, khiến hấn đang muốn chửi bậy liền biến thành âm khiêu.

“A a... Ừm ừm a a... oh a a a... Cà rốt thô quá a, giết chết ta... A a a... thích quá... A a a... Hừ a... Cà rốt ăn ngon thật... A a a a... chọc sâu vào... ừm ừm... ah ah ah ah ...”An Định Mỹ Áo ngã xuống giường, dâm đang yêu kiều gọi bậy. Hấn đã không còn cự tuyệt dã thú nữa mà đã điều động chủ động phối hợp. Bảo bảo nhất định rất đói, một chút nữa hấn sẽ biến thành một siêu cấp dâm phụ, chỉ muốn bị làm, chỉ muốn nung tình của dã thú.

“Hừ a... A a... Dã thú ca ca, bảo bảo đói bụng... Người nhanh cầm vào giết chết ta đi... A a a... Ừm a... Mau vào, cho ta dịch thể... A a... Ta muốn dịch thể của người... Muốn a a... Muốn dịch thể... Hừ ân... Ân... Nga nga nga...”An Định Mỹ Áo kêu càng tao mị càng dã dăng hơn trước. Cà rốt đã không thỏa mãn được dục vọng của hấn, hấn muốn bị cái gì đó lớn nóng hơn cầm vào, hấn cùng bảo bảo muốn ăn dịch thể nóng hằm hập phun ra từ đại nhục bồng.

“Hừ! Thật sự một heo mẹ khiếm thao mà! Nhìn cưng kêu đáng thương như vậy, nên ta sẽ cho cưng!”Dã thú hừ một tiếng, rút ra cà rốt ướt đầm đã cầm ở trong miệng ái nhân suốt nửa ngày.

Nhưng mà dã thú không có lập tức đi vào, nó đem củ cà rốt tực tữu dơ bẩn đưa tới trước miệng An Định Mỹ Áo.

“Heo mẹ lăng lợ, muốn ăn còn thịt cùng thể dịch của ta thì trước hết phải ăn củ cà rốt này đã!”

Nhìn củ cà rốt ướt đầm dâm dịch đang cận kề cái miệng của mình. An Định Mỹ Áo xấu hổ không muốn há mồm. Nhưng lại không thể cự tuyệt được dã thú, nếu bảo bảo đã bắt đầu đói bụng mà không được uy no thì nó sẽ đem hấn tra tấn đến chết. Tiểu huyết lại mất đi sự an ủi dâm chọc của cà rốt, vội vã muốn có cái gì đó cầm vào, để giải quyết đi dục vọng đang làm mình phát cuồng.

An Định Mỹ Áo cắn chặt răng, quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải thỏa mãn dục vọng của mình trước đã, mặt đỏ bừng bừng khe hở lớn miệng. Cà rốt không có khó ăn như trong tưởng tượng ngược lại còn ăn rất ngọt.

Phát hiện cà rốt không khó ăn nên An Định Mỹ Áo ăn được càng nhanh. Hấn muốn nhanh chóng ăn xong để dã thú cho hấn ăn còn thịt cùng dịch thể.

“Dã thú ca ca, ta là heo con ngoan, ta ăn cà rốt rồi ... Ừm a... Cầu người mau cầm giết chết ta đi... Ừ hừ hừ... Cho ta ăn đại nhục bồng của người... Ta muốn ăn đại nhục bồng mĩ vị kia... A a a... Hừ a...”An Định Mỹ Áo vừa ăn cà rốt vừa mị nhân như tơ liễu nhìn dã thú, dâm loạn lăng lợ kêu cầu dẫn dã thú.

“Tiện nhân! Ta làm sao có thể mặc kệ heo mẹ dâm dăng lăng lợ siêu cấp khiếm thao đang phát xuân được cơ chứ!”Dã thú đã cương cứng nên làm sao có thể chịu được sự cầu dẫn như vậy. Liền lập tức đem hấn áp đảo, cự long uy vũ cường tráng khấn cấp vọt vào trong cúc hoa dâm dăng của heo con.

“A a a a a... Ca ca tốt, cuối cùng thì người cũng đã cầm vào dùng lực làm ta... Ừc a a a... Thật tuyệt... Còn thịt của người quá tuyệt vời... Ân... Ừc ah ah... Làm chết ta đi... A a a a...”An Định Mỹ Áo thỏa mãn lớn tiếng âm khiêu, tiếp tục ăn cà rốt mang theo dâm vị của mình, giang rộng hai chân để dã thú có thể dễ dàng ra vào.

Cả một buổi chiều, bên trong cung điện không ngừng truyền tiếng âm khiêu ra so kỹ nữ còn dâm loạn hơn, cùng với thanh âm thô suyền của dã thú...

7. Chương 7

Hắc Nặc Lỗ Tư đoán quá chuẩn, mới qua vài ngày y liền nhận được tin tức từ Bội La là Thần Vương đã hồi thần giới.

Hấn lập tức liền mang theo An Định Mỹ Áo hồi thần giới. Lúc chuẩn bị dời đi dị giới hấn đeo cho An Định Mỹ Áo một chiếc chuông bạc vô cùng xinh đẹp. An Định Mỹ Áo cảm giác thấy khi mình đeo chiếc chuông đó rất giống sủng vật, nhưng Hắc Nặc Lỗ Tư lại uy hiếp hấn. Nếu hấn mà không đeo nó vào thì dã thú sẽ

không dẫn hần đi Thần Giới. Để Thần Vương giúp hần giải nguyên rửa lúc đó hần mới có thể biến trở về hình người. Nên hần chỉ có thể bắt đắc dĩ đáp ứng.

Sau giờ ngộ, Thái Dương thần điện ở phía đông Thiên Cung phía đang truyền ra một tiếng đàn du dương tuyệt mỹ say lòng giống như tiếng nhạc của Nhạc Thần vậy. Nhưng tất cả người trong Thiên Cung đều biết, đây không phải là Nhạc Thần đàn mà người gần đây đã gọi ra sóng to gió lớn cho thần giới – thê tử của Quang Minh Chi Thần.

Bên trong thần điện mây bay lượn lơ, trên chiếc thảm Ba Tư thuần trắng cao cấp có một vị nam tử diện mạo xinh đẹp nho nhã, y có một mái tóc ấp áp màu xám. Y chính là người vừa rồi đã đánh đàn, khuôn mặt mỹ lệ siêu trần thoát tục cùng khi chất cao quý càng làm cho tiếng đàn say lòng người hơn.

Bên cạnh nam tử tóc xám là một chiếc nôi, bên trong có một tiểu kim sắc quang thú đang ngủ một cách ngon lành. Mặc dù nam tử vẫn mãi miết đánh đàn nhưng thi thoảng vẫn nhìn tiểu quang thú trong nôi mỉm cười, trên mặt tràn đầy tình yêu mẫu tử.

Có một nam nhân tóc vàng tuấn mỹ khuôn mặt băng lãnh ngồi bên cửa sổ, đôi mắt nhắm nghiền ưu nhã thưởng thức tiếng đàn. Tuy rằng tầm mắt của hần cùng với vị nam tử tóc xám không có tiếp xúc với nhau, nhưng người ngoài nhìn vẫn cảm thấy giữa họ có một sự ràng buộc tình yêu rất sâu sắc.

Bỗng nhiên, trong cung xuất hiện một đoàn khói đen, nam tử tóc bạc vẫn tiếp tục nhàn nhã đánh đàn.

Nam nhân tóc vàng từ từ mở mắt, lộ ra một đôi mắt kim quang sáng chói loá, băng lãnh nói: “Hắc Tư, người đến rồi!”

“Đã lâu không gặp, Mễ Tư, Chu Lợi Dịch!” Làn khói đen rất nhanh biến mất, một nam nhân tóc đen tuấn mỹ tà khí xuất hiện ở trước mặt bọn họ, người này ngoại trừ màu tóc cùng khí chất là có hơi khác so với nam nhân tóc vàng nhưng tướng mạo lại giống nhau y đúc, chắc chắn hai người phải có quan hệ huyết thống.

“Đã lâu không gặp! An Dịch Mĩ Áo bệ hạ cũng tới sao?” Chu Lợi Dịch buông đàn xuống rồi đứng lên, đi tới phía trước mỉm cười hỏi.

Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu, bàn tay kéo trường bào lộ ra một ngân mao heo con ở bên trong. Heo con có chút kháng cự, hơi hơi giãy dụa.

Bộ dạng hiện giờ của hần như thế này thì làm sao dám gặp người khác được, hần không muốn bị người khác cười chết! An Dịch Mĩ Áo một lần nữa lại muốn trốn vào bên trong trường bào. Nhưng đã không kịp rồi Chu Lợi Dịch đã nhìn thấy hần.

“An Dịch Mĩ Áo bệ hạ, ngộ an*!” Chu Lợi Dịch ôn nhu nhìn An Dịch Mĩ Áo mỉm cười nói, chủ động hướng hần chào hỏi.

(ngộ an: chào buổi trưa)

An Dịch Mĩ Áo cúi đầu lãnh đạm ừ một tiếng, căn bản không dám nhìn Chu Lợi Dịch. Hần hận rằng bây giờ không thể tìm một chỗ trốn đi để cả đời này Chu Lợi Dịch không nhìn thấy hần nữa.

Trước kia hần cũng xinh đẹp như Chu Lợi Dịch vậy, đều là mỹ nam tử nổi danh nhất Âu Á đại lục. Nhưng bây giờ hần đã biến thành heo cách biệt một trời một vực với Chu Lợi Dịch. Nếu Chu Lợi Dịch là mây trên trời thì hần chính là bùn dưới đáy ao!

Hần phải đối mặt với ánh mắt của Chu Lợi Dịch như thế nào, người kia nhất định sẽ cười nhạo, khinh thường mình!

“Mấy tháng không gặp, không nghĩ tới An Dịch Mĩ Áo bệ hạ cũng đã mang thai, chúc mừng ngài! Nhìn bụng ngài chắc phải qua một thời gian nữa mới sinh!” Chu Lợi Dịch vẫn không biết suy nghĩ của An Dịch Mĩ Áo, thái độ vẫn ôn nhu ân cần như trước.

“Ừ!” Lại là một tiếng trả lời lãnh đạm, An Dịch Mĩ Áo vụng trộm ngẩng đầu nhìn Chu Lợi Dịch một cái, càng nhìn thì hần càng thêm tự ti. Chu Lợi Dịch vẫn xinh đẹp cao quý như trước kia còn hần lại...

Ô, đáng giận đã thú chết tiệt tại sao lại dẫn hần tới nơi này. Để cho Chu Lợi Dịch nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của hần, không riêng hần mất mặt mà cả bộ mặt của An Lỗ Đặc vương quốc cũng mất hết.

Chu Lợi Dịch vẫn không có tức giận vẫn ôn hoà mỉm cười. Hoàn toàn không thêm để ý thái độ của An Dịch Mĩ Áo đối với mình.

Mễ Nhĩ Thác Tư vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt bỗng từ song thượng nhảy xuống, đi đến bên người Chu Lợi Dịch bên, ôm bả vai của người yêu, lạnh lùng trừng mắt với An Dịch Mĩ Áo người dám bắt kính với người yêu của mình, ngẩng đầu nhìn người anh em sinh đôi với mình nói: “Lá gan của ngươi thật lớn, ban ngày ban mặt dám chạy đến đây!”

Ánh mắt của Mễ Nhĩ Thác Tư vô cùng lãnh khốc dọa người, khiến An Dịch Mĩ Áo hơi phát run, đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy người này. An Dịch Mĩ Áo biết người này là ca ca của dã thú. Nhìn bộ dạng thân mật của y cùng với Chu Lợi Dịch và dự niệm chiếm hữu một cách cường liệt đối với Chu Lợi Dịch, y có thể suy đoán được rằng đây là trợ thủ của Chu Lợi Dịch.

Nguyên lai người này chính là người mà dã thú đã phải chịu tiếng xấu thay. Làm cho hắn cứ tưởng dã thú đã phản bội mình, thương tâm muốn chết còn suýt chút nữa bị rắn cắn chết!

“Em muốn mau chóng giúp Tiểu Mĩ Mĩ biến trở về hình người!” Cảm nhận được ái nhân trong lòng đang hờn dỗi cùng kinh hoàng, Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng xoa đầu hắn như an ủi.

“Ừm, nếu ban đêm mà đến thì mẫu hậu sẽ càng dễ dàng phát hiện ra!” Mễ Nhĩ Thác Tư lạnh lùng nhắc nhở. Tại vì Hắc Tư cái quả hắc ám nên vào thời điểm ban đêm pháp lực của nó sẽ là mạnh nhất, còn ban ngày là do y cai quản nên pháp lực của Hắc Tư sẽ giảm đi một ít.

“Nghe nói mẫu hậu đến bây giờ vẫn còn ốm không dậy nổi, nên ca yên tâm người sẽ không phát hiện ra em đâu!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười nói. Lần này mẫu hậu bệnh cũng không nhẹ, đã tĩnh dưỡng vài tháng rồi nhưng thần chí vẫn không rõ. Ai dờ mẫu hậu thật đáng thương a!

“Ngươi biết rồi còn dám tới! Ngươi muốn mẫu hậu nhìn thấy ngươi rồi bệnh tình lại nặng thêm sao!” Mễ Nhĩ Thác Tư bằng lãnh trách cứ. Mấy tháng nay cứ ngày nào mà mẫu hậu phát bệnh thì sẽ khiến cho cả Thiên Giới đại loạn, mà Hắc Tư lại trốn ở dị giới cùng hoa thủy tiên quốc vương của nó tiêu dao khoái hoạt.

“Em chỉ là muốn gặp phụ vương thôi, ca yên tâm mẫu hậu sẽ không nhìn thấy em đâu!”

“Bởi vì quan hệ tới mẫu hậu nên phụ vương sẽ không đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của ngươi đâu!” Phụ vương không đem hoa thủy tiên quốc vương của nó bắt đến đại tá bất khối là Hắc Tư phải cảm tạ trời đất rồi. Thế mà nó lại còn muốn cầu phụ vương giải cứu mà mẫu hậu đã nguyên rửa ư? Thật sự nó đã suy nghĩ quá ngây thơ rồi!

“Làm sao bây giờ?” An Dịch Mĩ Áo lo lắng nhìn Hắc Nặc Lỗ Tư, nếu Thần Vương không chịu giúp hắn giải cứu, chẳng phải hắn đã chạy một chuyến không công rồi sao.

“Đừng lo lắng, ta sẽ có biện pháp!” Hắc Nặc Lỗ Tư an ủi, đối với ca ca nói: “Cho nên em mới tới tìm ca trước, hai anh em ta cùng nghĩ biện pháp khiến phụ vương đáp ứng!” khoé môi khêu gợi khê cong lên một nụ cười tràn ngập vẻ tính kế.

“Ngươi có kế hoạch?” Thanh âm băng sơn lộ ra một ít tò mò.

“Nhưng sẽ cần phải có sự hỗ trợ của ca!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu.

“Chúng ta đi sang phòng bên nói!” Mễ Nhĩ Thác Tư không có cự tuyệt, tuy rằng hai huynh đệ bọn họ tính cách không hợp, nhưng tình cảm lại phi thường thâm sâu, dù sao cũng là đồng thai sinh ra.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng ở trong này chờ ta một chút, ta cùng Mễ Tư đi sang phòng bên thương lượng chút chuyện, lập tức ta sẽ quay lại ngay!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu, đem An Dịch Mĩ Áo ôn nhu thả xuống đất nói. Có một số việc không thể để cho Tiểu Mĩ Mĩ cùng Chu Lợi Dịch biết được, miễn cho bọn họ lo lắng.

An Dịch Mĩ Áo có chút không muốn, hắn không muốn ở một mình một chỗ với Chu Lợi Dịch, nhưng Hắc Nặc Lỗ Tư đã cùng Mễ Nhĩ Thác Tư đi đến gian phòng cách vách rồi.

Hắn chỉ có thể không nguyện ý mà ở lại. Chu Lợi Dịch thân thiết hạ thấp người, mỉm cười nói: “An Dịch Mĩ Áo bệ hạ, ngài có đói không? Có muốn ăn chút gì hay không?”

An Định Mĩ Áo không kiên nhẫn lắc đầu, Chu Lợi Định thật chán ghét, hắn đã không để ý đến rồi mà vẫn còn cố ý nhích gần, chắc chắn là y muốn làm cho hắn phải cảm thấy bề mặt mới buông tha mất? An Định Mĩ Áo lòng dạ hẹp hòi nghĩ.

“An Định Mĩ Áo bệ hạ, gần đây ta ở thần giới có nghe được chuyện của ngài, nhưng ngài không cần lo lắng đâu, Mễ Tư cùng Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ nhất định sẽ nghĩ ra cách để giuso ngài biến lại thành người!” Chu Lợi Định thiện lương an ủi.

“Ừ!” Vốn dĩ trước đó An Định Mĩ Áo đã không thích Chu Lợi Định, hiện tại cộng thêm cảm giác tự ti nên hắn càng chán ghét Chu Lợi Định hơn.

“Kỳ thật Thần Hậu cũng không có thích tôi lắm, hơn thế nữa còn có chút chán ghét nữa!” Chu Lợi Định hoà ái như trước, không ngại thái độ chán ghét của An Định Mĩ Áo đối với mình mà xa cách hắn, vẫn thân thiết cùng hắn nói chuyện.

“Thần Hậu cũng chán ghét người sao?” An Định Mĩ Áo cảm thấy có chút kì quái nên lập tức ngẩng đầu, không nghĩ tới người ưu tú như Chu Lợi Định mà Thần Hậu cũng có thể ghét được.

“Thần Hậu rất chán ghét nhân loại, lúc nàng biết chuyện của tôi cùng Mễ Tư còn suýt chút nữa giết chết tôi, Mễ Tư vì bảo vệ tôi mà còn bị thương rất nặng, gần đây mới bình phục hẳn!” Chu Lợi Định gật đầu cười nói, khuôn mặt vẫn tỏ ra thản nhiên, nhìn không ra nửa điểm căm hận đối với thần hậu.

“Nữ nhân kia hư hỏng như vậy!” An Định Mĩ Áo sợ hãi kêu lên. Hắn biết Thần Hậu là một nữ nhân ác độc biến thái nhưng vẫn không thể nghĩ rằng nàng lại có tâm muốn giết người. Tuy rằng hắn cũng không có thích Chu Lợi Định nhưng mà chưa lúc nào hắn lại muốn giết Chu Lợi Định cả.

“Kỳ thật cũng không đến nỗi như vậy! Thần Hậu tuy rằng không có thích tôi lại còn kịch liệt phản đối tôi cùng với Mễ Tư ở cùng một chỗ. Nhưng sau khi tôi sinh bảo bảo ra, nàng liền ngầm đồng ý sự hiện diện của tôi, phản đối ta cùng Mễ Tư cùng một chỗ, nhưng ta sinh bảo bảo sau, nàng liền ngầm đồng ý sự tồn tại của ta! Cho nên ngài cũng không cần lo lắng, chờ ngài sinh bảo bảo ra rồi, Thần Hậu cũng sẽ không gây khó dễ cho ngài nữa!” Chu Lợi Định nhìn tiểu quang thú đang ngủ say ở trong nôi phía trước, yêu thương cười nói.

“Đó là hài tử của người sao?” An Định Mĩ Áo rất tò mò muốn biết hài tử của Chu Lợi Định trông như thế nào, nhưng hắn rất thấp cho dù có kiễng mũi chân thì vẫn không nhìn thấy, đúng là làm heo cũng có lúc rất bất tiện.

“Để! Tôi ôm lại đây cho ngài xem!” Chu Lợi Định cười nói, không đợi hắn cự tuyệt liền xoay người đi về phía nôi.

Chu Lợi Định vừa xoay người đi. Thì bỗng nhiên có một tiểu quái thú đột nhiên xuất hiện ở sau lưng An Định Mĩ Áo, tóm lấy bím tóc của hắn tha đi...

Chu Lợi Định hồn nhiên không biết chuyện gì, ôm hài tử mỉm cười xoay người lại, lúc đó đã không thấy thân ảnh của An Định Mĩ Áo đâu, lập tức kinh hoảng hét lớn: “Mễ Tư, Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ, An Định Mĩ Áo điện hạ không thấy đâu cả...”

Chỉ trong nháy mắt, An Định Mĩ Áo liền bị quái thú thần bí bắt đến một góc nhỏ ở Thiên Cung. Bởi vì bị xách tóc nên toàn sức nặng cả thân đều tập trung ở trên đỉnh đầu, tóc của hắn sắp bị quái thú thần bí kéo đến đứt mất.

An Định Mĩ Áo đau đến nổi nước mắt lưng tròng, vừa muốn chửi ầm lên, liền bị thô bạo ném xuống đất, lảo đảo một vòng rồi trượt chân ngã, thiếu chút nữa đụng đến đại bụng. May mắn hắn nhanh chóng lấy tay bảo vệ, mới không bị áp đến.

“Khốn kiếp! Người làm gì? Đau quá!” An Định Mĩ Áo hao tổn sức lực lớn mới từ mặt đất đứng lên, nổi trận lôi đình mắng. Đau muốn chết, súc sinh! móng heo vội vàng sờ vào cái bụng cao cao, may là bảo bảo không có bị làm sao.

“Con heo này còn biết nói sao? Thật thần kỳ!” Một đạo thanh âm nam nhân truyền từ trên đỉnh đầu của An Định Mĩ Áo, dựa thanh âm khan khan kia chắc hẳn vị nam nhân kia đã ngoài trung niên.

An Địch Mĩ Áo lập tức ngẩng đầu, đứng trước mặt hắn là một người đàn ông trung niên mặc một bộ quần áo bếp, bộ dạng phi thường béo, không chỉ có khuôn mặt rất dữ tợn mà miệng còn đầy răng vàng, càng nhìn tổng thể càng thấy khủng bố.

Lại nhìn bốn phía xung quanh, An Địch Mĩ Áo mới phát hiện nơi này không phải Thái Dương thần điện, chỗ này so với Thái Dương thần điện đơn sơ hơn nhiều còn có chút hoang vu, khắp nơi đều là các loại rau củ quả, xem ra nơi này chính là phòng bếp.

An Địch Mĩ Áo buồm miệng mắng, hắn cho rằng cái người to gan dám bắt hắn đi chỉ là một đầu bếp thấp hèn mà thôi. Loại người như thế mà dám bắt hắn đi, dám tóm tóc của hắn, to gan hơn nữa là còn dám làm hắn ngã, đúng là gan to bằng trời mà.

“Gia hỏa nhà ngươi cũng can đảm lắm, chính ngươi là người bắt ta đi sao?” An Địch Mĩ Áo từ mặt đất đứng lên, ngẩng đầu xoa chiếc eo mập mập mình rồi chỉ tay vào đầu bếp tức giận mắng, bực lộ khí vương giả, hoàn toàn không có chút nào sợ gã đầu bếp cả.

“Mi thật sự biết nói tiếng người sao! Ta cứ nhiên lại bắt được một con heo biết nói tiếng người, thật thú vị!” Đầu bếp mặt đầy ngạc nhiên, hứng thú dạt dào kêu lên. Điều này càng làm cho gã càng thêm ham muốn ăn nó!

“Tiện dân nhà ngươi thật là lớn mật, cũng dám mắng bổn vương là heo ư! Có phải là ngươi muốn tìm cái chết rồi hay không!” An Địch Mĩ Áo tức càng thêm tức, ngoại trừ dã thú ra thì hắn hận nhất chính là người khác gọi hắn là heo.

“Con heo này thật hung dữ nha! Rất nhanh thôi mi sẽ bị bản trù thịt làm đồ nhắm rượu, xem lúc đó mi còn dám hung dữ như vậy nữa không!” Đầu bếp nhiu mày, âm ngoan cười rộ lên: “Nhìn dáng vẻ của mi chắc cũng phải mang thai lâu rồi, ta còn chưa bao giờ niềm qua heo lái, ah mà còn là heo lái biết nói tiếng người nữa chứ, thực sự hôm nay ta có lộc ăn rồi!”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn ăn ta?” An Địch Mĩ Áo sửng sốt một chút rồi nổi trận lôi đình. Gã đầu bếp chết tiệt lại thế mà lại muốn ăn hắn, gã có biết hắn là ai không mà dám? Hắn - An Địch Mĩ Áo · Y Lợi tu là quốc vương vĩ đại nhất của siêu cường quốc An Lỗ Đặc. Ghê tởm hơn nữa là, gã còn dám mắng hắn là heo lái, tức chết rồi! Hắn nào điểm giống heo lái cơ chứ, khốn kiếp!

“Đã lâu không ăn thịt heo rồi, không nghĩ tới ở chỗ đại vương tử lại có một con, hôm nay thật là may mắn! Tí nữa nhất định phải ăn nhiều một chút, hảo hảo hưởng thụ!” Đầu bếp gật đầu, mặt đầy cao hứng.

“Ngươi dám! Ngươi biết ta là ai không?” An Địch Mĩ Áo sắp bị tức chết rồi, chỉ thẳng vào mặt đầu bếp hỏi.

Nhìn hắn mặt bộ y phục xa hoa vô cùng, khoa trương đến không nói lên lời, nhìn giống như vương tôn, công tử vậy, gã đầu bếp suy đoán nói: “Mi hẳn là sủng vật mà đại vương phi vụng trộm nuôi dưỡng đúng không! Nhìn mi mặc đẹp như vậy, hẳn là rất được đại vương phi sủng ái, nhưng rất tiếc cho ngươi là Thiên Cung cấm không được nuôi heo. Ta đến thiên giới làm đầu bếp lâu như vậy mà vẫn chưa ăn qua thịt heo, cho nên cho dù ngươi là sủng vật mà đại vương phi nuôi thì ta cũng phải giết cho đỡ thèm! Ta thích nhất là ăn thịt heo!”

Mặt gã đầu bếp hiện đầy tướng tham ăn, gã lấy ra một cái dây thừng đem heo con trói gô, treo lên phía trên, để thuận lợi cho việc tí nữa giết.

“Tên đầu bếp chết tiệt, mau thả ra ta! Ta cảnh cáo ngươi trăm ngàn đừng xằng bậy, không thì dã thú sẽ không bỏ qua cho ngươi!” An Địch Mĩ Áo liếc mình giãy dụa, kinh hoàng chửi bậy. Hắn đường đường là vua của An Lỗ Đặc vậy mà bây giờ lại bị một tên đầu bếp thấp hèn giết thịt làm đồ nhắm, thật sự là quá xui xẻo mà. Hắn không những bị biến thành heo mà bây giờ còn sắp bị tên đầu bếp tham ăn này giết thịt nữa! Dã thú, mau lại đây cứu ta a, hắn không muốn bị người ta biến thành đồ nhắm đâu! Ô ô... “Cái gì dã thú? Là đồng bạn của mi sao? Ta còn chưa ăn qua thịt dã thú, đợi nó đến đây, ta sẽ đem các ngươi cùng nhau giết làm đồ nhắm rượu! Thịt dã thú hẳn là rất thơm đi!” Đầu bếp không cho là đúng, từ phía sau lưng cầm ra một con dao phay sắc bén, sáng loáng dọa người.

“Dã thú là nhị vương tử của các ngươi, y là Hắc Âm chi Thần Hắc Nặc Lỗ Tư! Ta là lão bà của y-quốc vương bệ hạ An Địch Mĩ Áo · Y Lợi Tu, nếu ngươi dám đụng vào một sợi lông của ta thì Hắc Nặc Lỗ Tư

sẽ không tha người!”Nhìn thấy dao phay, An Định Mĩ Áo càng thêm kinh hoảng. Hắn liều mình tự nói với mình rằng không cần sợ hãi, trước mắt hắn chỉ là một tên đầu bếp thấp hèn mà thôi. Chỉ cần đã thú hù dọa gã một phát là gã đã sợ đến mức tè cả ra quần, lúc đó sẽ lập tức thả mình ra thôi.

“Không nghĩ tới đồ đầu heo nhà mi còn biết đến nhị vương tử, bắt quá mi cho rằng ta là đồ ngu sao! Nói loại nói dối này còn mong ta sợ ư! Ai chẳng biết lão bà của nhị vương tử là một mỹ nhân tuyệt thế danh bất hư truyền! Làm sao có thể là một con heo lái được cơ chứ! Huống hồ toàn bộ Thiên Giới đều biết, Thần Hậu hạ lệnh cấm nếu nhị vương tử không có lệnh của nàng thì không được tự tiện đến thiên giới. Kể cả cho dù mi là nhị vương phi đi chăng nữa thì nhị vương tử cũng không có cách nào đến thiên giới cứu mi đâu!”Đầu bếp cười ha ha, hoàn toàn không tin lời An Định Mĩ Áo nói.

“Điều ta nói là sự thật, ta là thê tử của Hắc Nặc Lỗ Tư, An Định Mĩ Áo · Y lợi tu quốc vương đệ hạ. Hơn nữa Hắc Nặc Lỗ Tư đang ở Thiên Cung, rất nhanh thôi y sẽ tìm đến đây, đến lúc đó người nhất định phải chết!”An Định Mĩ Áo vội muốn chết. Tên đầu bếp chết tiệt này vậy mà cũng dám không tin hắn, đáng giận.

“Đừng gạt ta! Mi cứ ngoan ngoãn để cho ta giết đi, ta cũng có thể ăn no!” Khuôn mặt mập mạp, xấu xí,khùng bố vô cùng.

“Đồ heo mẹ nhà người béo như vậy, chắc là rất nhìn thịt đây, lúc đó chắc hẳn phải làm được rất nhiều món ngon!”Đầu bếp cầm con dao phay sắc bén, cười dữ tợn từng bước từng bước đến gần heo con.

Nhìn thấy gã đầu bếp thật sự muốn giết mình, An Định Mĩ Áo càng hoảng hơn,hung ác cắn tên đầu bếp một ngụm, đem tổ tông 18 đời của tên đầu bếp chết tiệt kia toàn bộ cắn mất một lần. Tên đầu bếp tức giận giơ chân lên, càng muốn làm thịt hắn, mổ bụng hắn ra, đem hài tử của hắn ra nấu canh.

“Đồ heo mẹ chó chết, vừa rồi cũng dám cắn ta, hiện tại xem ta làm sao thu thập con heo thối tha nhà mi!”Đầu bếp dữ tợn nói, giơ dao phay lên hướng bụng của heo con đâm đến.

“A ô... Ô ô...”Heo con sợ tới mức bên trong mắt tất cả đều là lệ, trong lòng vô cùng khủng hoảng kêu gào: Dã thú, mau tới cứu ta...

Ngay tại lúc dao phay sắp sửa đâm đến An Định Mĩ Áo,bỗng chốc cái chuông bạch kim treo trên cổ An Định Mĩ Áo đột nhiên bắn ra một đạo hắc quang văng làm dao phay văng ra, đồng thời phát ra âm thanh.

Tên đầu bếp bắt đầu thấy kinh hoảng đang muốn đào tẩu, nhưng đã không kịp nữa rồi trong phòng đột nhiên xuất hiện một làn khói đen.

Làn khói đen nhanh chóng biến mất, một vị soái ca tóc đen siêu cấp tà tuấn xuất hiện, sắc mặt của vị soái ca này phi thường khủng bố, giống như muốn ăn thịt người tới nơi rồi, làm người ta sợ tới mức hai chân phát run.

Nhìn thấy vị soái ca tóc đen, trong mắt An Định Mĩ Áo chợt lóe một tia kinh hãi. Tốt quá rồi, cuối cùng thì dã thú cũng đã tới cứu hắn.

“Ô... Da... Thu...” (Ô ... Dã... Thú) An Định Mĩ Áo lớn tiếng kêu, nhưng trong miệng vẫn còn bị nhét một chiếc giẻ lau, cho nên nói không nổi.

Hắc Nặc Lỗ Tư vội vàng chạy tới cởi bỏ dây thừng đem An Định Mĩ Áo ôm vào trong lòng, nôn nóng hỏi: “Tiểu Mĩ Mĩ, đừng sợ không sao chứ?”

“Ô ô ô... Dã thú chết tiệt, tại sao bây giờ người mới đến! Chỉ cần người đến chậm một chút nữa thôi thì ta cùng bảo bảo sẽ bị tên kia giết thịt làm đồ nhắm rượu!”Lại được rơi vào cái ôm ấp áp vô cùng an toàn, An Định Mĩ Áo đáng thương khóc lớn lên, loạn đánh nam nhân. May là dã thú đến kịp thời, không thì hắn cùng bảo bảo nhất định phải chết!

“Tiểu Mĩ Mĩ, thực xin lỗi!”Hắc Nặc Lỗ Tư đau lòng vuốt ve an ủi An Định Mĩ Áo. May là lúc trước khi đến thiên giới, y sợ Tiểu Mĩ Mĩ sẽ gặp phải nguy hiểm, cho lên đeo cho An Định Mĩ Áo một chiếc chuông đặc chế, để lúc nào hắn mà gặp nguy hiểm thì nó có thể cứu hắn được, đồng thời có thể phát ra âm thanh để mình tới cứu.

“Tên đầu bếp chết tiệt kia không những bắt đi ta, mà gã còn muốn giết ta nữa, người nhất định phải giúp ta báo thù!”An Định Mĩ Áo xoa xoa nước mắt, chỉ vào tên đầu bếp đang chuẩn bị chuẩn đi, nói. Dã thú đã

đến rồi thì hẳn nhất định phải cho tên đầu bếp kia chết một cách hảo xem!

“Mặc Nhĩ, người muốn đi đâu vậy!” Hắc Nặc Lỗ Tư gạt đầu, nháy mắt di chuyển đến chặn ngang đường đi của tên đầu bếp kia. Dã thú hung hăng trừng cái tên vừa rồi rất tỏ ra hung dữ kia hiện giờ đang vô cùng kinh hoàng. Hoá ra Hắc Nặc Lỗ Tư biết tên đầu bếp này.

Xong đời, đã bị nhận ra rồi! Về mặt của tên đầu bếp tràn đầy vẻ không cam lòng mà ngẩng đầu lên, cười gượng: “Nhị ca! Ca hảo a!”

An Định Mĩ Áo kinh ngạc, tên đầu bếp này gọi dã thú là nhị ca, chẳng lẽ gã là đệ đệ của dã thú?!

Hắn kinh ngạc nhìn tên đầu bếp kia, chỉ thấy vốn là một gã trung niên mập mạp hung ác bỗng quay người lại biến thành một vị thiếu niên tóc vàng mắt màu lam, làn da tuyết trắng, phi thường xinh đẹp. Vị thiếu niên kia chỉ tầm khoảng 14, 15 tuổi là cùng.

“Mặc Nhĩ, lá gan của người nhưng thật sự rất lớn. Dám thừa dịp ta không có mà bắt lão bà của ta đi, lại còn muốn giết hai bảo bối của ta nữa chứ!” Hắc Nặc Lỗ Tư hung hăng nhìn tên đệ đệ của mình đang khom lưng, Mặc Nhĩ tuy là mộng thần nhưng hẳn là một tên vô cùng thích đùa dai. Đáy mắt của dã thú như sắp phun hỏa, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên là giận tới cực điểm.

“Nhị ca, đó là em chỉ nói đùa thôi mà! Bởi vì em muốn cho nhị tẩu một sự ngạc nhiên, cho nên mới cùng nhị tẩu vui đùa một chút thôi mà! Thật sự là em không muốn là nhị tẩu bị thương đâu, nên hai người đừng nóng giận nữa nha!” Mặc Thụy Nhĩ, nhanh chóng giải thích, toàn thân phát run. Xem ra nhị ca đang vô cùng tức giận rồi, chẳng nhẽ nhị ca thực sự muốn giết mình sao!

An Định Mĩ Áo bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai hắn bị đùa dai, khó trách hắn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp!

“Tiểu Mặc nhĩ, người đã đoán đúng rồi, bây giờ ta rất muốn đem người địa tá bắt khỏi rồi huỷ đi xương cốt, cho người thành tro bụi!” Hai trong mắt của Hắc Nặc Lỗ Tư trở lên đỏ rực, khoe miệng khe cong lên một nụ cười phệ huyết khủng bố.

Cung điện đột nhiên bị chấn động một cách kịch liệt, ánh sáng ngoài cửa sổ nháy mắt biến mất, toàn bộ Thiên Cung bị mây đen bao phủ, rơi vào một mảnh hắc ám. Điều này chứng tỏ Hắc Âm chi Thần đang rất tức giận!

“Nhị ca, em biết sai rồi, ca tha thứ cho em đi! Kỳ thật là mẫu hậu sai em làm như vậy!” Mặc Thụy Nhĩ sợ hãi, nhanh chóng đáng thương cầu xin, vì bảo toàn tính mệnh mà khai ra hung phạm thật sự.

“Mẫu hậu nói muốn giáo huấn nhị tẩu một chút, để bảo em biến thành đầu bếp rồi bắt nhị tẩu đi, giả vờ muốn giết hẳn, tất cả chỉ là dọa唬 mà thôi, nên thực sự em vô tội! Nhị ca, ca thả em đi đi!” Nguyên lai từ lúc Hắc Nặc Lỗ Tư vừa mang An Định Mĩ Áo bước vào Thần Giới thì Thần Hậu đã biết rồi.

“Lại là Thần Hậu!” An Định Mĩ Áo sắp bị tức chết rồi, Thần Hậu này là một nữ nhân xấu xa, nàng đã đem hắn biến thành sâu lông rồi mà còn chưa đủ sao, hiện tại lại còn sai của mình tới giết hẳn, tại sao nàng lại ác độc như vậy!

Nghe được tất cả đều là do Thần Hậu làm chủ mưu, lửa giận của Hắc Nặc Lỗ Tư giảm đi một nửa, mây đen bao phủ ở bên ngoài nhanh chóng rút lui, Thiên Cung cũng không còn chấn động nữa, khôi phục về an tĩnh như trước.

Hắc Nặc Lỗ Tư mặt đầy bất đắc dĩ, tuy rằng đầy bụng nộ khí nhưng y cũng không thể chạy đi tìm mẫu hậu để tính sổ. Dù cho nàng làm như thế là không nhưng nàng vẫn là mẫu hậu của y. Nếu như là đối người khác thì y tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua, nhất định sẽ xé xác người đó ra.

Ai! Hắc Nặc Lỗ Tư ở trong lòng thở dài, đối với chuyện mẫu hậu vẫn luôn căm hận chán ghét người yêu của mình, thật sự là đau đầu đến cực điểm. Rốt cuộc thì y cũng minh bạch tại sao lúc trước Mễ Tư lại khó xử như vậy.

“Nhị ca, em có thể đi chưa?” Mặc Thụy Nhĩ biết Hắc Nặc Lỗ Tư sẽ không còn tức giận như trước nữa nên thật cẩn thận hỏi. Lần sau tuyệt đối không dám giúp mẫu hậu trêu chọc gia đình nhà nhị ca nữa. Nó biết vừa rồi thật sự là nhị ca bưng bưng sát khí, lúc đó thực sự là nhị ca muốn giết nó!

“Không thể! Vừa rồi người dám trêu cợt hai bảo bối của ta như vậy, người nghĩ có thể không tổn một cọng tóc nào mà định đi hay sao, có khả năng đó sao!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười lạnh. Tội chết có thể miễn, tội sống khó có thể tha! Tiểu nữ Mặc Nhi đã thích đùa dai, thường xuyên quấy rối khắp nơi, lần này còn dám chạy lên trên đầu của y giường oai, nên không thể không giáo huấn nó.

“Đúng vậy, đệ đệ của người vừa rồi còn rất kiêu ngạo. Nó còn nói muốn giết ta cùng bảo bối, dã thú trăm ngàn đường dễ dàng thả nó đi, nhất định phải cho nó một bài học thích đáng!” An Định Mĩ Áo nhanh chóng gạt đầu, tức giận giơ giò heo mắng.

“Tiểu Mặc nhi, người nghe thấy lão bà của ta nói cái gì chưa! Người ngoan ngoãn lại đây, bị ta hung hăng tấu mấy quyền, khiến lão bà của ta nguôi giận đi!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười đến không thật mê người, ôm An Định Mĩ Áo hướng Mặc Thụy Nhi đi.

“Nhị ca, đừng mà! Mẫu hậu, cứu mạng a...” Mặc Thụy Nhi đáng thương khóc kêu, rất nhanh có tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong phòng.

Bên ngoài phòng có hai người đang đứng, trong đó có một vị nam tử tóc vàng còn người đối diện hẳn là một nam tử tóc xám đang ôm một tiểu quang thú lo lắng hỏi: “Thật sự không đi vào cứu Mặc Thụy Nhi sao?”

“Kệ đi, hẳn xứng đáng bị như vậy! Hắc Tư sẽ có chừng mực!” Nam tử tóc vàng lạnh lùng lắc đầu. Tiểu tử Mặc Nhi này, sớm nên có người giáo huấn hẳn một trận. Mẫu hậu biến thành như ngày hôm nay, không chỉ bởi vì Hắc Tư, tiểu tử này cũng có phần, phải nói hẳn mới là chân chính đầu sỏ gây nên...

8. Chương 8

Bởi vì Thần Hậu đã biết Hắc Nặc Lỗ Tư muốn dẫn An Định Mĩ Áo đến Thần Giới, cho nên Hắc Nặc Lỗ Tư tạm thời không tiện để hành động, đành phải tạm thời ở lại bên trong Thái Dương điện của Mễ Nhi Thác Tư.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng có tức giận nữa! Ta đã giúp cưng đập cho Mặc Nhi mấy quyền rồi, yên tâm nó không dám trêu đùa cưng nữa đâu nên cưng cũng đừng phụng phịu nữa nha!” Hắc Nặc Lỗ Tư đối với cái mặt trư đang sinh khí khó chịu không thêm nhìn mặt mình, cười tủm tỉm dỗ nói.

“Mặc Thụy Nhi chỉ là đồng lõa, Thần Hậu mới là chủ mưu! Người muốn ta hết giận, thì phải đi tìm Thần Hậu giúp ta báo thù!”

An Định Mĩ Áo giương cái bụng to oạch, cố hết sức từ trên giường ngồi dậy chỉ vào nam nhân tức giận mắng.

Tuy rằng Hắc Nặc Lỗ Tư đã đánh cho Mặc Thụy Nhi một trận khốn đốn, đem khuôn mặt đáng thương của nó đánh cho bầm dập. Nhưng An Định Mĩ Áo vẫn chưa cảm thấy hết giận. Bởi vì đầu sỏ gây nên còn chưa bị trừng phạt. Tại sao đầu sỏ gây nên cố tình là mẫu hậu của Hắc Nặc Lỗ Tư cơ chứ, cho nên Hắc Nặc Lỗ Tư tự nhiên đứng mũi chịu sào, đáng thương cho Hắc Nặc Lỗ Tư!

“Tiểu Mĩ Mĩ, Thần Hậu là mẫu hậu của ta!” Hắc Nặc Lỗ Tư bắt đầu dỗ nói, làm sao nó có thể đi tìm mẫu hậu báo thù được cơ chứ!

“Nhưng mà nàng muốn giết ta!” An Định Mĩ Áo lại bắt đầu khóc, nhớ tới tình cảnh lúc vừa rồi làm cho hẳn đến giờ vẫn còn sợ hãi, nhẹn không được toàn thân phát run.

“Mẫu hậu không phải thật tâm muốn giết cưng đâu, nàng chỉ là muốn dọa cưng một xíu thôi!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười khổ nói.

“Nói xạo, người cố ý nói giúp nàng thì có!” An Định Mĩ Áo nổi giận mắng. Cái gì gọi là chỉ là dọa hẳn một xíu? Hẳn thiếu chút nữa mất mạng! Thần Hậu thật sự là nữ nhân độc ác tàn nhẫn nhất khắp thiên hạ, hẳn hận chết nàng! Cho dù nàng là mẫu hậu của dã thú đi chăng nữa, hẳn cũng tuyệt đối không tha thứ cho nàng!

“Ta...” Hắc Nặc Lỗ Tư vừa định mở miệng biện giải, lập tức liền bị An Định Mĩ Áo đánh gãy.

“Người cái rắm! Ta hỏi người, người rốt cuộc là muốn mẫu hậu của người hay là muốn ta? Ta và mẫu hậu của người, người chỉ có thể chọn một!”

An Định Mĩ Áo lửa giận ngút trời mắng, cái đồ dã thú chết tiệt này, lão bà của y bị khi dễ mà còn không chịu đi lấy công đạo, chỉ biết chăm chăm bảo vệ mẫu hậu của mình, thật sự làm hấn tức chết mà.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng dừng như vậy, “Hắc Nặc Lỗ Tư sắp đau đầu muốn chết rồi, không nghĩ tới Tiểu Mĩ Mĩ lại buộc nó chọn một trong hai người, bây giờ phải làm thế nào? May là Mễ Tư cùng Chu Lợi Định hai người bọn họ không có ở đây, không thì y sẽ bị mất mặt đến chết mất!”

“Ta cứ muốn như vậy đó! Hôm nay người phải nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc thì người muốn ta hay muốn mẫu hậu của người!” An Định Mĩ Áo hung hãn chỉ vào dã thú, nhất định phải bắt dã thú chọn một trong hai, lúc này hấn vô cùng sinh khí rồi!

“Ta...”

“Đủ rồi! Nhìn bộ dáng do dự của người là đủ biết người đang luyến tiếc mẫu hậu của người phải không. Được rồi! nếu người muốn chọn mẫu hậu của người thì từ nay về sau người đừng mơ tưởng chạm vào ta dù chỉ một chút, cả đời đừng nghĩ đến chuyện trèo lên giường của ta nữa! Người rút ra ngoài cho ta!” An Định Mĩ Áo nhìn nó nửa ngày không mở miệng, mặt đầy khó xử, càng thêm tức giận, lửa giận ngút trời khốc mắng.

“Tiểu Mĩ Mĩ!” Hắc Nặc Lỗ Tư vô tội kêu lên.

“Lập tức rút cho ta! Không thì lập tức ta sẽ ở trước mặt người tự sát!” An Định Mĩ Áo vô cùng phần nộ uy hiếp.

Dã thú chết tiệt, vậy mà lại đi muốn mẫu hậu mà không cần hấn, đúng là đồ không lương tâm, cái đồ đại khốn kiếp! Súc sinh! Vô nhân tính!

“Tiểu Mĩ Mĩ, trăm ngàn lần đừng làm bừa gì nha! Ta không có nói là không cần cứng mà!” Hắc Nặc Lỗ Tư trợn trắng mắt, nhìn cái mặt béo phì đang đỏ đỏ tức giận, vừa bực mình vừa buồn cười. Không biết Tiểu Mĩ Mĩ học được của ai cách tự sát uy hiếp nó, còn nói không phép cho đụng hấn, không cho phép trèo lên giường của hấn, tại sao kể cả khi hấn Tiểu Mĩ Mĩ tức giận mà cũng khả ái như thế cơ chứ!

“Rõ ràng là người luyến tiếc mẫu hậu của người, so với ta thì người càng ưa thích mẫu hậu của người hơn đúng không?” An Định Mĩ Áo chu chu cái miệng trư khả ái, vừa khốc vừa lên án, biểu tình vô cùng khoa trương, tựa như một oán phụ đáng thương bị trượng phu của mình vứt bỏ.

“Ta nói như vậy lúc nào! Tiểu Mĩ Mĩ, đừng không thể vu oan cho ta nha!” Hắc Nặc Lỗ Tư ngồi trên giường muốn ôm hấn thân thân lại bị hấn né tránh.

“Rút ra! Ta nói rồi nếu người muốn mẫu hậu của người thì đừng có mơ chạm vào ta cũng không cho phép trèo lên giường của!” An Định Mĩ Áo oán hận nói.

“Nhưng mà ta đâu có nói muốn mẫu hậu!” Hắc Nặc Lỗ Tư bất đắc dĩ than một tiếng, mặc kệ hấn giãy dụa, vẫn cứ đem hấn giam ở trong lòng.

“Buông ra ta, khốn kiếp! Không cho phép người ôm ta, đồ phản bội! Ta cũng không muốn để ý người nữa!” An Định Mĩ Áo sinh khí dùng lực phản kháng, loạn đả loạn đá nam nhân.

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng lộn xộn, cẩn thận làm thương tổn đến bảo bảo ở trong bụng! Còn có, ta lúc nào trở thành đồ phản bội cơ chứ?”

Hắc Nặc Lỗ Tư lo lắng vội vàng ngăn chặn cái giò heo đang loạn đánh, cảm thấy mình siêu cấp bị oan uổng, mẫu hậu tại sao lại hại y thậm đến như vậy! Y càng ngày càng cảm thấy hết thấy đều là báo ứng! Thật sự nếu biết trước như vậy thì đã chẳng làm !

“Ta bị mẫu hậu của người tra tấn độc ác như vậy, vậy mà người còn không nguyện ý giúp ta, người còn đáng mặt làm trượng phu hay không, thế không phải là đồ phản bội thì còn là gì?” An Định Mĩ Áo mắng co vẻ rất hợp tình hợp lý, tiếp sau đó lại đáng thương khốc lên: “Lúc đầu ta còn tưởng rằng người là người đối với ta tốt nhất trên đời này, còn tốt hơn phụ vương và mẫu hậu của ta. Người yêu ta nhất, người sẽ vĩnh

viễn bảo hộ, yêu thương ta. Cho nên ta vì người mà cái gì cũng không cần, ngay cả ngai vàng cũng không làm nguyên ý sinh hài tử cho người! Kết quả thì sao? Người đối với ta như thế nào! Sau hi biết mẫu hậu của người đối với ta như vậy. Người ngay cả thí đều không phóng một cái, người là cái đồ tồi, đồ vô dụng, người là tên đại lừa đảo, siêu cấp phản bội, ta khinh bỉ người!”

Bị ái nhân mắng đến cầu huyết lâm đầu nhưng mà Hắc Nặc Lỗ Tư không có sinh khí, chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười. Y vô cùng bất đắc dĩ, chẳng nhẽ y vô dụng như vậy sao?

Haiz, xem ra nếu không đáp ứng giúp Tiểu Mĩ Mĩ báo thù, thì tuyệt đối Tiểu Mĩ Mĩ sẽ không bỏ qua cho mình, huống hồ lần này mẫu hậu quả thật có hơi quá đáng!

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng mắng nữa! Ta đáp ứng với ngươi là sẽ giúp ngươi báo thù mà, có được hay không?” Yêu thương thâm tử Hắc Ám chi Thần mỉm cười nói, lau đi nước mắt trên mặt hắn.

Trong kim mâu chợt lóe một tia ôn nhu say lòng người. Y phát hiện ra Tiểu Mĩ Mĩ càng ngày càng thích khóc, không biết có phải là do mang thai hay không, Cho dù hắn càng như vậy thì càng làm mình không nhìn được mà càng muốn yêu thương bảo hộ hắn nhiều hơn!

“Thật sao! Người thật sự đáp ứng giúp ta tìm người mẫu hậu báo thù!” An Địch Mĩ Áo chợt ngừng khóc, tóm lấy quần áo của nam nhân kích động hỏi.

“Cưng đừng hung nữa, ta nào dám không đáp ứng với ngươi!” Hắc Nặc Lỗ Tư nắm cái mũi trư của hắn cười nói. Vì để mua vui cho ái nhân thì y đành phải trêu chọc mẫu hậu một chút vậy.

Nhưng mà nếu làm như vậy thì sẽ khiến cho mẫu hậu càng phụ vương càng thêm tức giận lúc đó muốn cầu xi để Tiểu Mĩ Mĩ biến thành người lại càng khó hơn.

Nhưng lúc này Tiểu Mĩ Mĩ đang vô cùng tức giận nếu không giúp hắn giải tỏa tức giận thì hắn còn càng nháo hơn. Đành nghĩ biện pháp khác để giúp Tiểu Mĩ Mĩ hoá giải nguyên rửa quay trở về làm người vậy!

“Thực xin lỗi! Vừa nãy ta vô cùng tức giận, cho nên mới...” An Địch Mĩ Áo ngượng ngùng nói xin lỗi, vừa rồi hắn quả kích động rồi.

“Cho nên ngươi mới uy hiếp đe dọa ta sao? Được lắm ngươi dám uy hiếp ta không cho phép ta chạm vào ngươi, không cho phép ta lên giường của ngươi. Đồ tiểu lăng lợ, ngươi tạo như vậy, nếu ta không chạm vào ngươi thì ngươi có chịu được sao! Hừ, được rồi ta sẽ không trèo lên giường của ngươi nữa, kể cả ngươi có khóc xin ta cũng không!”

Hắc Nặc Lỗ Tư giả bộ sinh khí dùng lực trạc trạc hai má mập mạp của hắn, hung hăng đánh tao mông có hắn một phát rõ kêu.

“Ai nha! Đừng đánh mà!” An Địch Mĩ Áo nhú chặt lông mày, khuôn mặt trở lên kỳ quái đỏ ửng.

“Tiểu tao trư, ngươi làm sao thế, có phải lại phát điên rồi không!” Hắc Nặc Lỗ Tư tà cười nói, mập mờ xoa nắn cái mông bự của hắn.

“Mới không phải! Người đừng nói xấu ta! Chỉ là có hơi chút đau! Cái kia... Cà rốt vẫn còn ở bên trong!” An Địch Mĩ Áo ngượng ngùng cúi đầu nhỏ giọng nói, móng heo vội vàng che chắn mông heo, đã thú chết tiệt vừa rồi vừa vụng đánh vào cà rốt.

“Tiểu tao trư, Làm sao có thể mang theo cà rốt ở trong mông mà cả ngày chạy nhong nhogn ở trong cung, ngươi thật hạ lưu!” Hắc Nặc Lỗ Tư trêu chọc nói, ánh mắt tà ác kia làm cho mặt của An Địch Mĩ Áo càng thêm đỏ ửng.

“Còn không phải là do ngươi bỏ vào!” An Địch Mĩ Áo xấu hổ phản bác lại. Tất cả cũng tại hắn mỗi ngày mang cà rốt đã thành thói quen, thế nên trước lúc đến thiên giới đã quên bảo đã thú lấy cà rốt ra.

Mắc cỡ chết người mà, tại sao hắn có thể mong kẹp cà rốt mà cùng bao nhiêu người gặp mặt cơ chứ! may là không bị ai phát hiện ra, nếu không thì hắn nhất định sẽ không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa!

“Ai bảo ngươi không nhắc nhở ta, làm cho ta quên! Tiểu tao trư nói mau, Mặc Nhĩ có phát hiện ra trong mông ngươi có nhét cà rốt hay không, có kéo y phục của ngươi ra xem hay không?” Hắc Nặc Lỗ Tư cười thật đậm đàng tà ác.

“Đương nhiên là không rồi!” An Định Mĩ Áo lắc đầu rống to, xấu hổ đến sắp bốc hơi, đã thú chết tiết nghĩ cái gì thế ! thật biến thái mà!

Hắc Nặc Lỗ Tư đương nhiên biết là không có nhưng y lại cố ý đùa An Định Mĩ Áo.

“Thật không có sao?” Hắc Nặc Lỗ Tư cố ý giả vờ không tin.

“Đương nhiên!” An Định Mĩ Áo dùng lực gật đầu. Đã thú chết tiết cũng dám không tin hắc, đáng giận!

“Ta không tin, ta muốn kiểm tra!” Kim mâu lộ ra một mặt ý cười xấu xa.

“Kiểm tra như thế nào?”

“Người cứ nói đi?” Vừa dứt lời, một bàn tay tà ác đã chui vào trong vạt áo dài của An Định Mĩ Áo, tập kích của cà rốt vẫn cắm trong miệng của hắn.

“Ừm... Không cần! Nơi này là chỗ người ta đó, sẽ bị nghe thấy!” An Định Mĩ Áo xấu hổ vội vàng kéo tay của đã thú ra. Đã thú chết tiết cũng không thêm quan tâm đây là nơi nào mà đã phát tình. Phòng của ca ca y cùng Chu Lợi Định ở ngay cách vách, lúc nào cũng có khả năng sẽ bị nghe thấy!

“Ta không nghe lầm chứ! Tiểu Mĩ Mĩ, Cưng cũng biết ngượng ngùng ư! Cưng còn dám ở trước mặt mẫu hậu ta an ủi, thế mà bây giờ còn sợ bộ Mễ Tư nghe thấy ư?” Hắc Nặc Lỗ Tư cố ý lộ ra một biểu tình vô cùng khoa trương trêu chọc hắn.

“Lần đó không thể trách ta, ta không biết người ở trước mặt ta lúc đó là mẫu hậu của người nha!” Nhắc tới chuyện đó. An Định Mĩ Áo xấu hổ đến nỗi hận không thể lập tức chết đi, lần đó hắn thật sự là đem toàn bộ mặt mũi An Lỗ Đặc quẳng đi rồi.

Nhìn thấy biểu tình xấu hổ của Tiểu Mĩ Mĩ, Hắc Nặc Lỗ Tư nhin không được càng thêm kích động. Trong kim mâu nhuộm đầy dự vọng, hận không thể lập tức đem hắn ăn luôn.

An Định Mĩ Áo xấu hổ vội vàng cúi đầu, đột nhiên bị nam nhân áp đảo, còn chưa kịp mở miệng, cái áo đã bị nam nhân nhanh chóng kéo lên lộ ra hạ thể xù lông. Nam nhân đột nhiên vội vàng xao động tuy vậy nhưng động tác lại vô cùng cẩn thận, để tránh không áp đến bụng của hắn.

“Đã thú chết tiết, không cần xoa nữa... Mau để ta đứng lên, thật sự không thể mà, sẽ bị phát hiện!” An Định Mĩ Áo cố gắng vặn vẹo tránh khỏi đã thú. Nhưng bởi vì hắn đang mang thai nên rất sợ làm thương tổn đến bảo bảo ở trong, cho nên không dám giãy mạnh, chỉ có thể xấu hổ nhỏ giọng kêu lên.

Nếu để Chu Lợi Định biết được đã thú làm tình với một con heo thì nhất định hắn sẽ bị cười chết mất. Nếu bây giờ hắn vẫn còn là một thiếu niên siêu cấp xinh đẹp thì cho dù có bị phát hiện đi chăng nữa cũng không có gì đáng mất mặt, bởi vì hắn xinh đẹp nha! Đã thú nhin không được là bình thường, nhưng mà hắn bây giờ là một con heo, nếu đã thú đối với hắn phát tình, thì thật là quá biến thái. Bất quá cái này cũng chứng minh cho mị lực của hắn quá lớn, cho dù có biến thành heo đi chăng nữa thì vẫn có thể câu dẫn nam nhân! Ha ha ha...

Nhìn heo con kia đang vô cùng đắc ý, Hắc Nặc Lỗ Tư cúi đầu hôn cái mũi của hắn một cái, cười nói: “Tiểu Mĩ Mĩ, cưng thật đáng yêu!”

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên đã thú nói mình khả ái, nhưng An Định Mĩ Áo vẫn là nhin không được thẹn thùng nhắm chặt mắt, hoàn toàn không dám nhìn đã thú, nai con trong ngực đang chạy thình thịch nha.

“Ah Uhm... Cầu chàng, đừng nữa mà... Bảo bảo còn chưa ngủ... Uhm ah ah... Chờ tí nữa... Bảo bảo đang ở bên cạnh, cầu chàng dừng lại... ah ah ah ah ah... Làm chậm một chút... A a a a... Không cần a... Đệ đệ của chàng còn đang ở cách vách... Uhm uhm a a a... Đừng cầm chỗ đó... Úc a a... Đừng nóng vội nha... ah ah uhm oh oh...”

Hắc Nặc Lỗ Tư đang muốn hôn sâu An Định Mĩ Áo thì phòng cách vách lại đột nhiên truyền đến những tiếng rên rỉ làm người ta mặt đỏ tim đập.

Hắc Nặc Lỗ Tư cùng An Định Mĩ Áo hai mặt nhìn nhau, nở nụ cười, bọn họ đã nhận ra chủ nhân của thanh âm kia là ai rồi. Nguyên lai còn có người so với bọn hắn khẩn cấp hơn, đã bắt đầu làm, cho dù là đang ở trước mặt hài tử!

Hắc Nặc Lỗ Tư đối với An Định Mĩ Áo cười xấu xa nói: “Cưng có muốn rình trộm hay không?” Nụ cười kia phi thường vô lương.

“Đương nhiên muốn!” An Định Mĩ Áo lập tức gật đầu. Không nghĩ tới thánh đức thái tử người cao quý ưu nhã nổi tiếng khắp đại lục vậy mà khi lên giường thanh âm lại tao như vậy, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Thật sự muốn nhìn lúc Chu Lợi Định ân ái thì sẽ là dạng gì, vừa mới nghe được Chu Lợi Định nói đừng tóm chỗ đó, không phải chỗ ấy ấy bị trối đấy chứ?!

An Định Mĩ Áo lộ ra hừng phấn cười ngượng ngùng, muốn Hắc Nặc Lỗ Tư lập tức dẫn hắn đi rình coi Mễ Nhĩ Thác Tư cùng Chu Lợi Định làm tình.

Hắc Nặc Lỗ Tư xoay người vung tay lên, thi pháp muốn nhìn một chút quang cảnh ở bên trong bức tường. Hình ảnh nóng bỏng còn chưa kịp nhìn đến thì đã bị một đạo kim quang phóng đến. May là Hắc Nặc Lỗ Tư nhanh tay lẹ mắt, đúng lúc ôm An Định Mĩ Áo tránh đi!

“Hồng rồi, chúng ta đã bị phát hiện!” Hắc Nặc Lỗ Tư đáng tiếc nói lên. Khó có được cơ hội rình coi được cái tên băng sơn ngàn năm kia làm tình, y rất muốn xem tên siêu cấp đại băng sơn thể kia làm thể nào biến thành đại hỏa sơn, đáng tiếc đã bị bọn họ phát hiện ra rồi!

“Thật sự rất đáng tiếc!” An Định Mĩ Áo gật đầu tán đồng, mặt đầy không cam lòng.

Khó được có cơ hội có thể chứng minh từ nhỏ đến lớn cái gì đều so với hắn vĩ đại, tự cho là Thánh Nhân Chu Lợi Định, kỳ thật cũng là thích bị nam nhân thao đồ lăng lợ, so với hắn còn hạ lưu. Kết quả lại bị Mễ Nhĩ Thác Tư phát hiện ra, thật là chán a!

“Được rồi, đừng buồn bã nữa! Tiểu Mĩ Mĩ, bây giờ ta sẽ mang cưng đi tìm mẫu hậu báo thù, có được hay không?” Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng búng trán của hắn một cái, xấu xa cười nói.

“Quá tốt! Chúng ta mau đi!” An Định Mĩ Áo lập tức tỉnh táo lại, câu nói của dã thú làm hắn bỗng trở lên phần chấn. Rốt cuộc có thể báo thù rồi, hắn nhất định phải làm cho Thần Hậu nữ nhân xấu xa đi biết tay, ha ha ha...

Hắc Nặc Lỗ Tư ôm An Định Mĩ Áo hóa thành một đoàn khói đen nhanh chóng biến mất ở trong cung điện, chỉ còn để lại những tiếng rên rỉ đầy tình ái của cặp phu phu ở bên cách vách.

Cung điện mà thần hậu ở gọi Lưu Tinh cung đặt ở vị trí trung tâm của thiên cung. Cho dù là ban ngày hay ban đêm thì luôn luôn tràn ngập ánh sáng 7 sắc cầu vồng.

Tối nay Lưu Tinh cung vẫn như mọi khi ánh sáng màu 7 sắc bập phủ toàn bộ cung điện, từ xa đã có thể nhìn thấy sự chói lóa của nó rồi. Bỗng nhiên có một bóng đen nhanh chóng bay vào, nhanh đến mức làm người ta nhìn không rõ, cho nên bọn thị vệ canh gác trước cửa hoàn toàn không phát hiện ra.

Sau đó bóng đen đó nhanh chóng ẩn trốn vào một góc khuất trong cung, rồi dần dần biến thành một vị mỹ nam tử siêu cấp anh tuấn tà mị. Trong lòng ngực của y là một sủng vật heo con vô cùng khả ái, bụng của heo con vô cùng to. Mặt của An Định Mĩ Áo vô cùng tò mò không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Tuy rằng bên ngoài được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, nhưng bên trong thì ngay cả bóng dáng của một thị vệ hay người hầu cũng không có, bầu không khí hôn ám im lặng có chút dọa người. Hắc Nặc Lỗ Tư nhanh chóng biến ra một ít ánh sáng nhờ đó mà An Định Mĩ Áo có thể nhìn rõ xung quanh, hắn phát hiện Lưu Tinh cung vô cùng rộng giống một mê cung vậy.

“Nơi này chính là nơi ở của Thần Hậu sao? Thật lớn nga!” An Định Mĩ Áo kinh ngạc kêu lên. Vương cung trước kia của hắn ở nhân giới đã vô cùng lớn rồi, không ngờ rằng tầm cung của Thần Hậu còn xa hoa, mỹ lệ hơn nhiều lần.

“Cung điện của phụ vương còn càng lớn hơn!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu cười nói. Nhưng mà bình thường thì phụ vương đều ở cùng một chỗ với mẫu hậu, trừ phi mẫu hậu phát bệnh nặng vô cùng, thì may ra phụ vương mới trở về cung điện của mình.

Kỳ thật quyết định muốn trêu cột mấu hậu một chút là chuyện phi thường mạo hiểm. Y bắt đầu có chút lo lắng, tí nữa nếu không chạy nhanh mà bị phụ vương bắt lại thì chắc chắn sẽ bị rút gân lột da.

“Tại sao nơi này lại im ắng như thế, hình như không có ai, có thật là mấu hậu của người đang ở trong cung điện không?” An Định Mĩ Áo hoài nghi hỏi, trong cung thật sự quá yên tĩnh, hoàn toàn nhìn không đến một bóng người.

“Phụ vương cùng mấu hậu đều đang ở trong cung, nhưng mà bọn họ lại ở chỗ sâu nhất trong cung thôi!” Hắc Nặc Lỗ Tư trả lời. Hắn có thể cảm giác được pháp lực của Phụ vương và mấu hậu.

An Định Mĩ Áo đang say mê thưởng thức cung điện hoa lệ, đột nhiên cảm giác được cánh tay đang ôm mình trở nên phi thường lạnh lẽo, nghi hoặc quay đầu lại, lập tức ngạc nhiên đến nổi trợn to mắt.

Hảo soái!

Nguyên lai là bởi vì Hắc Nặc Lỗ Tư chỉ mặc một chiếc áo choàng màu đen, còn cả thân hình thì đều mặc một bộ giáp sắt, đội một chiếc mũ vô cùng kì quái, sau lưng là đôi cánh đen vô cùng lớn, trên tay cầm một trường kiếm màu đen sắc bén vô cùng, làm cho cả người càng thêm bí ẩn càng thêm mê người, An Định Mĩ Áo bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, thiếu chút nữa muốn gào thét điên cuồng.

“Tại sao đột nhiên người lại biến thành như vậy?” Mất cả buổi An Định Mĩ Áo mới lấy lại được tinh thần, mê luyện nhìn Hắc Nặc Lỗ Tư, kỳ quái hỏi.

Dã thú đang muốn làm gì mà lại mặc bộ áo giáp như vậy, nhìn như đại tướng quân muốn đi đánh giặc vậy. Chờ một chút, hắn nghĩ tới một chuyện, hình như hắn đã từng nhìn thấy một người giống y như bộ dạng của dã thú lúc này ở trong suối nước nóng của địa ngục, nguyên lai bóng người bí ẩn ngày đó ở suối nước nóng chính là dã thú!

Hắc Nặc Lỗ Tư không đáp lại, tà khí cười, ôm An Định Mĩ Áo tiếp tục đi vào chỗ sâu trong cung điện. Nó có thể cảm giác được có một vật thể đang tới gần, chắc là phụ vương đã biết bọn họ đang đến đây.

“Người mặc như vậy, có phải là để cho tiện cho việc chạy trốn hay không? Mấu hậu của người thực sự đáng sợ như vậy sao?” An Định Mĩ Áo suy đoán hỏi, không biết dã thú có thể đối phó được với nàng hay không.

“Đúng vậy a!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu mỉm cười. Kỳ thật mấu hậu không đáng sợ cho lắm, khủng bố nhất chính là phụ vương! Phụ vương chính là Thần Vương – Vương Đông toàn năng, mà mấu hậu chính là tâm can bảo bối của phụ vương. Người nào dám ở trước mặt phụ vương trêu chọc cột mấu hậu thì thật là có gan vô cùng lớn, không may y chính là người đó. Phụ vương đã phái thứ kia đến “nghênh đón” y rồi! Bất quá vì không để Tiểu Mĩ Mĩ lo lắng, y không nghĩ nói cho Tiểu Mĩ Mĩ biết!

“Đúng rồi, Mấu hậu của người sợ nhất là cái gì?” An Định Mĩ Áo vô cùng tò mò hỏi, mặt đầy cười gian. Nếu biết thứ mà Thần Hậu sợ nhất thì hắn càng thuận lợi báo thù, hắn muốn hù chết Thần Hậu – nữ nhân xấu xa kia.

“Nàng sợ nhất chính là ta và cương!” Hắc Nặc Lỗ Tư khê nhếch lên một mà tiểu ý không rõ ý nghĩa. Bởi vì thứ đó chính là heo mẹ!

“Có ý tứ gì?” Biểu tình của An Định Mĩ Áo càng thêm mê hoặc, mặt đầy không tin. Tại sao Thần Hậu lại có thể sợ nhất hắn và dã thú? Chẳng lẽ dã thú lại đang lừa hắn!

Hắc Nặc Lỗ Tư đang muốn giải thích thì đột nhiên bốn phía bờ ra vô số rắn hổ mang. Hắc Nặc Lỗ Tư mặt đầy trấn định, rốt cuộc thì cũng đến rồi...

9. Chương 9

“Dã thú, thế này là sao?” An Định Mĩ Áo nhìn thấy rắn thì sợ hãi vô cùng. Tại sao lại xuất hiện nhiều rắn như vậy, hơn nữa chỉ cần nhìn qua thôi cũng biết rắn này là rắn kịch độc.

“Tiểu Mĩ Mĩ, không có việc gì, đừng sợ!” Hắc Nặc Lỗ Tư vội vàng an ủi An Định Mĩ Áo, có vô số con rắn đuôi chuông kim sắc không ngừng bò về phía bọn họ, đã có mấy con quần lên chân của An Định Mĩ Áo rồi.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng đi trước đi!” Hắc Nặc Lỗ Tư rất bình tĩnh nói với ái nhân, mấy con rắn đuôi chuông này còn chưa biến hình tí nữa mà chúng hiện nguyên hình tấn công bọn hắc. Tuy rằng Y tự tin rằng mình có thể bảo vệ Tiểu Mĩ Mĩ tốt, nhưng khi loài rắn này mà hiện nguyên hình thì sẽ vô cùng hung dữ, y không muốn làm Tiểu Mĩ Mĩ hoảng sợ.

“Ta không cần, ta...” An Dịch Mĩ Áo lắc đầu từ chối ý muốn nói rằng mình muốn ở cùng một chỗ với dã thú. Nhưng khi hắc chưa kịp nói thì đã có một đoàn khói đen vây quanh kéo hắc rời khỏi dã thú.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng đừng sợ. Ta đã làm phép cho đám mây này rồi, chúng sẽ bảo vệ cứng, cứng sẽ mang cứng đến chỗ sâu nhất trong cung điện! Rồi lúc nữa ta sẽ lập tức đuổi theo cứng ngay!” Hắc Nặc Lỗ Tư an ủi.

An Dịch Mĩ Áo đang muốn cự tuyệt thì lại có một đám khói màu đen vô cùng lớn vây quanh Hắc Nặc Lỗ Tư cùng với đồng rắn đuôi chuông, hắc vô cùng lo lắng cho Hắc Nặc Lỗ Tư, nhưng mà đám mây đen kia đã lập tức đem hắc bay đi thật xa. Hắc chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện, cầu cho Hắc Nặc Lỗ Tư trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Đám mây đen bay thật nhanh rất nhanh đã đến một chỗ rất xa, hoàn toàn không thể nhìn thấy Hắc Nặc Lỗ Tư. Hắc điều chỉnh trái tim đang loạn đập. Hắc bắt đầu cảm thấy vô cùng hối hận là tại sao mình lại ép buộc dã thú dẫn hắc đi tìm Thần Hậu để báo thù cơ chứ. Nếu Hắc Nặc Lỗ Tư xảy ra chuyện gì thì làm sao đây, hắc cùng bảo bảo ở trong bụng biết phải làm thế nào?

“Phi phi!” An Dịch Mĩ Áo vội vàng đánh cái miệng heo của mình, mình đang nghĩ cái gì vậy, dã thú tuyệt đối không xảy ra việc gì đâu! Chỉ ít thì dã thú cũng nhà con của thần hậu cho dù có ghét đi nữa thì chắc nàng cũng không giết y đâu.

Nghĩ như vậy thì tim của hắc cũng đập lại bình tĩnh hơn. Hắc ngẩng đầu nhìn phía trước phát hiện mình vẫn ở bên trong cung điện, chỗ này giống như là mê cung vậy bốn phía xung quanh đều an tĩnh đến một bóng người cũng không có.

An Dịch Mĩ Áo nhíu mày, bắt đầu cảm thấy sợ, nơi này rất quỷ dị. Vừa rồi hắc ở bên cạnh dã thú tại nên mới không cảm thấy sợ. Bây giờ chỉ còn lại một mình... Thật sự rất dọa người, thật là khủng khiếp!

An Dịch Mĩ Áo ở không trung bay một lúc lâu. Vẫn không thấy Hắc Nặc Lỗ Tư đuổi theo, cảm giác bất an không ngừng gia tăng. Không biết Hắc Nặc Lỗ Tư ra sao rồi? Y có bình an trốn thoát được hay không?

Đám mây đen bỗng dừng lại, phía trước là một toà tháp kim sư vô cùng to lớn và tráng lệ, đến cổng lớn cũng làm bằng hoàng kim, bên trong ánh sáng rực rỡ chan đầy

Chắc chắn nơi này chính là nơi ở của Thần Hậu! Đám mây đen đã giúp hắc mở ra một ít cửa của cung và vịn để hắc lọt vào, sau khi hắc vừa tiến vào trong toà tháp thì đám mây lập tức biến mất.

An Dịch Mĩ Áo rất sợ Thần Vương cùng Thần Hậu đang ở bên trong, nên do dự nhiều lần mới dám rón ra rón rén vụng trộm đi vào, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng giống như hắc rất sợ phát ra một tiếng động nào đó.

Bởi vì bụng của An Dịch Mĩ Áo đã trở lên rất lớn, hắc sợ nếu bò bằng bốn chi sẽ áp lên bụng. Bình thường đều là Hắc Nặc Lỗ Tư ôm hắc, nhưng bây giờ dã thú không có ở đây vậy nên hắc chỉ có thể đi bằng hai chân thành ra dáng đi rất buồn cười

Lặng lẽ tiến vào tấm cung của Thần Hậu, An Dịch Mĩ Áo lập tức thở dài một hơi thật nhẹ nhõm, may là bên trong giống như bên ngoài cũng không có một bóng người.

Thấy thế lập tức hắc lại bắt đầu đắc ý vênh vác, lớn mật đánh giá xung quanh. Tấm cung rộng lớn này tất cả đều được làm từ thủy tinh xa hoa vô cùng, so với tấm cung của hắc còn muốn hoa lệ xinh đẹp hơn nhiều. Tất cả các góc đều có dạ minh châu to bằng nắm tay của hắc, thế nên cho dù không có đốt đèn thì cả tấm cung vẫn sáng như ban ngày nhờ ánh sáng lung linh của dạ minh châu.

Trung tâm của tấm cung có một ôn tuyền bạch ngọc rất lớn, giữa giữa ôn tuyền có một con rồng không ngừng phun nước từ trong miệng vào ôn tuyền. Trên mặt nước là vô vàn những đoá hoa tiên diễm đang lượn lơ trôi, tất cả những đoá hoa đó đều thuộc những loài hoa xinh đẹp có một không hai trong thiên hạ mà có rất nhiều loài đến cả An Dịch Mĩ Áo cũng chưa thấy qua. Từ xa đã có thể ngửi thấy một mùi hương nồng đậm say lòng người, trên không trung còn có rất nhiều cánh bướm đang múa lượn.

Nhìn ôn tuyền xinh đẹp kia, tử nhân của An Định Mĩ Áo chợt lóe tà quang, Nét mặt đáng yêu của heo con bắt đầu biểu lộ một nụ cười khùng bố gian tà. Nếu tắm ở trong ôn tuyền này thì nhất định sẽ thích lắm đây, chắc chắn là hàng ngày Thần Hậu đều đến đây tắm rửa, ha ha ha...

An Định Mĩ Áo bê cái bụng to của mình vụng về chạy đến bên cạnh ôn tuyền, kéo trường bào ra, nhẹ nhàng cầm tiểu trư tiên lên, sau đó có một chất lỏng màu vàng nhạt như nhũ được bắn vào trong làn nước trong veo.

Ha ha ha, lần sau Thần Hậu nữ nhân xấu xa kia mà xuống ôn tuyền tắm rửa, thì sẽ xong đời!

An Định Mĩ Áo sắp vui muốn chết rồi, tiếp tục đánh giá bốn phía, phát hiện một góc bên trái tắm cung có một cây đang loé kim quang mà hắn cũng không biết tên là gì, nhìn cây sai chỉ chit quả thật là mê người.

An Định Mĩ Áo nhìn thôi mà cũng không khỏi thèm ăn, muốn đến hái một quả ném thử. Nhưng mà thật đáng thương cho hắn là từ khi biến thành heo thì hắn căn bản không có biện pháp hái xuống.

An Định Mĩ Áo cảm giác thấy thật đáng tiếc, nhưng mà rất nhanh sau đó hắn lại nở nụ cười. Tầm mắt của hắn nhanh chóng nhìn chăm chăm vào chiếc giường kim hoa ở sau cái cây kia.

Heo con cười gian chạy thật nhanh đến phía sau của cái cây, muốn trèo lên giường. Thế nhưng giường có chút cao so với hắn, nên An Định Mĩ Áo phải mất sức chín trâu hai hổ mới có thể trèo được lên.

“Mệt chết ta rồi...” Hắn mệt mỏi tới mức ngã nhào lên tấm chăn kim sắc, tứ chi giang rộng, An Định Mĩ Áo không ngừng thở hồng hộc.

Sau một lúc nghỉ ngơi, hắn liền kéo tấm chăn kim sắc lên, cười vô cùng tà ác. Bắt đầu ở trên giường của Thần Hậu hoá nước tiểu.

Sauk hi đã tiểu xong hắn lại kéo chăn dậy lên như chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu chỉ nhìn sơ qua thôi thì làm sao mà phát hiện ra được! Ha ha ha...

Thần Hậu hại hắn lắm như vậy. Hắn chỉ có tiểu vào trong hồ với giường của nàng, vẫn coi như là hắn nề nàng lắm rồi!

Nhưng mà tại sao vẫn chưa thấy Thần Vương và Thần Hậu đâu nhỉ? An Định Mĩ Áo khẽ nhíu mày, lòng tràn đầy nghi hoặc. Không phải dã thú nói là Thần Vương và Thần Hậu đang ở đây sao? Tại sao hắn đến đây cả nửa buổi rồi mà vẫn không nhìn thấy bọn họ? Thật là kỳ quái!

An Định Mĩ Áo đang không ngừng nghi hoặc thì đột nhiên nghe được một thanh âm vô cùng kỳ quái. Khuôn mặt heo con trở lên vô cùng vui sướng, chắc là Hắc Nặc Lỗ Tư đã đến rồi.

Hắn lập tức ôm cái bụng to, cố hết sức bò xuống giường, hướng đại môn chạy tới. Nhưng mà lúc chạy qua ôn tuyền thì mới phát hiện ra thanh âm kỳ quái kia phát ra từ trong ôn tuyền.

Hắn đứng ở cạnh ôn tuyền không ngừng hồ nghi, An Định Mĩ Áo nghiêng tai cẩn thận nghe. Quả thật trong nước có tiếng kêu, nhưng mà vẫn nghe không rõ là gì.

Vì có thể nghe rõ, hắn che cái mũi heo của mình, ôm bụng to ngồi xổm xuống, đem đầu thò vào trong nước.

“HU HU HU... Cứu... ta với a... A a a a... HU HUH... Cứu ta a... Cứu ta... A ”

Lúc này An Định Mĩ Áo mới có thể nghe rõ ràng tiếng kêu cứu, chả lẽ trong nước có người đang kêu cứu mạng.

Chẳng lẽ phía dưới có người sao? Chắc không phải là Thần Hậu đâu? An Định Mĩ Áo lập tức lắc đầu, làm sao có thể! Dù sao thì Thần Hậu cũng là thần, làm sao có thể bị ngâm mình đến nỗi bị đuối nước cơ chứ. Hắn đoán người kia tám chín phần cũng như mình chỉ vì đắc tội với Thần Hậu mà bị ném vào trong ôn tuyền!

Không được, hắn phải nhanh chóng cứu người kia! An Định Mĩ Áo quyết định xuống nước cứu người, dù sao thì hắn vẫn còn thiện lương!

Bởi vì hắn rất thích nước cho nên cứ đến mùa hè là hắn lại đến thủy tiên hồ bơi lội. Vậy nên việc cứu một người đuối nước tuyệt đối không làm khó được hắn.

An Định Mĩ Áo đang sốt ruột vì muốn cứu người nên hoàn toàn quên mình bây giờ vẫn là heo lại còn đang mang thai càng quên vừa rồi hắn đã tiểu một bãi vào trong ôn tuyền.

Ôm cái bụng to tướng vội vàng nhảy vào ôn tuyền, lặn sâu xuống phía dưới. Lặn càng sâu thì tiếng kêu cứu càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng đáng thương. Hắn muốn lặn càng nhanh muốn nhanh chóng đem người kia kéo lên.

An Định Mĩ Áo lặn được một lúc lên rồi cũng lặn được rất sâu rồi nhưng mà vẫn chưa thấy một bóng người nào. Hắn không khỏi hoài nghi chẳng lẽ ở dưới đây không có ai. Thế nhưng tiếng kêu cứu vẫn không ngừng vang lên, hơn nữa càng ngày càng thê lương, làm người ta thật sự không đành lòng bỏ mặc.

An Định Mĩ Áo cắn răng tiếp tục lặn sâu xuống dưới. Hắn cũng sắp đến cực hạn rồi, tay chân của hắn đã bắt đầu run lên, bất cứ lúc nào cũng có thể rút gân vậy mà vẫn không nhìn thấy bóng người nào dưới đáy nước thì. Nhưng mà hắn lại nhìn thấy một luồng ánh sáng vô cùng lớn ở dưới đáy ao, thấy vậy hắn nhanh chóng hướng luồng ánh sáng liềm mình bơi tới.

An Định Mĩ Áo không hề nghĩ tới luồng ánh sáng đó chính là mặt hồ, khi hắn ngoi lên khỏi mặt hồ dĩ nhiên là một mặt hồ, khi hắn đem đầu vói vào hồ bên trong, đại khẩu hô hấp thì lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Không ngờ dưới đáy ao này lại có một nơi tiên cảnh như thế này, khắp nơi đều là kỳ hoa dị quả cùng các loài động vật quý hiếm, các cây cổ thụ ở nơi này đều cao chọc trời. Tất cả đã tạo lên một bức tranh tiên cảnh vô cùng rự rờ vô cùng mỹ lệ! Nơi này khá giống dị giới! Nhưng mà dị giới cũng không có nhiều cây cổ thụ to lớn chọc trời như vậy!

Tại sao có thể như vậy? Không nghĩ tới dưới đáy ôn tuyền trong tấm cung của Thần Hậu sẽ có một chỗ như thế này.

An Định Mĩ Áo không có thời gian nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng trèo ngay lên bờ bởi vì hắn nghe thấy tiếng kêu cứu càng ngày càng thảm thiết hơn!

“Ô ô ô... Cứu mạng a... Ai tới cứu.... cứu ta... Ô ô ô... Nhanh lên cứu mạng a... Trời ạ... Ô ô... Cứu mạng a... Ta muốn chết... Cứu mạng a...”

Thanh âm kia thật sự rất đáng thảm thiết làm cho An Định Mĩ Áo không khỏi cảm thấy lạnh người. Mặc dù hắn lớn như này nhưng mà cũng chưa bao giờ nghe thấy tiếng kêu lại thê thảm như vậy. Tiếng kêu khóc đáng thương kia giống như là thanh âm của một nam hài.

“A a a a a a — mau cứu ngay... Đừng chạm ta... Không muốn mà — ”

Bỗng nhiên tiếng kêu khóc đáng thương trở thành tiếng hét khủng bố làm cho các loài động vật ở xung quanh chạy loạn, An Định Mĩ Áo cũng bị dọa gần chết. Hắn đã mệt đến nỗi này cả thở cũng không ra hơi nhưng mà vì tiểu nam hài hắn đành nhanh chóng đứng dậy đi cứu nó.

Hình như tiếng kêu cứu được phát ra ở trong bụi cây rậm rạp kia. Rốt cuộc ở đâu đột cây đại thụ to lớn thì hắn cũng tìm thấy người rồi, nhưng mà hình khủng bố kia đã làm cho hắn cả đời này không bao giờ quên được.

Một tiểu nam hài tóc vàng 11, 12 tuổi đang bị một con yêu tinh lợn rung vô cùng to lớn, có khi còn to hơn mấy lần so với thú hình của Hắc Nặc Lỗ Tư. Toàn thân mọc đầy ngà, trên người có rất nhiều hắc xà, điều kinh khủng hơn là nó còn đang cưỡng bạo tiểu nam hài kia.

An Định Mĩ Áo chưa thấy sinh vật nào khủng bố như vậy chớ dù là thú hình của Hắc Nặc Lỗ Tư khi không có tấm rữa bộ cũng không dữ tợn xấu xí như con yêu tinh lợn rừng này. Hắn bị dọa cho toàn thân phát run, hai chân như nhũn ra, hoàn toàn quên mình đang muốn cứu người.

Yêu tinh lợn rừng và tiểu nam hài hình như không phát hiện ra sự tồn tại của An Định Mĩ Áo. Con yêu tinh lợn rừng kia vẫn tiếp tục hung hăng cưỡng bạo tiểu nam hài đáng thương kia. Tiểu nam hài khóc đến chết đi sống lại, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

“A a a a a a... Không muốn... Cầu người thả ta ra... Ô ô ô... Cứu mạng a... Phụ thân đại nhân cứu ta... oh oh oh... Cứu mạng a... con heo chết tiệt này, mau cứu ngay... Ô ô ô... Phụ thân đại nhân, người ở nơi nào? Mau

tới cứu ta... Ta muốn chết... Ô ô ô... đồ yêu tinh, đừng chạm ta... ta muốn ... nôn nôn...”

Tiểu nam hài đột nhiên bắt đầu nôn mửa một cách thống khổ. An Định Mĩ Áo đang bị dọa ngốc bồng bồng tình. Lúc này An Định Mĩ Áo mới phát hiện ra toàn thân tiểu nam hài có rất nhiều chỗ xanh tím, chi chít vết thương, khoé miệng còn có chút máu đọng lại. Đáng thương hơn nữa là rất nhiều độc xa đang quần lấy thân thể tiểu nam hài, hậu huyết non miện đang bị một cự vật của con yêu tinh lợn rừng kia không ngừng xâm phạm.

Bởi vì tư thế của hai người kia là tư thế nguyên thủy nên, An Định Mĩ Áo không thể nhìn thấy thú căn của con yêu tinh lợn rừng kia có bao nhiêu xấu xí, có bao nhiêu khủng bố dọa nhưng. Nhưng mà chỉ cần nhìn hình thể của con yêu tinh lợn rừng kia thôi cũng phần nào đoán được chỗ đó sẽ đáng sợ bao nhiêu, nhất định là đáng sợ hơn gấp trăm lần so với người bình thường.

“Oẹ oẹ oẹ... buồn nôn quá... oẹ... Con yêu tinh thối kia... Đừng chạm ta... oẹ oẹ oẹ...” Tiểu nam hài mặt đầy nước mắt, ánh mắt trắng dã. Quả nhiên là y đã mất đi thần trí nhưng mà vẫn không ngừng nôn mửa.

Yêu tinh lợn rừng vẫn không chịu buông tha cho tiểu nam hài, nó vẫn có dã man thao tiểu huyết đang đổ máu của tiểu nam hài, hoàn toàn mặc kệ tiểu nam hài đang nửa sống nửa chết.

Đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương! An Định Mĩ Áo xúc động đến nỗi muốn khóc, nếu hắn không cứu tiểu nam hài này thì nó sẽ bị con yêu tinh lợn rừng khủng bố kia giết chết mất!

An Định Mĩ Áo trấn áp nỗi sợ hãi đang dấy lên ở trong lòng mình. Hắn dùng tất cả sức lực của mình ôm một cành đại thụ ở bên cạnh nhào lên dùng lực đáng vào lợn rừng.

“Con lợn chết tiệt này, đi chết đi!”

Không nghĩ tới cành gỗ to lớn đó còn chưa chạm tới con lợn rừng mà đã bị cái ngà của nó chặn lại.

Yêu tinh lợn rừng quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt. Lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy một ánh mắt khủng bố như vậy, nó to như cái đèn lồng nhưng mà ánh mắt lạ băng lãnh và âm u như động không đáy. Chỉ nhìn thôi cũng làm hắn cảm giác hít thở không thông, hắn như bị chìm vào trong trong tới không có đường thoát.

An Định Mĩ Áo cảm giác phía dưới của mình lạnh lạnh, hình như có một tiếng nước nào đó vang lên. Lấy lại tinh thần vội vàng cúi xuống nhìn, vừa nhìn thì mặt heo không khỏi đỏ ửng lên. Làm sao lại có chuyện chỉ bị con lợn rừng kia trừng một cái thôi mà hắn đã sợ tới mức tiểu ra quần rồi!

Gạt đi sự xấu hổ, An Định Mĩ Áo cố gắng lấy lại dũng khí, quyết định bằng bất cứ giá nào hắn nhất định phải cứu được tiểu nam hài đáng thương đó!

Hắn then quá hoá giận dùng sức nhảy lên cắn một ngụm ở trên mông con lợn rừng kia, dừng hỏi vì sao hắn lại đi cắn mông, vì chỉ có chỗ đó là không có ngà với xà độc.

An Định Mĩ Áo cắn vô cùng mạnh làm cho yêu tinh lợn rừng đau vô cùng, nó hơn nhả mảy, biểu tình có chút quái dị. Chắc là nó không hề nghĩ đến An Định Mĩ Áo dám cắn nó, mà hơn nữa lại còn cắn vào mông nó.

An Định Mĩ Áo nhân cơ hội đó chạy đến trước mặt tiểu nam hài, kêu lên: “Đứng lên, mau chạy thôi!”

Tiểu nam hài vẫn còn vừa khóc vừa nôn, căn bản là thần trí của y vẫn chưa khôi phục. Nên không phát hiện ra An Định Mĩ Áo đang đứng trước mặt.

“Đừng nôn nữa, nhanh đứng lên, chạy mau!” An Định Mĩ Áo vô cùng sốt ruột, ra sức lay động tiểu nam hài.

Tiểu nam hài rốt cuộc cũng có phản ứng, chậm rãi quay đầu lại. Đôi mắt xinh đẹp nhuộm đầy nước mắt, hơn nữa màu mắt của y còn là thất thải sắc vô cùng hiếm thấy. (thất thải sắc: bảy sắc cầu vồng) Nhưng sau khi nhìn thấy An Định Mĩ Áo, tiểu nam hài không có cao hứng mà là —

“Heo! Cứu mạng a — ”

Tiểu nam hài giống sắp bị điên rồi vừa kích động gào thét vừa không ngừng nôn mửa. Nhưng mà y không thể nôn ra được cái gì nữa, ngay cả dịch dạ dày đều cũng bị y nôn ra rồi.

An Định Mĩ Áo cảm thấy mắt húng nhú chặt lông mày. Tiểu hài tử này có phải bị dọa điên rồi hay không? Mặc kệ y có bị điên hay không việc quan trọng trước mắt là cứu người đã!

“Êh, Người tỉnh táo lại một chút đi, nhanh chóng đứng lên, còn không mau chạy trốn con yêu tinh lợn rừng!” An Định Mĩ Áo dùng sức lay lay mặt của tiểu nam hài một chút để y có thể tỉnh táo lại. Nếu bọn họ không thừa cơ hội này chạy thật nhanh, thì chút nữa con yêu tinh lợn rừng kia lấy lại tinh thần thì lúc đó có chạy bằng trời.

Nghe vậy, tiểu nam hài rút cuộc khôi phục một chút thần trí. Giống như nhớ ra được cái gì đó, thừa dịp yêu tinh lợn rừng còn đang ngẩn người, nhanh chóng đứng lên, đem toàn bộ rắn trên người ném xuống, cùng với An Định Mĩ Áo nhanh chóng chạy trốn.

“Sang bên kia... Nhanh lên...” An Định Mĩ Áo ôm bụng, kéo lấy tiểu nam hài liều mạng chạy về phía hồ. Tuy rằng hắn rất muốn kéo tiểu nam hài chạy nhanh hơn nữa, nhưng mà đến hắn còn sắp không chạy nổi. Vừa rồi vì muốn cứu người, hắn đã dùng hết khí lực vốn có của mình rồi.

Nhìn thấy An Định Mĩ Áo sắp không chạy nổi, tiểu nam hài đột nhiên dừng lại, khom lưng đem An Định Mĩ Áo ôm lên rồi chạy.

“Cám ơn người!” An Định Mĩ Áo nói cảm ơn với tiểu nam hài.

Tiểu nam hài cổ quái nhìn hắn một cái, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không cần cảm ơn.

“Đến bên kia hồ, nơi đó có thể thông đến tẩm cung của Thần Hậu, chắc chắn con lợn rừng chết tiệt kia không dám đuổi đến tẩm cung của Thần Hậu đâu, chỉ cần đến đó là chúng ta có thể an toàn!” An Định Mĩ Áo vội vàng nói với tiểu nam hài.

Tiểu nam hài gật đầu, lại nhìn hắn một cái, rồi một tay vội bịt miệng, một tay tiếp tục ôm hắn chạy. Biểu tình của tiểu nam hài vô cùng kỳ quái, giống như đang rất thống khổ, chắc là y lại muốn nôn.

An Định Mĩ Áo cho rằng chắc là y lại vừa nhớ đến chuyện bị yêu tinh lợn rừng cưỡng bạo nên mới như vậy. Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bị con yêu quái khủng bố đó cưỡng bạo thì trong nhất thời không thể chấp nhận là cũng đúng thôi, chắc y cảm thấy rất ghê tởm đi.

Nằm ở trong lòng tiểu nam hài, An Định Mĩ Áo ngẩng đầu cẩn thận đánh giá diện mạo của tiểu nam hài. Lúc này bị con lợn rừng chết tiệt kia dọa cho sợ đến nổi tè ra quần nên y căn bản không nhìn rõ diện mạo của đứa nhỏ này.

Nhưng chỉ vừa nhìn thôi đã làm hắn rất kinh ngạc, nhìn bộ dạng của tiểu nam hài này bây giờ tuy có vẻ rất chật vật nhưng mà ngũ quan của nó vẫn phi thường xinh đẹp, tất cả giống như được tỉ mỉ khắc họa mà thành. So với bộ dáng trước đây của hắn còn đẹp hơn!

Thật không dám tưởng tượng tiểu nam hài này mai sau lớn lên sẽ ra sao! Nhưng chắc chắn là sẽ trở lên vô cùng xinh đẹp; An Định Mĩ Áo không khỏi có chút ghen tị, nhưng lại nghĩ đến tiểu nam hài đáng thương này, cảm giác ghen tị bỗng biến thành đồng cảm cùng thương tiếc.

Bộ dáng của tiểu nam hài vô cùng xinh đẹp, khiến cho An Định Mĩ Áo nhìn y không chớp mắt, nhưng mà hắn lại phát hiện ra tiểu nam hài cùng với đệ đệ của Hắc Nặc Lỗ Tử Mặc Nhĩ Thụy có chút giống nhau. Không chỉ thế mà hình dáng của y cũng vô cùng giống với Thần Hậu, nhất là mái tóc cùng ngũ quan thì vô cùng giống với Thần Hậu.

Điều đó càng làm hắn hoài nghi, chẳng lẽ tiểu nam hài này cũng là một tiểu đệ đệ khác của Hắc Nặc Lỗ Tử, y là con của thần hậu sao? Không đúng a! Nếu quả như vậy, thì y cũng là thần thì làm sao có thể bị một con yêu tinh lợn rừng cưỡng bạo cơ chứ. Hơn nữa y còn không biết bay, hoàn toàn không giống với Hắc Nặc Lỗ Tử có thể trong nháy mắt là mang hắn đến một chỗ rất xa.

An Định Mĩ Áo không có chú ý tới tiểu nam hài tuy rằng không có bay nhưng mà lại ôm hắn chạy rất nhanh, hoàn toàn không giống với người vừa bị cưỡng bạo. Theo lý mà nói một tiểu hài tử nhỏ như vậy bị một con yêu quái khủng bố cưỡng bạo. Cho dù không chết nhưng cũng khó có thể không bị thương nặng. Sao lại có thể ôm hắn chạy nhanh được như vậy.

Còn một chỗ vô cùng đáng nghi nữa là vừa rồi khi chuẩn bị chạy trốn tiểu nam hài đem con rắn độc trên người ném xuống. Thế vậy mà biểu cảm trên mặt không có nửa điểm kinh hoảng. Nếu như là một tiểu hài tử bình thường đừng nói là mấy con rắn bình thường có khi chúng còn chẳng dám cầm huống chi là mấy con rắn độc kia.

Tiểu nam hài ôm An Định Mĩ Áo chạy đến bên hồ. Không đợi An Định Mĩ Áo mở miệng, tiểu nam hài đã nhảy xuống nước, mang theo An Định Mĩ Áo hướng tầm cung của Thần Hậu bơi tới. Tiểu nam hài bơi lội với tốc độ vô cùng nhanh, có thể là y rất sợ yêu tinh lợn rừng đuổi theo!

Đến lúc trở lại tầm cung An Định Mĩ Áo bò ra khỏi ôn tuyền. Lập tức ngã nhào lên sàn thủy tinh để nghỉ ngơi, mệt chết đi được! Mặc chỉ tất cả đều là tiểu nam hài chạy với bơi nhưng mà hắn vẫn cảm thấy mệt mỏi! Chung quy hắn bây giờ là dừng phụ không thể hoạt động nhiều! May là bảo bảo rất biết điều, không có xảy ra chuyện gì!

An Định Mĩ Áo giương mắt ngồi nhìn tiểu nam hài đang nghỉ ngơi bên cạnh, mỉm cười an ủi: “Chúng ta an toàn rồi, con yêu tinh lợn rừng thối tha kia chắc không dám đuổi theo chúng ta để ức hiếp người nữa, nên bây giờ người có thể yên tâm rồi!”

Tiểu nam hài nhìn hắn một cái, thì thào tự nói: “Nguyên lai hoa thủy tiên quốc vương này cũng không phải quá xấu, vẫn còn có chút lương thiện!”

“Nói cái gì?” An Định Mĩ Áo tò mò hỏi.

“Đừng dùng khuôn mặt kia nhìn ta! Buồn nôn quá... Không được, ta chịu không nổi rồi, ta sắp hôn mê mất...” Tiểu nam hài lập tức nhíu mày kêu lên, che miệng quay đầu qua một bên, mặt đầy chán ghét. Giống như An Định Mĩ Áo là một thứ bệnh truyền nhiễm vậy!

“Người nói cái gì?” An Định Mĩ Áo sững sốt một chút, thiếu chút nữa bị chọc cho tức chết. Nay tiểu nam hài thối này, mình liều mình cứu nó mà nó lại dám chửi mình ghê tởm!

“Người đã cứu ta, ta đương nhiên sẽ thưởng cho người!” Tiểu nam hài không dám quay đầu lại nhìn An Định Mĩ Áo, đột nhiên thò ngón tay đối với An Định Mĩ Áo nói.

“A...” An Định Mĩ Áo bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nóng đến sắp bốc cháy, cả người của hắn bị kim quang vây quanh. Lực phủ ngũ tạng cùng xương cốt giống như đang bị cái gì kéo dài ra, kéo lớn ra, chúng làm hắn cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế.

An Định Mĩ Áo không chịu nổi cái loại đau nhức này, trong nháy mắt trở nên hôn mê bất tỉnh.

Tiểu nam hài vẫn thờ ơ lạnh nhạt, nhìn hắn đau đến ngất xỉu, cũng không có...chút lo lắng nào.

“Vẫn là bộ dạng này nhìn tốt nhất. Tại sao bọn Hắc Tư lại đem người biến thành một sinh vật đê tiện như vậy, thật sự là khủng bố!” Tiểu nam hài nhìn An Định Mĩ Áo đang hôn mê, lăm bằm lầu bầu.

“Nó rất nhanh sẽ đuổi theo, vẫn là mau chạy tới chỗ của Mễ Tư sẽ tương đối an toàn!”

Tiểu nam hài nhíu mày, đang muốn thò tay đem An Định Mĩ Áo ôm lên để rời đi tầm cung của Thần Hậu. Thì bỗng dừng phía sau truyền đến một âm thanh trầm thấp lạnh như băng.

“Cưng muốn đi đâu?”

Vừa nghe thấy âm thanh đó lọt vào tai, tiểu nam hài lập tức bị dọa cho choáng, hoảng sợ chậm rãi quay đầu, quả nhiên thấy một con lợn rừng đuổi theo ở phía sau mình.

“Không...” Tiểu nam hài ôm đầu thét chói tai, nhìn đến lợn rừng khủng bố xấu xí thì cậu lại thống khổ nôn ra một trận.

Lợn rừng không thèm quan tâm biểu tình vô cùng sợ hãi của tiểu nam hài, nó chỉ quan tâm làm sao nhanh chóng bắt lấy tiểu nam hài. Thế nên đối với An Định Mĩ Áo vẫn đang mê man thì một cái liếc mắt cũng không thèm.

“A a a... Không cho phép chạm vào ta, Đồ yêu tinh lợn chết tiệt ... Phụ thân đại nhân mau tới cứu ta... Ô ô ô... Cứu mạng a... Mẽ Tư, Hắc Tư, Ấu Tư, các người mau lại đây cứu cứu ta... Ô ô ô... Vưu đông cứu ta... A a a a a...” Tiểu nam hài liều mình giãy dụa, đáng thương khóc thét thảm thiết.

Vô luận cậu khóc có đáng thương bao nhiêu đi chăng nữa, gọi có bao nhiêu thê thảm bao nhiêu đi chăng nữa thì yêu tinh lợn rừng vẫn lãnh khốc ngoảnh mặt làm ngơ, nắm chặt không chịu thả lỏng.

Lợn rừng đối với An Định Mĩ Áo vẫn còn đang bất tỉnh nhẹ nhàng bắn xuống một đạo quang, băng lãnh ra lệnh : “Đồ nhân loại hèn mọn kia, hãy quên đi tất cả những thứ mà người vừa mới nhìn thấy đi.

Nói xong, lợn rừng yêu ôm tiểu nam hài lập tức biến mất không thấy đâu, chỉ để lại một mình An Định Mĩ Áo nằm bên cạnh ôn tuyền...

10. Chương 10

“Tiểu Mĩ Mĩ, mau tỉnh lại!”

Không biết hắc mê man bao lâu ở trên sàn nhà lạnh lẽo, chỉ biết là có người lay động thân thể hắc, lớn tiếng gọi thì An Định Mĩ Áo mới mơ hồ tỉnh lại.

Từ từ mở mắt ra một nam nhân tà mị anh tuấn lại vô cùng quen thuộc đập vào mắt hắc, là Hắc Nặc Lỗ Tư!

“Dã thú, Rốt cuộc thì người cũng đến rồi!” Nét vui sướng tràn ngập trên mặt, An Định Mĩ Áo vội vàng ngồi dậy, rất muốn ôm lấy dã thú. Nhưng lại phát hiện ra đầu của mình rất đau, toàn thân căng cứng, cảm giác vô cùng không thoải mái.

“Tiểu Mĩ Mĩ, chuyện gì xảy ra với cưng vậy?” Hắc Nặc Lỗ Tư nhìn hắc, biểu tình phi thường kỳ quái, trong kim mâu đầy vẻ kinh ngạc.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” An Định Mĩ Áo hồ nghi hỏi ngược lại, nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương của mình. Đầu của hắc đang rất choáng váng!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng trở về hình người rồi!” Hắc Nặc Lỗ Tư trả lời.

“Thật sao?”

Nghe vậy thấy vậy phản ứng đầu tiên của An Định Mĩ Áo là không tin. Nhưng hắc lập tức phát hiện ra thứ mình vươn ra không phải móng heo mà là ngón tay của mình. Là ngón tay a!

An Định Mĩ Áo kích động bò đến bên cạnh ôn tuyền, vừa cúi đầu thấy hình ảnh của mình trong nước liền lập tức vui vẻ cười rộ lên. Quả thật là hắc đã biến về hình người rồi!

Hình ảnh được phản chiếu trong nước không còn là một heo con mập mạp xấu xí nữa, mà thay vào đó là một thiếu niên tuyệt mỹ động lòng người, vẻ đẹp của thiếu niên đó phải nói là khuynh quốc khuynh thành. Chỉ có điều là thiếu niên đó toàn thân trần trụi, hoá ra là khi biến trở về hình người thì thân thể đột nhiên biến to nên quần áo trở nên rách nát không mặc được. Thân thể tuyết trắng vẫn xinh đẹp mê người như trước đây, trừ cái bụng to hơn so với trước đây thì những chỗ khác đều trở về hình dạng ban đầu.

Quá tốt! Bàn tay như ngọc ngà vội vàng sờ khuôn mặt đã không còn lông tơ lởm chởm như trước nữa. An Định Mĩ Áo cười tươi như hoa, lúc này đây hắc đang cao hứng cực kỳ. Đúng là ông trời có mắt, rốt cuộc thì hắc cũng đã biến trở lại hình người được rồi !

An Định Mĩ Áo vui sướng đến nỗi không kìm được nước mắt, từng giọt lệ xinh đẹp từ từ chảy ra.

“Tiểu Mĩ Mĩ, tại sao đột nhiên cưng lại khóc?” Hắc Nặc Lỗ Tư khê cười vội vàng ôm lấy bảo bối của mình vào lòng, nhẹ nhàng vuốt e mái tóc bạc mĩ lệ để an ủi hắc.

“Tại vì ta đang cảm thấy rất vui!” An Định Mĩ Áo ngượng ngừng xoa xoa đôi mắt đỏ hoe của mình, từ từ ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực của dã thú, ánh mắt thâm tình nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt anh tuấn của nam nhân trước mắt, ngượng ngừng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn người! Cảm ơn người đã giúp ta biến trở về hình người!”

Vì An Định Mĩ Áo đã mất đi một đoạn ký ức lên hắc đã hoàn toàn không nhớ được tất cả những chuyện đã phát sinh ở dưới ôn tuyền trước đó. Lên hắc cứ tưởng là Hắc Nặc Lỗ Tư đã giúp hắc biến trở về hình người!

“Tiểu Mĩ Mĩ, không phải ta đã biến cứng trở về hình người!” Hắc Nặc Lỗ Tư lắc đầu. “Khi ta tới đây thì đã thấy cứng trở về hình người rồi đang té xỉu ở bên cạnh ôn tuyền!” Mà trong tấm cung hoàn toàn không thấy phụ vương và mẫu hậu đâu.

“Không phải người? Vậy thì ai biến ta trở về hình người?” Mày liễu xinh đẹp của An Định Mĩ Áo khẽ nhăn lại.

“Cứng không nhớ được là ai đã biến cứng trở về hình người sao?”

An Định Mĩ Áo lắc đầu, hắc hoàn toàn không biết là tại sao lại như thế này. Hắc thật sự không nhớ được là ai đã giúp hắc biến thành hình người. Hắc cố gắng lục lại ký ức của mình. Hắc nhớ là hắc tấm cung của Thần hậu này để trả thù, đầu tiên là tiểu một bãi vào trong ôn tuyền của thần hậu sau đó chạy lên giường của thần hậu hoạ thêm một bãi nữa, sau đó Sau đó thì hắc không nhớ được gì nữa, rõ ràng là hắc đang ở trên giường mà, tại sao bây giờ lại nằm cạnh ôn tuyền.

“Cứng có gặp phụ vương với mẫu hậu của ta không? “Hắc Nặc Lỗ Tư cũng nhăn lại mày kiếm,. Khắp thần giới này người mà có thể giúp toàn Tiểu Mĩ Mĩ hoá giải chú ngữ biến về hình người chỉ có phụ vương và mẫu hậu thôi.

An Định Mĩ Áo lại lắc đầu, Hắc Nặc Lỗ Tư mày nhíu càng chặt hơn, xem ra đã có người cố ý xoá ký ức của Tiểu Mĩ Mĩ!

“Thôi đừng nghĩ nữa, dù sao thì bây giờ ta cũng biến trở về hình người rồi, những thức khác không còn quan trọng nữa!” An Định Mĩ Áo xua tay nói. Nghĩ đến bây giờ mình đã được biến lại trở về hình, tâm trạng của hắc trở nên cao hứng vô cùng! Cao hứng đến nỗi muốn nhảy tưng tưng lên để hoan hô ăn mừng, nên chuyện ai đã giúp hắc biến trở về hình người thì cũng không còn là điều đáng quan tâm nữa!

Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng gạt đầu nếu Tiểu Mĩ Mĩ đã nói như vậy rồi. Thì nó cũng không muốn truy cứu đến cùng nữa, nhưng trong lòng cũng phần nào đoán được là ai đã làm!

“Ah đúng rồi, người có bị thương chỗ nào không?” An Định Mĩ Áo bỗng sực nhớ ra, trước đó Hắc Nặc Lỗ Tư bị một bầy rắn tấn công, không biết có bị thương chỗ nào không nữa, hắc vô cùng lo lắng cho nó.

Hắc Nặc Lỗ Tư đang định lắc đầu, mấy con rắn tép riu kia thì làm sao có thể làm thương được hắc. Nhưng ngắm lại, thì nó vui đùa chút xíu.

“Dĩ nhiên là có! Còn bị thương rất nặng là đằng khác!” Hắc Nặc Lỗ Tư giả bộ mặt đầy đau đớn gạt đầu trả lời.

“Người bị thương chỗ nào?” An Định Mĩ Áo nóng vội muốn khóc lên rồi, mặt đầy vẻ kinh hoảng, vô cùng nôn nóng muốn kiểm tra thương thế của dã thú.

Nhìn ái nhân lo lắng mình như thế. Bỗng dưng Hắc Nặc Lỗ Tư cảm thấy trong lòng trở nên ấm áp vô cùng, nhẹ nhàng kéo tay hắc hướng phía dưới bụng của mình đặt lên. “Khuôn mặt tuần tú đầy vẻ gian tà.

“Dâm thú chết tiệt, người dám gạt ta!” Biết mình bị lừa, mặt An Định Mĩ Áo trở nên đỏ bừng, vội vàng rút tay về.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng đừng nóng giận nữa.” Hắc Nặc Lỗ Tư bắt lấy cổ tay tinh tế bóng loáng của hắc, nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, rồi từ từ hôn đôi môi đỏ mọng của hắc.

Vốn dĩ nó chỉ muốn khê hôn Tiểu Mĩ Mĩ một chút. Nhưng khi đụng tới đôi môi thơm ngọt mềm mại lại vô cùng quen thuộc trong trí nhớ kia thì nó không thể kiềm chế cảm xúc của mình nữa. Lập tức gia tăng lực đạo, nó muốn nếm mật ngọt kia nhiều hơn nữa.

Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng dùng thân lưỡi cạy mở đôi môi mềm mại thơm ngọt của An Định Mĩ Áo ra, rồi nhanh chóng công thành đoạt đất truy tìm mỹ vị tuyệt duyệt kia theo trí nhớ.

“Ừm ừm... A... A ừ...”

Toàn bộ khoang miệng bị cái lưỡi tà ác kia bá đạo xâm chiếm không chừa chỗ nào, chiếc lưỡi tà ác kia đi đến đâu là liếm mút càn quét đến đó, nhất là chiếc lưỡi đình hương của hắn bị đối phương liếm mút đến tê dại.

Âm thanh dâm dăng không ngừng vang vọng ở trong không khí, làm cho không khí càng ngày càng nóng và dâm tà hơn. Cả hai cứ như bị trúng xuân dược, làm cho các giác quan của Hắc Nặc Lỗ Tư và An Định Mĩ Áo trở lên hưng phấn vô cùng, càng hôn càng mãnh liệt, càng hôn thì càng dâm đưa triền miên không ngừng.

An Định Mĩ Áo bị dâm thú hôn đến toàn thân xơ lụi thành một bại xuân thủy ở trong lòng đối phương. Hắn cũng rất muốn nhiệt tình đáp lại dâm thú nhưng mà hắn bị hôn đến sắp không thở nổi rồi, nên căn bản không có khí lực hôn đáp lại. Chỉ có thể lưỡi biếng nằm ở trong ngực ấm áp rộng rãi của dâm thú, mặc kệ cho ái nhân muốn chiếm đoạt thể nào thì thể còn nhiệm vụ của hắn là chỉ cần kiều mỵ rên rỉ là được.

“Ừm a... A a... Ừ... A ừm...” Hai gò má của An Định Mĩ Áo trở nên ửng đỏ, ngân dịch vương vãi lung tung bên khóe miệng, thân thể hơi phát run. Hắn đã bị dâm thú hôn đến động tình, hình như hạ thể có cái gì đó chảy ra.

“Tiểu Mĩ Mĩ!” Hắc Nặc Lỗ Tư đột nhiên buông An Định Mĩ Áo ra.

“Ừ?” An Định Mĩ Áo vừa thở hồng hộc vừa ngẩng đầu nghi hoặc nhìn dâm thú.

“Cưng. lại. phát. tao. rồi!” Hắc Nặc Lỗ Tư khóe miệng cong lên, cúi đầu ghé vào lỗ tai của hắn thổi một ngụm nhiệt khí, từng chữ từng chữ chậm rãi nói.

Thanh âm tà mị trầm ấm giàu từ tính giống như muốn câu hồn đoạt phách của hắn vậy. Trái tim của An Định Mĩ Áo lại đập bang bang không ngừng, hắn xấu hổ đến nỗi muốn bốc hơi rồi, nhưng cùng với đó là dục hỏa càng tăng, xuân tình nhộn nhạo.

“Tiểu Mĩ Mĩ, mau trả lời ta! Có phải là cưng lại phát tao rồi hay không?” Nam nhân tà mị cười xấu xa nắm lấy cái cằm trắng sữa của hắn, dâm quang trong kim mâu lóe ra.

“Không phải...”

“Không được nói dối! Phía dưới của cưng đều chảy nước miếng!” An Định Mĩ Áo vừa muốn lắc đầu. Nhưng dâm thú đã ra tay trước tóm lấy cả rột vẫn đang cắm ở trong mong của hắn, lúc rút cả rột ra còn tạo ra một vệt nước dâm mĩ.

An Định Mĩ Áo quay đầu nhìn cửa cà rột vừa mới được rút ra, vừa nhìn thôi cũng đã xấu hổ muốn bốc cháy. Khi hắn biến trở về hình người to lớn hơn heo con thì cà rột cũng theo đó mà trở lên lớn hơn làm cho tiểu huyết của hắn chống đỡ đến căng tràn. Cộng thêm vừa rồi bị dâm thú hôn đến thần hồn điên đảo, nên thân thể dâm dăng này lại theo như thói quen bắt đầu đói khát, chẳng biết liêm sỉ là gì mà phát tình chảy dâm thủy.

“Người nói vậy! Không phải ... Đó không phải là.. Nước miếng của ta, mà là.. nước miếng của bảo bảo chảy ra..... Nó không liên quan gì đến ta ...” Mặc dù bản tính của hắn trời sinh là dâm dăng, nhưng một người luôn coi trọng sĩ diện như An Định Mĩ Áo thì sống chết cũng không thừa nhận đó là của mình, nên hắn đành lấp bấp đem tất cả một chuyện đổ lên đầu hải tử còn chưa chào đời. Kỳ thật thì hắn cũng biết chuyện đó căn bản không liên quan đến bảo bảo, cái đó chính là do hắn xuân tâm nhộn nhạo phát tình mà ra!

“Bảo bảo chảy nước miếng? Đó không phải là nước miếng của cưng chảy ra sao! Tóm lại một câu, chính là cưng lại phát “Tao “! Hắc Nặc Lỗ Tư không muốn cùng hắn tranh luận, Mà chỉ cười tà dùng lực vỗ cái mông nõn nà đang chảy ra tạo thủy của hắn. Rồi đột nhiên ôm hắn lên, đi đến giường ngọc bên cạnh cây đại thụ.

Thấy An Định Mĩ Áo đang muốn giãy dụa, nam nhân lập tức ngăn chặn môi của hắn. Một lần nữa đem hắn hôn đến thần hồn điên đảo, nhuyển thành một bãi bùn nhão, vô lực phản kháng.

Đem An Định Mĩ Áo ném lên tấm đệm kim ti rồi nhanh sau đó Hắc Nặc Lỗ Tư áp lên. Nụ hôn càng ngày càng nóng bỏng, dâm thủy chảy được càng ngày càng nhiều. Rất nhanh đã đem tấm đệm ở dưới mông ướt dính một mảng.

“A...”Đang lúc An Định Mĩ Áo bị Hắc Nặc Lỗ Tư hôn đến xuân tâm nhộn nhạo đột nhiên có một tiếng đau kêu lên, sau hần dùng lực đẩy Hắc Nặc Lỗ Tư ra.

“Cứng làm sao vậy?”Hắc Nặc Lỗ Tư nghi hoặc hỏi.

“Người áp vào bụng ta!”An Định Mĩ Áo nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn vo của mình. Hoá ra chỉ vì quá kích động nên Hắc Nặc Lỗ Tư quên mất An Định Mĩ Áo bây giờ là một dụng cụ, cho vậy mới không cần thận áp vào bụng của hần. (dụng cụ: người mang thai)

“Ta xin lỗi, cứng không sao chứ?”Hắc Nặc Lỗ Tư lập tức vội vàng xin lỗi rồi lo lắng hỏi xem hần có bị thương ở đâu không. Đôi bàn tay tuy to lớn thô ráp nhưng lại rất nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve cái bụng to ỉnh của hần. Từ khi biến về hình người thì bụng của hần đã lớn hơn mấy lần so với lúc còn là heo con.

“Cũng không đau lắm!”An Định Mĩ Áo nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy chúng ta tiếp tục đi!”Màn hôn môi vừa rồi không chỉ khiến An Định Mĩ Áo động tình, mà cũng làm cho dục hoả của Hắc Nặc Lỗ Tư tăng vọt. Lúc này đây nó chỉ là một cảm thú điên cuồng khát vọng giao hoan.

An Định Mĩ Áo tránh né nụ hôn của dã thú: “Không muốn!”

Cơn đau từ bụng truyền đến đã làm hần thanh tỉnh không ít. Nhớ tới lúc mà dã thú còn chưa tới thì hần đã làm vô số chuyện hay ho ở trên cái giường này. Nên bây giờ làm sao có thể ở trên chiếc giường bị dính nước tiểu của heo mà làm tình được cơ chứ! Bẩn chết!

“Mau ôm ta đi!”An Định Mĩ Áo e lệ thì thầm vào bên tai của người yêu.

“Tiểu Mĩ Mĩ, quả thật cứng hư lắm. Vậy mà dám ở trên giường với ôn tuyền của mẫu hậu tề vào đó, nếu mẫu hậu mà biết chắc chắc nàng sẽ bị tức chết!”Hắc Nặc Lỗ Tư sau khi biết được suy nghĩ của hần thì lập tức cười ha ha, cười đến nỗi bụng sắp muốn nổ tung. Chỉ e rằng cả cái thiên hạ này cũng chỉ có một mìnhTiểu Mĩ Mĩ mới có to gan lớn mật mà làm việc tà trời như vậy!

Nếu mà Hắc Nặc Lỗ Tư biết được những chuyện mà An Định Mĩ Áo đã bị xoá đi thì nó nhất định sẽ càng cười to hơn, đồng thời cũng bị dọa gần chết. Sau đó sẽ vội vàng mang theo An Định Mĩ Áo chạy trốn, bảo cũng không dám tiếp tục ở trong này phong lưu khoái hoạt.

Nhưng mà buồn thay là Hắc Nặc Lỗ Tư lại không biết chuyện đó. Cho nên sau khi cười nửa ngày, nhìn người yêu của mình hoa thủy tiên quốc vương xinh đẹp khả ái nhất thế gian này đang ở ngay trước mắt, thì lại không kiềm chế được dục hoả bắt đầu vuốt ve cái mông kiêu diễm kia của hần, điều đó càng làm hần thêm động tình. Đến lúc đang muốn cúi đầu xuống hôn hần một trận thì lại bị hần hung hăng đẩy ra.

“Ta xin đi. Người đừng có lại phát tình lung tung được không! Đã nói là cái giường này rất bẩn, chúng ta... qua chỗ khác rồi lại tiếp tục làm ...”An Định Mĩ Áo thẹn thùng lắc đầu.

“Ta không quan tâm! Ta muốn làm ở nơi này! Tao thủy của cứng ta cũng ăn rồi thì cái chuyện giường có dính nước tiểu của cứng có nhằm nhò gì!”Nam nhân mỉm cười, nhẹ nhàng búng cái trán của hần một cái. Chỉ cần là thứ của Tiểu Mĩ Mĩ vô luận là cái gì thì nó vĩnh viễn không bao giờ ngại bẩn!

“Hắc Nặc Lỗ Tư!”Thấy dã thú hoàn toàn không ngại chuyện đó làm cho An Định Mĩ Áo rất cảm động. Hần biết Hắc Nặc Lỗ Tư không để ý chuyện đó là vì nó rất thương hần!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng đừng ở đó mà cảm động nữa! Nhanh để cho ta làm đi! Cứng xem chỗ này của ta đều sưng hết cả lên rồi nè !”Hắc Nặc Lỗ Tư cười dâm đang kéo tay người yêu đụng đến cái vật dưới bụng của mình.

Tuy rằng chỉ cách một tầng vải dệt, nhưng bàn tay trắng nõn cương có thể tinh tường cảm nhận được chỗ đó đã sưng lợi hại như thế nào, độ nóng mà thứ đó truyền vào lòng bàn tay cũng phải làm cho hần giật mình, chỗ đó nóng giống như lò sưởi vậy, tay của hần sút nửa thì bị bỏng. Trái tim mãnh liệt co rút, dâm huyết ở phía dưới lại càng chảy nhiều tao thủy hơn, cái miệng nhỏ nhắn run nhè nhẹ, cũng giống như bàn tay sắp bị bức điên rồi. Hần ảo giác nghĩ rằng thứ mà hăng vừa dùng để sờ chỗ lửa nóng kia không phải bàn tay của mình mà là dâm huyết mới đúng!

An Định Mĩ Áo hô hấp càng trở lên gấp gáp. Vội vàng đem tay rút về, toàn thân trở nên đỏ bừng. Bàn tay vốn trắng sữa nay đã đỏ ửng giống như mông khỉ vậy.

Sức nóng vẫn quanh quẩn ở trong lòng bàn tay, nó như không ngừng nhắc nhở cho hần nhớ tới dương cụ của Hắc Nặc Lỗ Tư, có bao nhiêu lớn, có bao nhiêu mãnh liệt, có bao nhiêu hung hăng ngược xâm chiếm lấy hần. Nó làm cho hần dục tiên dục tử khóc cha gọi mẹ, lúc đó so với mẫu cầu còn dâm dăng hạ lưu hơn!

Trong đầu không tự chủ được phác hoạ lại hình dáng con cự mãng kia thô dài như thế nào ra ra vào vào trong tiểu cục hoa hồng diễm dâm loạn. Nó làm cho tiểu huyết chảy ra vô số bạch sắc dâm dịch.

Thân thể dâm loạn đã hoàn toàn phát tình, tiểu dã thú ở trong bụng hình như cũng cảm giác được mẫu thân đang phát tình, nên nó cũng đói khát rít gào đứng lên, khiến cho dục hỏa thiêu đến càng thêm cuồng loạn.

An Định Mĩ Áo rên rỉ một cách thống khổ, lý trí của hần sắp bị dục hỏa thiêu cho thành tro bụi mất. Bây giờ hần chỉ biết một điều là bảo bảo đói bụng, hần muốn uy bảo bảo, hần muốn tìm thứ gì đó uy no bảo bảo, cũng muốn uy no thân thể dâm loạn vô sỉ này của hần.

“A a... Hài tử hư, đừng khi dễ mẹ mẹ... A a... uhm a... Rất ngứa a... Tao huyết ngứa chết rồi... Ô a a... Hài tử hư, xin con đừng giày vò mẹ mẹ nữa... A a a... Mẹ mẹ sẽ uy con mà... Mẹ mẹ... Sáp huyết... Cho con đồ ăn... A a a... Úc a... Sáp huyết... Ta muốn sáp huyết... A a... Uhm a...”

Có một con mẫu thú dâm dăng một cách doạ người đem hai chiếc đùi thon dài của mình gấp thành hình M, bắt lấy cà rốt vẫn còn nhét hờ ở trong mông, dùng lực trườn sáp, hoàn toàn mất vẫn còn một hùng thú đang ở bên cạnh mà phong tao vô sỉ tự an ủi.

“Uhm a a... Úc a... bảo bảo ngoan, mẹ mẹ uy con ăn cà rốt... A a a... Cà rốt... Ăn ngon nhất... A a... Mẹ mẹ mỗi ngày... A a... Đều phải ăn... Úc a a... A a... uhm a a...”

Thấy người yêu hình như đã hoàn toàn quên sự tồn tại của mình mà chỉ biết ôm bụng nằm ở trên giường hôn nhiên lấy cà rốt an ủi mình, hình ảnh vừa đáng ghét vừa nóng bỏng kia làm cho Hắc Nặc Lỗ Tư choáng váng.

Nó biết Tiểu Mĩ Mĩ là một đồ siêu cấp lăng lợ, khởi xướng chuyện đến, chuyện gì đều làm được! Nhưng không nghĩ tới nàng có thể dâm loạn đến loại tình trạng này, lão công ở bên cạnh không cần, lại dùng cà rốt chính mình thích, tiện nhân!

An Định Mĩ Áo hoàn toàn đang mê muội ở trong bể dục vọng, đôi môi đỏ mọng mở lớn, vừa dâm loạn vừa vô sỉ rên rỉ. Tay trái rối loạn vuốt ve bộ ngực của mình, dùng lực xoa nắn hai viên đậu đỏ trước ngực, mang đến khoái cảm vô tận. Còn tay phải còn càng dâm loạn hơn nó đang cầm một củ cà rốt hung hăng loạn thao tiểu huyết đang chảy đầy dâm thủy, khiến không khí càng thêm dâm mỹ mê loạn.

Một bên Hắc Nặc Lỗ Tư nhìn xem mà miệng đắng lưỡi khô, hai tròng mắt nhìn như muốn rớt ra, đồng thời các mạch máu toàn thân đều kích động đến sắp nổ tung.

“Đồ lăng lợ chết tiệt này, cứng thật sự rất dâm loạn hạ lưu! Chỉ sờ côn thịt của nam nhân một chút thôi mà đã giống như ăn phải mấy chục cân xuân dược, ôm bụng nằm trên giường tự an ủi tiểu huyết, cứng có biết thế nào là xấu hổ hay không!” Hắc Nặc Lỗ Tư tức giận kích động mắng. Điều đáng nói ở đây là nó vẫn còn đang mặc quần, thật sự không thể nghĩ đến Tiểu Mĩ Mĩ chỉ có cách quần sờ tiểu huyệt của mình một ít là liền đói khát dâm loạn thành như vậy, rất giống như tám trăm năm không có bị nam nhân làm qua.

Đối với những lời kích động tức giận mắng của trượng phu, hần hoàn toàn không nghe thấy. Vì hần còn đang bận thỏa mãn dục vọng của mình, tiếp tục tự an ủi mình. Khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt khép hờ cúi đầu nhìn bụng của mình mà ngây ngô cười.

Buồn cười thật! Con mẹ nó chứ! Tiểu Mĩ Mĩ hoàn toàn quên sự tồn tại của nó, trng tâm trí của hần chỉ cần quan tâm đến cà rốt làm sao thỏa mãn hần thôi. Cài gì mà “cà rốt ca ca mau đến làm cho mẹ con chúng tôi thích chết đi.. “! Lão bào cùng bảo bảo hình như đều không muốn nó!

Tiện nhân, nó còn chưa chết đâu! Vậy mà dám ở trước mặt nó ngoại tình!

Hắc Nặc Lỗ Tư nổi trận lôi đình, trong cơn giận dữ rút cuộc không nhịn được nữa tóm lấy cà rốt trong tay của An Định Mĩ Áo rút ra rồi quăng đi thật xa.

Cuối cùng thì An Định Mĩ Áo cũng chú ý tới sự tồn tại của nó. Nhưng mà biểu cảm trên mặt không có...chút nào là xấu hổ, chỉ có sự tức giận khi bị mất đi cà rốt để ăn ư.

“Bại hoại, Tại sao ngươi lại cướp cà rốt của ta? Mau trả lại cho ta!” An Định Mĩ Áo ôm chiếc bụng to ình ngóc nghếch cào Hắc Nặc Lỗ Tư, sinh khí mắng. Hắn đang được cà rốt làm cho thích chết, bây giờ không có cà rốt thật sự là vô cùng khó chịu!

“Đồ tiện nhân này, lão tử còn chưa chết đâu! Thế mà dám ngoại tình thông dâm ngay ở trước mặt ta! Bây giờ còn dám bảo ta đưa gian phu cho ư!” Hắc Nặc Lỗ Tư càng thêm tức giận, tóm lấy mái tóc bạc của hắn mắng.

Nếu để người khác biết được Hắc Ám Chi Thần đường đường vua của Địa Ngục thế nhưng lại đi ghen tỵ với một củ cà rốt. Thì nhất định sẽ bị toàn bộ người của Thiên Giới cười cho thối mũi mất!

“Ngươi tức giận cái gì? Ta mặc kệ, ngươi nhanh đưa cà rốt cho ta, tiểu huyết rất ngứa a... Bảo bảo cũng muốn ăn cà rốt, ngươi mau đưa cho ta, chúng ta thật đói a...” An Định Mĩ Áo đã hoàn toàn đánh mất lý trí, thứ mà hắn nghĩ được lúc này là phải mau chóng thỏa mãn dục vọng của mình, nên hắn không muốn quan tâm tới Hắc Nặc Lỗ Tư. Hắn chỉ muốn cà rốt lại tiếp tục sáp huyết làm cho mình cùng bảo bảo khoái hoạt, cần bản mặc kệ Hắc Nặc Lỗ Tư có thể tức giận hay không.

Hắc Nặc Lỗ Tư quả thực sắp bị tức điên rồi, trần đời có chuyện nó lại thua một củ cà rốt tầm thường đến không thể tầm thường hơn như thế! con mẹ nó thật sự tức chết mà!

Hôm nay nó nhất định phải giáo huấn cho mẫu thú dâm đảng này biết để lần sau xem hắn còn dám “ngoại tình” với cả xem nhẹ hắn coi trọng cà rốt nữa hay không! Nó nhất định sẽ làm hắn cả đời này cũng không dám lại nhắc đến hai chữ “Cà rốt”!

Khuôn mặt tà tuấn biểu lộ ra một nụ cười vô cùng khùng bố, Hắc Nặc Lỗ Tư kìm nén sự tức giận, nhanh chóng cúi khời giáp trên người mình xuống. Rất nhanh y đã trở nên trần như nhộng đứng ở trước mặt người yêu, “Siêu cấp cự vô bá” run run vì vô cùng tức giận, hấp dẫn mẫu thú phát tình.

“Đồ lăng lợ!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng niết khuôn mặt của hắn, trèo lên giường nằm thẳng ra, thấy hắn đang mê hoặc nhìn mình, mắng: “Đồ lăng lợ, còn không mau lên! Muốn ta hầu hạ cưng sao!”

“Cám ơn ngươi, dã thú ca ca! Ta yêu nhất ngươi!” An Định Mĩ Áo mặt mày hớn hở, nồn nóng ôm cái bụng tròn vo ngóc nghếch bò lên khổ hạ tráng kiện mê người gọi cảm của dã thú.

An Định Mĩ Áo khóa ngồi ở trên đùi rắn chắc của dã thú, trong khoảng cách gần mà nhìn từ trên cao xuống như thế này, có thể nhìn rõ một một côn thịt thô to vô cùng đang dựng đứng. An Định Mĩ Áo cực kỳ hưng phấn, bắt lấy đại nhục bồng hũng tráng mê người dùng lực hôn một cái. Vội vàng nâng eo của mình lên đem đại nhục bồng đặt trước miệng huyết rồi dùng hết sức có thể ngồi xuống.

Bởi vì bên trong có vô số dâm thủy nên mặc dù côn thịt của dã thú phi thường thô to, nhưng mà không có làm hắn bị thương, chỉ là cảm giác có chút hơi căng đầy.

“Đồ lăng lợ chết tiệt, bên trong của cưng sướng quá!” Hắc Nặc Lỗ Tư cũng lớn tiếng ca ngợi.

Tiểu huyết của Tiểu Mĩ Mĩ lúc là hình người lớn hơn một chút so với lúc còn là heo con. Nhưng dù thế nào thì nó vẫn vô cùng nóng ướt căng chặt, hơn nữa lực đàn hồi lại vô cùng tốt, tao thủy càng ngày càng nhiều! Tựa như cái miệng nhỏ nhắn thăm ăn của trẻ con lúc nào cũng thích mút, thích hút. Chỉ vừa mới cắm vào thôi là đã cảm thấy muốn thăng thiên rồi!

Lúc trước khi Tiểu Mĩ Mĩ còn là heo con, mỗi khi làm tình sợ làm thương đến Tiểu Mĩ Mĩ nó luôn phải biến nhỏ côn thịt của mình lại. Còn bây giờ thì tốt rồi không phải biến nhỏ nữa cứ như bình thường mà!

“Đồ lăng lợ chết tiệt, dùng lực làm cho ta! Không phải là cưng vẫn luôn muốn ăn đại nhục bồng của ta hay sao! Bây giờ nó đang ở trong mộng của cưng đó, cho cưng tha hồ mà ăn! Trăm ngàn đừng khách sáo!” Dã thú hưng phấn cười dâm đảng, vờ nắn cánh mộng đầy thịt của hắn, bởi vì mang thai nên cái mộng càng ngày càng cong, càng ngày càng to.

An Định Mĩ Áo chủ động điên cuồng nhấp nhô hưởng thụ cái loại khoái cảm làm người ta say mê đến tuyệt diệu. Thì đột nhiên An Định Mĩ Áo đột nhiên nhú mào đầy dã thú ra.

“A — “An Định Mĩ Áo ôm bụng, thống khổ kêu lên.

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng làm sao vậy? Ta lại áp đến bụng của cứng ah?” Dã thú nghi hoặc hỏi, nó nhớ rõ là vừa rồi không có áp đến bụng của hần a!

“Không phải! Là bảo bảo đang đập!” An Định Mĩ Áo lắc đầu, đau đến cúi gập lưng, mặt đầy mồ hôi lạnh. Không biết tại sao lại thế này, đột nhiên bảo bảo trong bụng kịch liệt nhảy lên, khiến bụng của hần đau vô cùng.

Dã thú nghe vậy, nhanh chóng sờ bụng của hần xem. Phát hiện tiểu dã thú ở bên trong vô cùng không ngoan, hình như là nó muốn đi xuống phía dưới. Chẳng lẽ là sắp sinh!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cứng sắp sinh!” Dã thú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của người yêu mà tâm y đau vô cùng.

“Cái gì! Sắp sinh! Không phải là người nói còn một tháng nữa mới sinh sao!” An Định Mĩ Áo kinh hãi, tại sao bảo bảo bỗng dưng muốn chào đời? Không thể nào! Hần còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt mà!

“Có thể là do vừa rồi chúng ta làm kịch liệt quá, nên động thai khí, làm cho bảo bảo muốn chào đời!” Dã thú trả lời.

“Đều tại ngươi! Làm sao bây giờ?” An Định Mĩ Áo mắc cỡ đi chết được, đấm dã thú mấy cái, lo lắng hỏi. Bụng của hần càng ngày càng đau, xem ra bảo bảo thật sự đợi không kịp muốn chào đời rồi!

“Ta mang cứng đến chỗ của Mễ Tư! Rồi nhờ ca ấy tìm người đỡ đẻ cho cứng!” Dã thú nhanh chóng rút ra côn thịt ra khỏi tiểu huyết. Rồi lập tức biến ra một bộ quần áo mặc vào cho An Định Mĩ Áo sau đó nhanh chóng biến mất.

Bởi vì đi quá vội vàng nên Hắc Nặc Lỗ Tư và An Định Mĩ Áo quên mất bãi chiến trường của bọn họ vừa mới bày ra.

Kết cục

Nửa đêm, ánh trăng mờ ảo, bên trong Thái Dương thần điện đột nhiên truyền ra một tiếng khóc vang dội, đại biểu cho một tiểu sinh mệnh mới được sinh ra ở Thiên Giới.

“Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ, chúc mừng ngài là một tiểu hùng thú!” (hùng thú: thú đực)

Người đỡ đẻ cho An Định Mĩ Áo là Chu Lợi Định, y đem tiểu hùng thú vừa mới được sinh ra đặt vào lòng Hắc Nặc Lỗ Tư.

“Cám ơn!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhìn tiểu dã thú, khoe môi giương cao, bây giờ nó vô cùng cao hứng. Đây là kết tinh tình yêu của nó cùng với Tiểu Mĩ Mĩ, trong thân thể đứa nhỏ này chảy hai dòng máu của bọn họ.

Đứng ở một bên Mễ Nhĩ Thác Tư cũng không khỏi lộ ra nụ cười, đối với đệ đệ sinh ba chúc mừng: “Hắc Tư, chúc mừng ngươi!”

“Dã thú, là nam hay nữ?” Nằm ở trên giường mệt gần chết, toàn thân An Định Mĩ Áo đều là mồ hôi, hần suy yếu nhìn trượng phu của mình hỏi. Hần vừa sinh hài tử xong nên vô cùng mệt!

Là một tiểu hùng thú đáng yêu!” Hắc Nặc Lỗ Tư mỉm cười nói, thật sự là vất vả cho Tiểu Mĩ Mĩ rồi.

“Mau ôm đến cho ta xem! Con có xinh đẹp không?” An Định Mĩ Áo giãy dụa muốn ngồi dậy xem hài tử. Hần vô cùng lo lắng diện mạo của hài tử như thế nào, sợ bộ dạng của hài tử không xinh đẹp!

“Cứng yên tâm, bảo bảo rất xinh đẹp! Giống như ta vậy!” Hắc Nặc Lỗ Tư vội vàng đem hài tử ôm đến trước mặt hần, đắc ý cười.

An Định Mĩ Áo nhìn tiểu hắc ám dã thú có 2 sừng sơn dương vô cùng uy vũ cùng với hắc ấn lý giống y như thú hình của Hắc Nặc Lỗ Tư, thì hần mới an tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt quá rồi! May là hài tử nhìn rất đẹp nếu không thì ta lại phải xinh thêm đứa nữa, ta không muốn sinh đứa nữa đâu mệt lắm!” An Dịch Mĩ Áo lại thở một hơi thật dài vuốt ngực nói. Sinh hài tử thật sự quá khủng bố, cảm giác phía dưới giống như bị dã thú thao mấy chục lần. Nếu bắt hần lại sinh thêm đứa nữa nhất định hần sẽ khóc đến chết cũng không chịu.

Hắc Nặc Lỗ Tư và Chu Lợi Dịch nhìn hần nở nụ cười, thật không hổ danh là hoa thủy tiên quốc vương, chắc trên đời này chỉ có một mình hần mới nói ra được những lời này!

An Dịch Mĩ Áo vui vẻ vuốt ve tiểu hắc thú, lòng vô cùng vui sướng. Đây là bảo bảo mà hần vừa mới sinh ra đây sao, thật thần kỳ

Eh, đây là cái gì!

An Dịch Mĩ Áo bỗng nhiên chạm phải một thứ gì đó cứng cứng. Hần nhanh chóng cúi đầu xuống nhìn phát hiện ra trên mông của con trai có một khối ngọc bích vô cùng mỹ lệ. Mà liễu nghi hoặc hơi hơi chau lại, tại sao trên mông của bảo bảo lại mọc một khối ngọc bích. Hơn nữa khối ngọc bích này quen quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi!

“Dã thú, chàng xem đây là cái gì?” An Dịch Mĩ Áo kéo áo của dã thú, chỉ vào khối ngọc bích trên mông bảo bảo hỏi.

Hắc Nặc Lỗ Tư cũng vội cúi đầu nhìn, vừa nhìn thấy thì mày nó đã nhíu lại có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó. Nhưng rất nhanh sau đó nó lại nở một nụ cười kỳ quái giống như đã nhớ ra được cái gì đó.

“Khối ngọc bích này là cưng cho bảo bảo mà, cưng không nhớ sao?” Hắc Nặc Lỗ Tư cười đến không còn gì tà ác hơn.

“Ta cho? Ta cho bảo bảo lúc nào?” An Dịch Mĩ Áo vô cùng nghi hoặc, hần cảm thấy rất mơ hồ. Hần cũng có chuẩn bị một ít quà cho bảo bảo nhưng mà đợi sau khi bảo bảo sinh ra một thời gian mới đưa cho. Hơn nữa quà hần tặng cho bảo bảo làm sao lại có thể mọc ở trên mông được cơ chứ.

“Cưng quên hết rồi sao, trí nhớ của cưng thật là kém!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười xấu xa, quay đầu nhìn Mễ Nhĩ Thác Tư cùng Chu Lợi Dịch đang đứng ở phía sau. Rồi từ từ cúi đầu thì thầm mấy câu vào tai của người yêu.

Say khi nghe xong mặt của An Dịch Mĩ Áo đỏ bừng giống như cua luộc, hần xấu hổ chỉ muốn bốc hơi đi cho rồi.

Không ngờ ngọc bích ở trên mông bảo bảo lại là cái thứ mà mấy tháng trước hần nhét vào trong mông để câu dẫn dã thú. Lúc đó quên bảo dã thú lấy ra, sau đó thì hoàn toàn quên chuyện này! Thật sự là mắc cỡ chết được, thật sự hần không có mặt mà gặp người nữa!

Bây giờ ngọc bích bị cắm sâu vào trong thịt của bảo bảo không có cách nào lấy ra được, phải làm sao bây giờ?

Chu Lợi Dịch đứng một bên không hiểu chuyện gì mà hoặc nhìn Mễ Nhĩ Thác Tư đang đứng bên cạnh. Còn Mễ Nhĩ Thác Tư thì vẫn băng sơn như cũ, mặt không chút thay đổi.

“Không biết ngọc bích cắm ở trong mông bảo bảo có xảy ra chuyện gì không?” An Dịch Mĩ Áo giật giật tay của Hắc Nặc Lỗ Tư đích tay, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì đâu, coi như là ẩn kí tạm thời đi khi mới sinh ra đi!” Hắc Nặc Lỗ Tư lắc đầu cười xấu xa.

“Cũng chỉ còn cách như vậy thôi!” An Dịch Mĩ Áo thở dài, hần thật sự là rất xin lỗi bảo bảo.

“Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ, An Dịch Mĩ Áo bệ hạ, hai người ở lại đây mấy hôm đi ! An Dịch Mĩ Áo bệ hạ vừa sinh xong nên cơ thể còn rất yếu cần phải nghỉ một thời gian !” Chu Lợi Dịch đi đến bên giường, nhìn bọn họ khách khí mỉm cười nói.

“Không được, chúng tôi phải đi mau!” Hắc Nặc Lỗ Tư lắc đầu.

“Vì cái gì?” Không đợi Chu Lợi Dịch hỏi, An Dịch Mĩ Áo đã mở miệng trước.

“Bởi vì nếu không chạy nhanh thì mẫu hậu sẽ cho chúng ta hồn phi phách tán!” Hắc Nặc Lỗ Tư ở bên tai An Định Mĩ Áo nhỏ giọng nói: “Đừng quên chuyện tốt mà chúng ta đã làm ở trên giường của mẫu hậu!”

Mẫu hậu có bệnh thích sạch sẽ, mà quan trọng hơn là cái giường kia đích thân phụ vương làm để tặng nàng nên nàng coi đó là một bảo vật rất trân quý. Nó cũng Tiểu Mĩ Mĩ biến chiếc giường thành như vậy. Nhất định sẽ làm nàng tức điên mất. Nhưng mà thôi coi như giúp Tiểu Mĩ Mĩ báo thù đi!

An Định Mĩ Áo mặt càng đỏ hơn, dùng lực đánh dĩa thú một cái. Tất cả lỗi đều là do dĩa thú chết tiệt này gây lên. Bởi vì nó mà bây giờ mặt mũi của hắn bị mất hết rồi, nhưng mà chuyện không biết xấu hổ đó cũng xảy ra rồi, không còn cách nào cứu vãn!

“Mẫu hậu không dám gặp đệ nên đệ không cần phải vội vàng rời đi!” Mễ Nhĩ Thác Tư lạnh lùng nói.

“Lần này không giống với các lần trước, chỉ sợ mẫu hậu vừa nhìn thấy đệ với Tiểu Mĩ Mĩ là sẽ ăn tươi nuốt sống bọn đệ” Hắc Nặc Lỗ Tư cười nói. Nếu để mẫu hậu biết bọn họ không những ở trên giường của nàng làm tình mà Tiểu Mĩ Mĩ còn ở tè vào trong ôn tuyền mà nàng hay cùng phụ vương tắm rửa. Nhất định nàng sẽ bị tức chết!

“Các người đã làm cái gì?” Mễ Tư khẽ nhíu mày.

“A a a a — “Lúc này đột nhiên ở Lưu Tinh cung truyền ra một tiếng hét chói tai vô cùng khủng bố làm toàn bộ Thiên Cung chấn động.

“Xem ra mẫu hậu phát hiện ra rồi! Mễ Tư, Chu Lợi Định, chúng em đi trước, cảm ơn hai người!” Hắc Nặc Lỗ Tư nở một nụ cười bất đắc dĩ, lập tức nói với An Định Mĩ Áo: “Tiểu Mĩ Mĩ, chúng ta chạy mau thôi!”

An Định Mĩ Áo gật đầu, nghe tiếng hét chói tai kia chắc chắn là Thần Hậu đã phát hiện ra chuyện hắn đã làm, bây giờ nàng đang tức hộc máu!

Hắc Nặc Lỗ Tư ôm lấy An Định Mĩ Áo càng hài tử mới sinh ở trên giường biến thành một đám khói đen, nháy mắt đã biến mất khỏi Thiên Cung...

“Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ và An Định Mĩ Áo bệ hạ hình như lại chọc giận mẫu hậu nữa rồi thì phải!” Chu Lợi Định ngẩng đầu đối với trưởng phu mỉm cười nói.

“Xem ra mẫu hậu lại bệnh thêm một thời gian nữa vậy!” Mễ Nhĩ Thác Tư gật đầu, trên khuôn mặt băng lãnh nhìn không ra một ít cảm xúc nào. Quả này toàn bộ Thiên Cung lại đại loạn tiếp, quả nhiên Hắc Tư là chuyên gia gây rắc rối!

Giọng nói vừa dứt thì đột nhiên bên trong cung điện xuất hiện một nữ thần vô cùng xinh đẹp. Nàng chính là thị nữ bên cạnh Thần Hậu – nữ thần cầu vòng.

“Đại vương tử, Thần Hậu lại phát bệnh rồi. Mời ngài đi một chuyến!” Mặt nữ thần cầu vòng đầy kinh hoảng nói, vẻ mặt thập phần nôn nóng.

“Ta đi cũng vô dụng! Tìm phụ vương đi, chúng ta cũng đi thôi!”

Mễ Nhĩ Thác Tư lãnh đạm nói xong thì cũng ôm Chu Lợi Định cùng hài tử của bọn họ biến mất. Hắn cũng phải như đệ đệ giống, mang theo lão bà cùng hài tử chạy!

Nữ thần cầu vòng bị bỏ rơi một mình, nàng ngây ngốc nhìn cung điện không một bóng người, mất cả buổi mới lấy lại tinh thần, phun ra một câu: “Nhưng mà làm sao được, Thần Vương cũng chạy rồi...”

11. Chương 11: Đặc Điểm Cà Rốt 1 (sản Nhũ)

(đôi bạn trẻ đã trải qua các màn HHH nóng bỏng cùng vô vàn gian nan, tình cảm ngày càng mãnh liệt. Nên để cho cái đặc điểm này càng thú thì mình sẽ thay đổi cách xưng hô của Tiểu Mĩ Mĩ với dĩa thú một chút, không xưng hô là ta- người nữa mà là ta-chàng)

Hắc Nặc Lỗ Tư mang theo An Định Mĩ Áo và nhi tử mới sinh trong nháy mắt dời đi trở về cung điện xa hoa ở dị giới.

“Tiểu Mĩ Mĩ, chúng ta về đến nhà rồi!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng buông An Định Mĩ Áo cùng nhi tử xuống. khoẻ môi khẽ cong cười nói. May là bọn hắc chạy nhanh, chỉ cần chạy chậm một chút nữa thôi khẳng định sẽ bị mẫu thân giết chết! Lần này Thiên Cung đã náo loạn không ít rồi!

“Cuối cùng cũng về rồi! mệt quá! Ta chỉ muốn nhanh chóng nghỉ ngơi thôi!” An Định Mĩ Áo lập tức kêu lên, đem tiểu dã thú ở trong lòng đưa cho Hắc Nặc Lỗ Tư, sau đó nằm lên giường ngủ.

Hắn vừa sinh xong còn chưa kịp nghỉ ngơi cho tốt. Thì lại phải cùng Hắc Nặc Lỗ Tư chạy trốn, thật sự là mệt chết hắn!

Nhưng khi hắn chỉ vừa nhắm mắt lại, đột nhiên có vật gì đó áp lên người. Thứ đó khiến hắn đau đến nỗi mở to mắt.

“Tiểu Mĩ Mĩ, không cho phép cưng ngủ!”

“Chàng làm gì thế? Dã thú chết tiệt! Mau cút đi xuống, ta chém chết chàng bây giờ! Chàng không nghe vừa rồi ta nói rất mệt hay sao, bây giờ ta chỉ muốn ngủ!” An Định Mĩ Áo tức giận trừng nam nhân đang tà cười đặt nhi tử ở bên cạnh mình.

Tên hỗn đản này, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không biết, nó khoont biết rằng hắn vừa phải sinh hài tử cho nó hay. Gia hỏa! Hắn lại hối hận là tại sao mình lại thích dã thú rồi!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng trừng ánh mắt lớn như vậy nha! Ta biết cưng vừa mới sinh hài tử xong nên rất mệt, vất vả cho cưng rồi! Nhưng cưng còn chưa làm một chuyện vô cùng quan trọng nha, phải làm xong thì mới được phép ngủ!” Kim mâu đầy tà khí nhìn hắn chằm chằm, thanh âm khàn khàn làm cho tim người khác không khỏi đập nhanh hơn.

“Dâm thú thối, không cho phép chàng xằng bậy nga! Ta mới sinh hài tử xong không thể làm được! Chàng nhanh cút cho ta!” An Định Mĩ Áo kinh hoảng kêu lên. Hắn cứ tưởng rằng nam nhân lại muốn cùng hắn “Giao phối”.

Dâm thú thối này thật đúng là đồ siêu cầm thú. Nó mặc kệ hắn vừa mới sinh hài tử xong vô cùng mệt mỏi, chỉ biết quan tâm dục vọng của bản thân mà muốn cùng hắn làm tình! Đáng giận! Bây giờ hắn vừa mệt vừa đau. Nhất là phía dưới chỗ vừa mới sinh hài tử ra, chỗ đó đau đến chết đi sống lại. Nếu bây giờ mà còn làm tính nữa thì quả thật là muốn mạng của hắn mà!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đừng nóng vội! Ta lúc nào nói là muốn làm tình cùng cưng! Thật đúng là một đứa nhỏ ngốc nghếch đáng yêu!” Nhìn biểu tình của hắn đang vô cùng kinh hoảng Hắc Nặc Lỗ Tư cười muốn đau cả bụng, nhẹ nhàng niết cái mũi thon dài của hắn một cái.

Biết hắn vừa mới sinh xong nên vô cùng mệt mỏi, Hắc Nặc Lỗ Tư lập tức làm phép tiêu trừ đau đớn, mệt mỏi cho hắn. Bây giờ hắn cảm thấy thân thể thoải mái hơn nhiều, phía dưới cũng không đau chút nào.

An Định Mĩ Áo biết thân thể của mình trở nên thư thái như vậy đều là do dã thú làm phép, bỗng dưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Dã thú vẫn là người đối tốt với hắn nhất trên đời này, là người yêu hắn, thương hắn nhất trên đời này.

“Vậy thì chàng muốn làm gì?” An Định Mĩ Áo thẹn thùng hỏi. Chỉ cần dã thú không ép hắn làm tình thì cho dã thú hôn hai ba cái cũng không vấn đề gì!

“Cho bú! Tiểu Mĩ Mĩ, chẳng lẽ quên cưng quên là bảo bảo vừa mới sinh ra thì phải cho bú sữa sao, cưng còn chưa cho bảo bảo của chúng ta bú sữa đâu!” Hắc Nặc Lỗ Tư tà cười, đem tiểu dã thú đang ở trong lòng mình đưa đến trước mặt người yêu lắc lắc.

Tiểu dã thú đúng là một tiểu gia hỏa biết điều. Từ khi mới sinh ra rất ngoan không khóc nháo gì cả mà chỉ biết ngủ. Bị phụ thân lắc tỉnh nó mới nhẹ nhàng động một chút, rồi mở mắt nhìn mẫu thân, biếng nhác ngáp một cái, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Tiểu dã thú vô cùng giống phụ thân của nó - Hắc Nặc Lỗ Tư vô cùng thích ngủ đúng là một đứa trẻ siêu lười biếng.

“Cái gì...? Cho... Cho bú sữa!” An Định Mĩ Áo sững sốt một chút, lập tức xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng. Đã thú chết tiệt thế nhưng muốn hấn cho bảo bảo bú sữa, không làm chú, mắc cỡ chết mất!

“Bảo bảo nhỏ như vậy, cũng không biết ăn cái gì đương nhiên cũng phải cho nó bú rồi! Không thì nó sẽ đói chết!” Hắc Nặc Lỗ Tư trả lời một cách rất đương nhiên.

Kỳ thật tất cả chỉ là nó lừa Tiểu Mĩ Mĩ mà thôi, trẻ con của thần tộc không giống với những đứa trẻ con của loài người. Đứa trẻ thần tộc khi mới sinh ra tất cả đều là thú hình, phải một tháng sau mới có thể biến thành hình người. Cho nên khi mới sinh ra chúng đã có răng nanh, có thể tự ăn thịt không cần bú sữa mẹ để duy trì sự sống.

Nhưng mà nó cố ý muốn nói như vậy là để hai cha con có thể cùng nhau bú sữa nha a a a...

Hoá ra Hắc Nặc Lỗ Tư yêu cầu An Định Mĩ Áo cho bảo bảo bú sữa không phải là do yêu thương gì con trai. Tất cả chỉ là muốn cùng con trai bú sữa mà thôi! Thật đúng là một đại sắc lang!

“Không muốn! Ta không phải là nữ nhân thì làm gì có sữa mà cho bảo bảo bú! Chẳng đi tìm người khác đi!” An Định Mĩ Áo liều mạng lắc đầu, ngại ngùng kiên quyết cự tuyệt. Tuy rằng hấn là nam nhân có thể sinh hài tử, nhưng làm sao có thể sản nũ được cơ chứ. Nếu như vậy không phải là biến thành nữ nhân thật sự rồi sao!

“Tên tiểu lừa đảo này, đừng lại nói dối rồi! Cùng xem đầu vú của cưng lớn như vậy, làm sao không thể sản nũ được cơ chứ, cưng lừa ai a!” Hắc Nặc Lỗ Tư nhún lại mày kiêu. Giả bộ tức giận dùng lực xé quần áo của hấn, lồng ngực trắng sữa lập tức hoàn toàn hiện ra trước mắt dã thú.

Bộ ngực trắng sữa này bây giờ đã khác hoàn toàn so với ngực của nam nhân bình thường, trên bờ ngực trắng sữa nổi bật nhất là hai đầu vú tuy không to như nữ nhân nhưng lại đỏ hồng yêu kiều như trái anh đào lúc nào cũng muốn người khác được cưng chiều. Điều làm cho bộ ngực đó thêm người chính là trên tiểu đầu vú bên trái kiêu kiều khả ái lại có một chiếc nũ hoàn màu đen sáng loé, nó không chỉ tăng thêm vẻ kiều lệ mà còn rất chi là gợi dục, như đang mời gọi nam nhân đến chà đạp.

Kim mâu nhìn chăm chăm vào hai viên hồng trần châu kia. Càng nhìn thì Hắc Nặc Lỗ Tư càng không ngừng chảy nước miếng thèm khát, hận không thể xông vào cắn phá nó ngay bây giờ. Nó nhớ rõ lúc 2 người ở tầng cung của mẫu hậu, khi đó Tiểu Mĩ Mĩ chưa sinh bảo bảo thì đầu vú không có lớn như vậy. Không nghĩ đến sau khi sinh bảo bảo mà đầu vú lại lớn nhanh như vậy, thật sự là nó bị mê chết rồi!

“Không cho nhìn! Mau nhắm mắt lại!” An Định Mĩ Áo cảm thấy vô cùng xấu hổ vội vàng lấy tay che bộ ngực của mình lại. Hấn cũng không khỏi giật mình, không biết tại sao đầu vú của hấn bỗng dưng lại lớn như vậy, chẳng lẽ nó thật có thể sản nũ được sao! Đầu vú không phải chỉ có mỗi lớn lên mà còn rất căng ... giống như muốn chảy ra một cái gì.

“Tại sao ta lại phải nhắm mắt cơ chứ, ta cảm giác rất đẹp ! Hai tiểu đầu vú của cưng ... không, bây giờ phải gọi là hai đại đầu vú mới đúng! so với trước kia thì càng ngày càng đẹp hơn, làm cho ... làm cho ta rất muốn cắn một ngụm!” Hắc Nặc Lỗ Tư kéo hai tay của Tiểu Mĩ Mĩ đang gắt gao che ở ngực ra, chỉ cần nhìn thấy hai đại đầu vú đó thôi là miệng của nó đã trở lên khô không khốc, không tự chủ được liếm môi một cách thèm khát. Nó rất muốn ăn hai quả anh đào kia!

Hắc Nặc Lỗ Tư không thể nhịn thêm được nữa, nôn nóng tóm lấy một bên vú. Nhưng nó không thể ngờ được rằng lại có một tia sữa trắng thơm lại bắn lên mặt của nó. Khuôn mặt tà tuấn bị dính không ít sữa trắng đã hạ lưu rồi nay còn hạ lưu hơn.

Cả Hắc Nặc Lỗ Tư và An Định Mĩ Áo đều ngây cả người. Hai người còn không kịp lấy lại tinh thần, thì đột nhiên có một cái đầu đen đen bổ nhào lên ngực của An Định Mĩ Áo, không ngừng mút chùn chụt đầu vú đó. Hoá ra cái thứ đen đen đó chính là đứa con trai mới sinh của bọn họ, tiểu tử này cũng thật gian xảo nó chỉ giả ngấm mắt thôi làm cho cha mẹ đều cứ tưởng nó ngủ rồi.

Chỉ mới ăn một ngụm sữa mẹ thơm ngọt đã làm cho kim mâu của tiểu dã thú bất ngờ sáng lên, sau đó nó không ngừng dùng sức mút sữa. Cả đời nó chưa bao giờ ăn thứ nào ngon đến như vậy!

“A... Bảo bảo hự, con làm gì thế! Đừng ăn nữa, mau ngừng lên đi ...” An Định Mĩ Áo nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, ngại ngùng hét lớn.

“Xú tiểu tử, không ngờ mi lại nhanh đến thế! Cũng dám ăn vụng trước ta! Lão tử còn chưa ăn đâu!” Hắc Nặc Lỗ Tư thấy thế, tức giận mắng. Vội vàng cúi đầu cũng mút một bên đầu vú khác, nó cũng phải thưởng thức sữa tươi mỹ vị kia mới được. Hắc Nặc Lỗ Tư vừa ra sức mút nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy căm tức, không thể ngờ rằng nó lại chậm chân hơn con trai một bước, đáng lẽ người đầu tiên thưởng thức sữa của Tiểu Mĩ Mĩ phải là nó mới đúng!

“Dã thú chết tiệt, tại sao chàng lại không biết xấu hổ như thế! Sao lại cùng con trai mút sữa ... A... các người mau đứng lên cho ta, không cho phép mút nữa ... A... Các người mút nhẹ thôi... A ưm... Đừng mút... A...” An Định Mĩ Áo xấu hổ đến nổi hai tai đỏ bừng. Hai đầu vú bị trường phu cùng con trai mút được càng ngày càng trưởng hơn lại còn hơi hơi thấy đau.

Trời ạ! Mất mặt quá, hắn bị dã thú và con trai cùng nhau mút sữa, càng nghĩ càng thấy hạ lưu. Từ giờ hắn chẳng còn mặt mũi nào mà gặp người khác!

“Tiểu Mĩ Mĩ, đừng nhõm mọn như vậy ! Cũng có sữa mà lại không cho chúng ta ăn thì không phải là rất lãng phí sao ... Sữa của cưng ngon thật. Ngọt chết, còn ngọt hơn tao thuỷ của cưng nhiều! Ha ha...” Hắc Nặc Lỗ Tư ngẩng đầu vừa nhìn khuôn mặt xấu hổ sắp bốc cháy của Tiểu Mĩ Mĩ vừa tà mị cười xấu xa nói. Bên trong kim mâu đầy kích động cùng mê luyến, nó còn xấu xa trêu đùa như hoàn ở trên đầu vú của Tiểu Mĩ Mĩ.

Sữa của Tiểu Mĩ Mĩ ngon vô cùng. Tất cả những rượu ngon trên đời mà nó đã từng uống qua mà so với sữa của Tiểu Mĩ Mĩ thì phải gọi là một trời một vực. Sau này ngày nào nó cũng phải uống mới được!

Ưm, càng mút càng thơm càng ăn càng ngon! Hương vị này thật sự làm người ta hoài niệm mà, không biết phải bao nhiêu nghìn năm rồi mà nó chưa niếm qua hương vị này! Cái hương vị mà chỉ người thôi cũng thấy hưng phấn!

“Câm miệng! Thối dâm thú, chàng cùng bảo bảo mau đứng lên, không thì ta sẽ tức giận thật đó ... Ưm a... A... Bảo bảo hư, con mút nhẹ thôi, làm đau mụ mụ rồi...”

A...” An Định Mĩ Áo cảm thấy vừa xấu hổ và vừa tức giận đến phát điên. Không hiểu tại sao đột nhiên con trai lại hung hăng dùng lực mút sữa, lại còn dùng răng nanh thú sắc ngon cắn tiều đầu vú mềm mại của hắn. Làm hắn đau đến nhíu mày nhưng đồng thời đó lại có một trận khoái cảm vô cùng kì lạ ập đến.

An Định Mĩ Áo cảm thấy càng ngày hắn càng trở nên dâm đã hơn, không ngờ chỉ bị trường phu và con trai bú sữa thôi mà hắn cũng cảm thấy khoái cảm rồi. Không được, không thể để như vậy được! Hắn nhất định phải làm cho dã thú và con trai mau buông ra. Hắc rất sợ chỉ vì bị dã thú và con trai bú sữa thôi mà mình đã muốn phát tình, đến lúc hắn mà phát tình thì không còn thuốc nào chữa được!

“Hai người các người thật bại hoại, mau đứng lên cho ta... A... Bảo bảo hư, đã bảo con mút nhẹ thôi con không nghe thấy à... A a... đừng cắn nữa... A nga...”

An Định Mĩ Áo dùng lực đẩy ra Hắc Nặc Lỗ Tư và nhẹ nhàng kéo con trai ra. Tưởng vậy là có thể làm cho hai cha con buông ra, nhưng không ngờ Hắc Nặc Lỗ Tư và tiểu dã thú đang ăn được bất diệc nhạc hồ, nên căn bản không có để ý tới hắn.

Hai cha con ôm chặt bộ ngực không chịu buông, ngoan ngoãn ghé lên người hắn mà vui vẻ bú sữa, căn bản không muốn động. Nhất là tiểu dã thú từ sau khi nếm được hương vị thơm ngon này kim mâu lập tức toả sáng, tinh thần trở nên phấn chấn không còn ỉu xiu như trước nữa. Cái miệng nhỏ nhắn gặm gao ngậm lấy đầu vú thơm ngọt dùng sức hút sữa tươi vô cùng mỹ vị, giống như sợ đầu vú chạy mất không bằng. Cái mặt đầy tướng tham ăn, càng nhìn càng thấy đáng yêu!

Hắc Nặc Lỗ Tư quay đầu nhìn con trai đang vui vẻ bú sữa ở bên cạnh. Trong kim mâu tràn ngập vẻ sủng nịnh. May là chỉ có xú tiểu tử này tranh bú sữa với nó, trước kia nó luôn phải tranh giành với Mễ Tư cùng Âu Tư.

Ai! Bây giờ con trai thật sướng, có thể thoả sức mà bú sữa. Không giống như mình trước đây vì quá nhiều huynh đệ nên mỗi lần bú sữa là phải xếp hàng. Hơn nữa phụ vương còn là một quý tham ăn, thường xuyên độc chiếm một bên vú của mẫu hậu. Thế nên 3 huynh đệ chỉ có thể tranh nhau một bên, có lần còn đánh

nhau đến sức đầu mẻ trán để tranh sữa. Đến khi mẫu hậu để thêm mấy đệ đệ nữa thì bọn họ không còn cơ hội bú sữa nữa ! (bây giờ mỗi thằng chả có một lão bà tha hồ mà bú nha)

Ha ha, may là bây giờ Tiểu Mĩ Mĩ đã có sữa rồi, thế nên nó có thể thoả sức mà bú. Dù sao thì Tiểu Mĩ Mĩ cũng có hai đầu vú, nó cùng con trai mỗi người một cái! không cần phải giống như trước đây, vì sữa mà đánh nhau sút đầu mẻ trán !

“A a... Hai cha con vô lại nhà này, xin 2 người đứng bú nữa... A a... Đáng giận... Ừm... A a... Dã thú chết tiệt tại sao chàng lại bắt chước con trai cắn đầu vú chứ... Ừm a... A a... Dã thú chết tiệt, đừng nghịch nhũ hoàn nữa... Ừ a...”An Định Mĩ Áo bị bú mà oa oa gọi, tiếng kêu rên vô cùng đáng thương. Hai đầu vú bị mút cứng như cục đá. Đồng thời khoái cảm cũng càng ngày càng mãnh liệt hơn, vô số điện lưu cuộn cuộn không ngừng từ bộ ngực truyền đến đại não, rồi lại chạy đến toàn thân. Làm cho toàn bộ thân thể của hắn càng ngày càng nóng hơn.

Hai cha con dã thú không thêm quan tâm hắn đang chửi bậy, mà vẫn tiếp tục mút chùn chụt, tiếp tục ăn sữa mẹ siêu cấp mỹ vị, tiếp tục nhắm nháp hương vị tuyệt mỹ nhất trên đời này. Trong không gian toàn bộ đều là âm thanh bú sữa tục tĩu.

“A ừm... Dã thú ca ca, bảo bảo ngoan, xin hai người bỏ qua cho ta đi ... đừng bú nữaMắc cỡ chết đi được... A a... Ta chịu không nổi... A a... uhm a...”An Định Mĩ Áo xấu hổ kêu yêu kiều liên tục. Toàn thân của hắn bây giờ vô cùng mềm yếu, không còn ít khí lực nào để phản kháng nữa. Hắn chỉ có thể vô lực nằm trên giường ngoan ngoãn để cho trượng phu và con trai bú sữa, để cho hai hồng trần châu trướng đến gấp hai lần.

Dĩ nhiên là Hắc Nặc Lỗ Tư biết Tiểu Mĩ Mĩ bị mình và con trai bú đến dục hoả tăng vọt, bắt đầu lại phát tình. Kim mâu chợt loé lên một tia gian ác. Nó không những không dừng lại mà ngược lại còn bú hung hăng hơn, nó còn hạ lưu xoa nắn bộ ngực mẫn cảm mềm mại. Môi rất có kỹ xảo liếm mút đầu vú mẫn cảm, đầu lưỡi càng không ngừng vây quanh đầu vú đảo đi đảo lại giống như “Tà long hí châu”, thi thoảng còn cố ý lôi kéo nhũ hoàn.

“Uhm ah ah ah... Dã thú chết tiệt, chàng thật xấu, đừng làm ta như vậy.. a uhm.. chàng đứng đắn một ít đi.. uhm uhm ah.. sướng quá ... ngực sướng quá... A a a... Thối dã thú, xin chàng đừng kéo nữa, bộ ngực trướng chết... A a... Ừm a...”Đôi môi đỏ mọng của An Định Mĩ Áo trương lớn. Bộ ngực bị ngược đãi một cách điên cuồng, hắn cảm tưởng nó như muốn dính vào miệng của Hắc Nặc Lỗ Tư rồi.

“Tiểu Mĩ Mĩ, Xin đừng kêu khoa trương đến như vậy có được không! ta và bảo bảo chỉ có bú sữa của cưng thôi mà, có phải là cưng bị hai cha con ta thao đầu mà cưng rên rỉ giống như khi lên giường vậy! Thật sự là đồ vô cùng lăng ló!”Răng nanh vẫn còn vung vệt sữa, Hắc Nặc Lỗ Tư nâng mắt nhìn hắn trêu chọc nói, cười đến nỗi không còn gì tà ác hơn.

“... Thối dâm thú, chàng... Chàng nói bậy bạ cái gì đó! Chàng là đồ biến thái chết tiệt. Nếu chàng còn dám nói lung tung nữa thì ta sẽ xé miệng của chàng đó!”An Định Mĩ Áo vừa xấu hổ vừa chửi um lên.

Thối dâm thú, đồ biến thái chết tiệt, tại sao dã thú lại có thể nói được những lời vô sỉ hạ lưu đến như vậy, cái gì mà “muốn bị ta cùng bảo bảo làm ”.. A — hắn sắp bị tức điên rồi, nó có biết là nó vừa nói cái gì không!

“Tiểu Mĩ Mĩ, cưng tức giận như vậy làm gì? Chẳng lẽ cưng bị ta nói trúng rồi? Tiểu Mĩ Mĩ, cưng đúng là một câm thú a! Thế nhưng ngay cả con ruột của mình cũng không buông tha. Cưng muốn con ruột của mình làm cưng sao! Chả lẽ một mình ta vẫn không đủ để thỏa mãn cưng ư!”Hắc Nặc Lỗ Tư càng cười càng thêm dâm ô. Vừa cười vừa nói thì càng dâm ô hơn một vạn lần.

“Chàng ... Chàng...”An Định Mĩ Áo thiếu chút phun một bùm máu vào trên mặt của nam nhân. Hắn lườm dã thú chằm chằm, cả người tức giận đến phát run.

Tiểu dã thú hoàn toàn không để ý tới cha mẹ đang cãi nhau, nó chỉ biết chằm chụt và bú sữa. Nó chưa bao giờ nếm qua thứ thơm ngon như vậy, nó chỉ hận một điều là không thể một phát hút sạch hết sữa tươi ở trong đầu vú kia ra.

“Tiểu Mĩ Mĩ, xin lỗi cưng nha! Cưng hãy tha thứ ta vì không thể thỏa mãn nguyện vọng của cưng. Ta không

thể cùng con trai thao cưng được! Bởi vì tiểu động của cưng chỉ thuộc về ta mà thôi, ta tuyệt đối không cho phép người khác động đến, cho dù người đó là con trai đi chăng nữa cũng vậy thôi... Cưng đừng tưởng ta như vậy! Cùng lắm thì ta sẽ thao cưng hung hăng hơn chút nữa, cưng cứ con như là đang được 2 người thao đi!”Hắc Nặc Lỗ Tư tiếp tục chọc giận An Định Mĩ Áo. Nó vừa nói vừa cười dâm giống như muốn làm cho hần tức chết.

Nó thích nhất là nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Mĩ Mĩ bị nó chọc cho tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc Tiểu Mĩ Mĩ tức giận là đáng yêu nhất, giống như một con hổ cái vậy, ha ha ha...

“A — câm miệng! Thối dâm thú, ta muốn đánh chết chàng!”An Định Mĩ Áo nổi điên, vừa muốn động thủ đánh chết nam nhân. Nhưng không trung đã vang lên tiếng Hắc Nặc Lỗ Tư kêu đau.

“Á ui...”Đã có người giúp An Định Mĩ Áo đánh Hắc Nặc Lỗ Tư, người đó chính là con trai vừa mới sinh của bọn họ.

12. Chương 12: Đặc Điểm Cà Rốt 2 (trùng Phạt)

“Xú tiểu tử, người cũng dám đánh ta?!”Hắc Nặc Lỗ Tư khó có thể tin mình bị móng vuốt của con trai cào bị thương, lửa giận ngút trời quá to.

“Bảo bảo, tại sao con lại đánh ba ba!”An Định Mĩ Áo cũng sợ ngây người, không nghĩ rằng con trai cũng dám đánh trượng phu.

Đối mặt với ánh mắt vừa kinh ngạc vừa tức giận của cha mẹ. Tiểu dã thú không thèm quan tâm cũng không tỏ ra sợ hãi. Nó ngạo mạn chỉ vào phần ngực bên phải của mẫu thân sau đó lại chỉ chỉ vào mình, tỏ ý đó là của nó không cho người khác đụng vào.

Hoá ra vừa rồi Hắc Nặc Lỗ Tư trong lúc vô ý để tay chạm vào phần ngực bên kia mà con trai đang bú sữa. Điều đó làm cho tiểu dã thú cảm thấy lãnh thổ của mình bị xâm phạm, nên nó vô cùng tức giận. Thế mới có chuyện hung hăng đánh phụ thân một cái. Tiểu dã thú tuy nhỏ nhưng đã có tính độc chiếm. Nó cho rằng bất luận kẻ nào cũng không được phép chạm vào đồ của mình, kể cả là cha của nó cũng không được phép.

“Xú tiểu tử, cái gì là của mi mà không cho ta đụng vào! Nếu không có ta thì mi có được bú sữa mẹ của mi không? Mi nên nhớ là suốt chút nữa mi đã bị ném đi bú sữa thú rồi nha! Mi đúng là đồ vong ân phụ!”Hắc Nặc Lỗ Tư bị thái độ của con trai chọc cho vô cùng tức giận.

Dã thú chưa bao giờ cảm thấy tức giận như bây giờ. Hay cho gã vì thương tiểu tử này uống sữa thú mà phải trăm phương ngàn kế nghĩ ra cách để nó được bú sữa mẹ. Thằng oát con đó đã không biết điều cảm ơn thì thôi lại còn cào gã bị thương, đúng là tức chết mà!

“Dã thú, chàng không sao chứ?”An Định Mĩ Áo lo lắng hỏi, kéo cánh tay của Hắc Nặc Lỗ Tư ra nhìn, phát hiện miệng vết thương cũng không sâu lắm, cũng không có chảy máu, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Bảo bảo, Tại sao con lại cào baba bị thương! Đó là baba của con!”An Định Mĩ Áo cúi đầu nhìn con trai, giả vờ tức giận trách mắng con trai.

Tiểu dã thú lười biếng nâng kim mâu lên liếc nhìn bọn họ một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục bú sữa, chính là bộ dạng ta đây không quan tâm. Hình như nó cảm thấy nó không làm sai cái gì cả.

Thấy thế, Hắc Nặc Lỗ Tư thiếu chút nữa bị thái độ của con trai làm cho tức chết, tiểu tử thú này đúng là gan lớn bằng trời mà dám tỏ thái độ như vậy đối với lão tử! còn kiêu ngạo hơn so với nó trước đây!

“Xú tiểu tử, thái độ của mày là thế nào đây? Mày có muốn bị lão tử đánh cho mấy phát không hả! Tiểu tử thú! lão tử nói cho mày biết toàn bộ sử của mẹ mày chính là của tao. Bây giờ lão tử không cho mày bú nữa, mày mau cút đi cho tao!”Hắc Nặc Lỗ Tư muốn con trai kéo ra khỏi người của An Định Mĩ Áo, nhưng ai ngờ con trai chơi xấu ôm chặt lấy An Định Mĩ Áo không chịu buông, còn quay đầu lại lườm mình một phát, như muốn tuyên bố là nó không sợ tên nào gọi là phụ thân cả.

“Xem ra mày phải bị lão tử đánh cho một trận thì mới biết sự lợi hại của tao. Mới biết lão tử là ai và ai là con!” Hắc Nặc Lỗ Tư vô cùng tức giận đang định vung tay lên đánh tiểu dã thú nhưng không ngờ lại bị An Địch Mĩ Áo ngăn cản lại.

“Dã thú, chàng làm gì? Ai cho phép chàng đánh con!” An Địch Mĩ Áo suốt ruột vì con yêu, thấy con trai đang sợ hãi tưởng phụ thân muốn đánh nó. Hắn vội vàng ôm chặt lấy con trai đem nó ôm vào trong lòng.

“Cưng muốn bào che cho tên tiểu tử này?” Hắc Nặc Lỗ Tư tức càng thêm tức, kim mâu hơi nheo lại, giọng nói bỗng trầm đi làm người khác sờn tóc gáy.

“Không phải là ta muốn bao che cho bảo bảo! Tuy rằng bảo bảo cào bị thương chàng là bảo bảo sai nhưng mà chàng cũng không thể đánh con được! Con còn nhỏ như vậy mà tay chàng lại lớn như thế kia. Nếu đánh con bị thương thì sao!” An Địch Mĩ Áo tuy rằng rất sợ hãi nhưng vì con trai lên lớn mặt mũi cải lại.

“Cưng chỉ biết quan tâm con trai của cưng thôi, Còn lão công của cưng thì không thèm để tâm đến đúng không!” Hắc Nặc Lỗ Tư vừa đố kỵ lại vừa tức giận, nó sắp điên rồi.”Được, Nếu cưng thích tiểu tử này như vậy thì mai sau lúc nào tao huyết của cưng mà có ngứa thì cưng cứ tự mà nghĩ biện pháp đi nha! Đừng có mà van cầu ta!”

Hừ, Tiểu Mĩ Mĩ dám ngang như vậy làm sao có thể chịu được nếu nó không an ủi. Chuyện này nhất định sẽ làm Tiểu Mĩ Mĩ sợ, tí nữa là sẽ khóc cầu nó tha thứ ngay! Hắc Nặc Lỗ Tư vừa đắc ý nghĩ như vậy. Nhưng ai ngờ đột nhiên con trai lại biến ra một củ cà rốt đưa cho An Địch Mĩ Áo.

“Bảo bảo, con đưa cà rốt cho mẹ làm gì?” Nhìn của cà rốt trong tay con trai, An Địch Mĩ Áo mặt đầy hồ nghi. Nâng tầm mắt nhìn trượng phu đang ở bên cạnh, lại phát hiện ra mặt của Hắc Nặc Lỗ Tư đen kịt, kim mâu như đang bốc cháy.

“Đồ lăng lơ chết tiệt, cưng có một đứa con hiếu thảo ghê!” Hắc Nặc Lỗ Tư nghiêng răng nghiêng lợi mắng, biểu tình vô cùng khùng bố. Giống như là nó đã minh bạch hết ý tứ của con trai.

“thế là có ý tứ gì?” An Địch Mĩ Áo càng nghe càng hồ đồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì cả.

“Có ý tứ gì à chính là con trai quý báu của cưng sợ cưng phát tình, ta không an ủi cưng. Nên mới hiếu thuận đưa cho cưng cà rốt để cưng tự an ủi!” Hắc Nặc Lỗ Tư hận không thể lập tức bóp chết con trai, tiểu tử thú này sắp làm nó tức điên rồi.

“Cái gì... Cái gì? chàng nói vậy! Bảo bảo... Nhỏ như vậy, tại sao lại có thể như vậy được..” An Địch Mĩ Áo nghe thấy vậy cảm thấy vô cùng xấu hổ, lắp bắp mắng dã thú. Bảo bảo vừa mới sinh ra, cái gì cũng không biết, làm sao nó có thể đưa cà rốt cho hắn để hắn tự an ủi được cơ chứ, dã thú là đồ hỗn đản chỉ biết nói linh tinh.

“Tất cả còn không phải là do dám phụ nhà người, lúc mang thai ngày nào cũng sấp cà rốt tự an ủi. Làm cho tiểu tử này khi ở trong bụng cưng cứ nghĩ cưng thích ‘Ăn ‘Cà rốt!’” Hắc Nặc Lỗ Tư cười lạnh.

“Chàng đừng nói nữa!” An Địch Mĩ Áo xấu hổ đến nỗi muốn phát khóc, hận không thể tìm một cái động nào đó để chui vào, cả đời này hắn cũng không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa rồi.

Hắn không muốn sống nữa tất cả đều là do dã thú chết tiệt gây nên. Nếu không phải trước kia ngày nào nó cũng bắt hắn phải đem cà rốt sấp huyết thì làm sao có ngày bảo bảo kêu hắn thích nhất là “Ăn ‘Cà rốt cơ chứ!”

Tiểu dã thú nâng mâu nhìn mẫu thân, mặt đầy vẻ khó hiểu. Rõ ràng là nó đã đưa cho cà rốt mà mẫu thân thích nhất rồi còn gì nữa, từ nay về sau mẫu thân không sợ lão gia hỏa kia uy hiếp nữa. Tại sao mẫu thân còn không vui chả lẽ một củ cà rốt không đủ?

Tiểu gia hỏa ở trong lòng gật đầu, nhất định là như vậy! Mụ mụ không vui nhất định là bởi vì một củ cà rốt vẫn còn không đủ. Nếu nó lại đưa cho mẫu thân nhiều củ cà rốt hơn nữa nhất định mụ mụ sẽ rất vui!

Tiểu dã thú tuy rằng mới sinh nhưng mà cũng đã có chút ít pháp lực. Chỉ thấy nó nháy kim mâu một phát là cả giường chất đầy cà rốt.

Tiểu dã thú liếm liếm mặt An Định Mĩ Áo một ít, giống như muốn mầu thân thưởng cho công sức của mình. Nó hiếu thuận như vậy nhất định mẹ sẽ rất vui vẻ, mẹ sẽ đem tất cả sữa cho nó ăn hết!

“Bảo bảo, con...” An Định Mĩ Áo nhìn giường đầy áp cà rốt xấu hổ muốn điên rồi. Hắn rụt rè trộm nhìn dã thú ở đối diện đang tức giận đến gân xanh bạo phát, ở trong lòng kêu to xong rồi, nhất định hắn sẽ bị bảo hại chết.

Nam nhân hiện tại hận nhất chính là cà rốt, nam nhân nhất định sẽ trừng phạt hắn cùng bảo bảo, có khi còn giết hai mẹ con bọn hắn ấy chứ!

“Đồ lẳng lơ, xem ra hai mẹ con nhà các người thật là muốn tạo phản!” Hắc Nặc Lỗ Tư tức giận đến toàn thân phát run, hận không thể lập tức làm thịt con trai.

“Dã thú, chàng đừng nóng giận, chàng nghe ta giải thích... Bảo bảo, xin con đừng náo loạn nữa...” An Định Mĩ Áo muốn giải thích nhưng mà hắn nói còn chưa nói xong thì lại bị tiểu dã thú phá đám. Tiểu dã thú cầm một củ cà rốt đưa đến bên miệng của hắn ý tứ muốn bảo hắn ăn, nó không kiêng gì mà tiếp tục khiêu khích Hắc Nặc Lỗ Tư, đúng là không muốn sống nữa mà.

“Tiện nhân! Nghiệt tử! Các người chết chắc rồi!” Hắc Nặc Lỗ Tư đã hoàn toàn phát cuồng rồi, nó hung ác tóm lấy con trai dùng lực đánh vào cái mông của tiểu dã thú mấy phát.

“Ba ba ba — ”

“Á Á Á Á ...” Tiểu dã thú đáng thương cất lực giây dựa, mông bị đánh sắp nở hoa rồi. Bên trong kim mâu đều là nước mắt, lão ba cũng xuống tay quá nặng đi, đau chết nó rồi hắn!

“Dã thú, chàng đừng đánh con nữa, chàng xem chàng đánh con khóc rồi nè!” An Định Mĩ Áo đau lòng muốn chết, định đi cứu con trai nhưng lại sợ làm dã thú càng thêm tức giận hơn.

“Tiện nhân, mi không đợi được nữa muốn bị ta trừng phạt sao! Được, ta lập tức sẽ giáo huấn cái đồ thói kỹ nữ thích ăn cà rốt nhà người!” Hắc Nặc Lỗ Tư tóm lấy An Định Mĩ Áo, tức giận phát tay ném tiểu dã thú đến không trung rồi giam lại.

“Huhu hu hu...” Tiểu dã thú đáng thương nhìn về phía mầu thân gằm rú cầu cứu. Nó muốn thoát khỏi nhà giam nhưng mà nó vừa mới sinh ra phát lực vẫn còn kém xa so Hắc Nặc Lỗ Tư, nên căn bản không thoát ra được.

“Bảo bảo, con đừng sợ, mẹ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu con ra !” An Định Mĩ Áo vội vàng an ủi con trai.

“Tiện nhân, cưng còn có thời gian quan tâm tới xú tiểu tử kia ư không bằng hãy tự quan tâm tới mình đi! Lần này ta sẽ cho cưng biết hậu quả của việc làm ta tức giận, ta sẽ cho cưng cả đời này sẽ không bao giờ nghĩ đến cà rốt nữa!” Hắc Nặc Lỗ Tư búng moont ngón tay ngay lập tức hai tay của An Định Mĩ Áo bị hai sợi hắc quang cột vào đầu giường.

“Chàng muốn làm gì? Chàng buông ta ra...” An Định Mĩ Áo nhìn Hắc Ám Chi Thần lúc này còn đáng sợ hơn vạn lần so với ác tử của Địa. Hắn vô cùng kinh sợ, sợ tới mức nước mắt chảy ròng, đồng thời vẫn lo lắng cho con trai đang bị Hắc Nặc Lỗ Tư giam cầm.

“Đồ lẳng lơ chết tiệt, cưng không phải rất thích cà rốt sao! Hôm nay ta nhất định sẽ cho cưng ăn đủ!” Hắc Nặc Lỗ Tư cầm lấy củ cà rốt mà lúc này con trai biến ta, càng cười càng thêm nguy hiểm, làm cho hắn sợ tới mức toàn thân phát run.

“Dã thú ca ca, oan cho ta mà! Ta không thích ăn cà rốt, thật sự ta không có thích mà... xin chàng mau thả ta ra...” An Định Mĩ Áo khóc lóc cầu xin. Hắn thật sự vô cùng oan mà, cà rốt là do con trai biến ra chứ có phải hắn biến ra đâu, tại sao bây giờ lại là lỗi của hắn!

Hắc Nặc Lỗ Tư cười lạnh, phát tay một cái đem y phục của hắn nháy mắt biến thành những mảnh nhỏ. Để hắn trần như nhộng nằm ở trước mặt mình, khoe miệng cười cười, càng cười càng thêm khủng bố nguy hiểm. Hai củ cà rốt ở trên tay đột nhiên đâm mạnh vào hai đầu vú của An Định Mĩ Áo.

“A — “An Định Mĩ Áo lập tức thét lên một tiếng, hai dòng sữa trắng ngà bỗng bay thẳng lên. Cảm giác đau nhức cũng khoái cảm kích thích đồng thời ập đến hần, làm hần vừa đau lại vừa thích. Tiểu ngọc hành ở phía dưới cũng bị sự kích thích đó mà dựng đứng lên.

“Quá được! Đồ lăng lơ chết tiệt này thế nhưng chỉ bị cà rốt đâm đầu vú thì mà cứng cũng cứng rắn được! xem ra cứng rất thích đồ gian phu cà rốt này làm đúng không? Được ta sẽ để cho đồ gian phu này giết chết cứng!”Hắc Nặc Lỗ Tư phát hiện ra hần đã cương càng thêm tức giận không thể kiềm chế được. Nó cầm lấy hai củ cà rốt điên cuồng đâm chọc đầu vú đang chảy ra sữa, càng đâm thì sữa càng chảy ra nhiều hơn, bắn tung toé khắp nơi đầu đầu cũng có, đúng là đâm loạn hạ lưu đến cực điểm.

“A a a — dã thú ca ca, xin chàng hãy dừng lại... A a... Dừng làm... A úc a úc... Đầu vú của ta nát mất... A a... Đầu vú đau quá... ah ah ah ... A a a...”An Định Mĩ Áo không ngừng gào thét, lệ rơi đầy mắt. Đầu vú sưng đỏ không ngừng bị cà rốt công kích bất cứ lúc nào cũng có thể chảy máu.

“Đồ lăng lơ chết tiệt, cứng kêu thật sướng! Nghe cứng gọi tao như vậy chắc chắn phía dưới của cứng đang ngứa rồi đúng không! Có muốn ta để cho gian phu của cứng an ủi cho cứng không!”Hắc Nặc Lỗ Tư trào phúng nói, không đợi hần trả lời đã đem hai củ cà rốt cùng nhau cắm vào trong tiểu huyết của hần rồi.

“A a a a — “Tiếng kêu vô cùng thê lương thấm thiết lập tức vang vọng toàn bộ cung điện. Tuy rằng tiểu huyết của An Định Mĩ Áo đã sinh hài tử ra nhưng vẫn nhỏ chắt như xử nam. Không có bất cứ khúc dạo đầu ôn nhu nào mà đã bị Hắc Nặc Lỗ Tư thô bạo cắm vào hai củ cà rốt. Tiểu huyết mềm mại căn bản chịu không nổi, lập tức chảy ra một ít tơ máu.

Mặc dù thấy An Định Mĩ Áo đã chảy máu nhưng Hắc Nặc Lỗ Tư đã bị tức giận che đi lý trí nên nó vẫn không lập tức dừng tay. Màu sắc đỏ tươi của máu càng làm thú tính trong cơ thể nó bạo phát, càng làm nó trở nên cuồng bạo hơn. Nó không thêm quan tâm đến tiểu huyết của Tiểu Mĩ Mĩ đã chảy máu rồi mà vẫn không ngừng đem hai củ cà rốt chọc vào, đâm đến nơi đói khát nhất trong tiểu huyết.

“A ô... Mau dừng lại... Đau chết ta mất... A a... Dừng làm nữa, mau dừng lại... Thật sự đau quá... Ta chảy máu rồi... huh u hu... dừng làm... A a ah ah... ca ca tốt, ta sai rồi xin chàng tha thứ cho ta ... Mau lấy cà rốt ra đi... huhu hu... Đau chết mất... Ô ô...”

An Định Mĩ Áo đến mặt ngọc vụn vụn, giọng khan cả đi. Thế nhưng dù rất đau nhưng kỳ quái chính là tiểu huyết đã có chút rách vẫn cảm thấy có khoái cảm. Chỉ bị cà rốt chọc vào vài cái thế nhưng nó đã thích đến chảy nước. Thân thể đâm loạn này luôn bị dã thú đối đãi một cách thô bạo đã thành thói quen, nên bây giờ nó có thể học được cách từ trong đau khổ tìm thấy khoái cảm.

“Không phải là cứng rất yêu tên gian phu cà rốt của cứng sao. Cứng bị nó đâm như thế phải sướng mới đúng làm sao có thể đau được!”Hắc Nặc Lỗ Tư ghen tị nói móc hần, ngữ khí vô cùng chua ngoa, nó càng nói thì càng đâm mạnh hơn vào. Dã thú cúi đầu cắn cắn đầu vú vừa mới bị cà rốt đâm chọc, vừa cắn vừa mút, tiểu nhũ hoa hồng sắc đáng thương bị chà đạp không thương tiếc.

“A a ô ô... Cà rốt không phải là gian phu của ta, xin chàng dừng... tức giận nữa... A ô... ah a... Dừng để cà rốt làm ta nữa... A a... Úc ô...”An Định Mĩ Áo liều mạng khóc cầu xin tha thứ, ánh mắt khóc sưng lên. Hần ngẩng đầu nhìn con trai đang bị Hắc Nặc Lỗ Tư giam cầm ở giữa không trung. Tiểu dã thú không còn gầm rú như lúc trước nữa mà đang chăm chú nhìn hai người bọn họ, thấy vậy càng làm An Định Mĩ Áo xấu hổ hơn, khóc càng lớn hơn.

Trên đời này không còn người mẹ nào mất mặt hơn hần nữa rồi. Làm gì có chuyện ở trước mặt con trai bị cà rốt đâm mà còn thích đến chảy nước! Sau này hần làm sao mà còn mặt mũi nhìn con trai nữa?

Không được, hần nhất định phải nghĩ biện pháp bắt dã thú lấy cà rốt ra. Hần tuyệt đối không thể bị cà rốt làm nữa, chỉ cần chặn chừ một ít nữa thôi thì hần sẽ bị cà rốt làm cho cao trào, thế thì mất mặt chết!

“Cứng không muốn cà rốt làm cứng, vậy thì cứng muốn cái gì làm?”Hắc Nặc Lỗ Tư nhếch môi cười, nhàn nhả hỏi.

“Ta muốn chàng làm... Ừ a... Dã thú ca ca, ta muốn siêu cấp đại côn thịch của chàng làm... A a... Xin chàng mau tới làm ta... Mau dùng côn thịch của chàng làm ta... Ừm a a... Ta yêu nhất chàng... A a a... Ta yêu nhất chính là đại nhục bỗng làm... A a... ah ah... A a a...”An Định Mĩ Áo vội vàng làm nũng, dùng hạ thể cố gắng

ma sát bụng của nam nhân, tiểu ngọc hành cứng rắn còn đỉnh đỉnh vào đại dương cụ của nam nhân. Ngoài ý muốn hân cũng phát hiện hoá ra nam nhân cũng đã cương rồi.

Phát hiện ra chuyện này khiến An Định Mĩ Áo càng thêm kinh hãi hơn. Hân trắng trợn câu dẫn khiêu khích nam nhân, chủ động nâng đôi chân lên kẹp lấy chân nam nhân, rên càng ngày càng tao càng lãng hơn.

An Định Mĩ Áo tin chắc rằng bộ dạng của mình bây giờ sẽ làm nam nhân chịu không được nữa, đã thú làm sao có thể chống cự lại sức hấp dẫn của hân.

Quả nhiên Hắc Nặc Lỗ Tư bị hân “rên” làm cho dục hỏa tăng vọt, phía dưới cứng rắn đến đau nhức, cảm giác giống như sắp phát nổ vậy. Đã thú kích động rút cà rốt ra ném xuống, nồn nóng cởi quần áo của chính mình, đem đại hoả ở trong khó hạ cắm vào trong tiểu huyết âm loạn.

“A a... Đã thú ca ca, cuối cùng thì chàng cũng vào rồi... Ừm ừ... Vẫn là đại nhục bổng của chàng sướng nhất.. thao chết ta nhanh lên... hãy làm cho ta điên cuồng vì chàng... A a a...” An Định Mĩ Áo sáng khoái kêu gào, tiểu huyết kẹp chặt lấy đại nhục bổng của nam nhân. Tròng bích tao mị nhện xuống đau nhức, nhẹ nhàng mấp máy hút hoả vật cường tráng, liều mạng kẹp chặt lấy nam nhân. Hân muốn làm cho nam nhân sướng càng nhanh càng tốt, tốt nhất là bắn luôn ra, sau đó xin đã thú thả con trai ra!

Tuy rằng biết An Định Mĩ Áo đang tính toán chuyện nhỏ nhất gì đánh nhưng Hắc Nặc Lỗ Tư vẫn không thể khống chế được chính mình. Nó luôn có thói quen được tiểu nhục huyết hầu hạ đến thích chết, nên nó căn bản luyện tức không muốn rời. Nó không bao giờ có thể chịu nổi sức hấp dẫn của An Định Mĩ Áo, nó cảm thấy vừa bất lực lại vừa tức giận.

“Ồ lẳng lơ chết tiệt, cương cho rằng chỉ như vậy mà ta tha thứ cho cương sao! Ta nói cho cương biết là mơ đi! Ta sẽ không trúng kế của cương đâu. Ta sẽ trừng phạt cương một cách thích đáng, ta sẽ cho cà rốt giết chết cương!” Hắc Nặc Lỗ Tư điên cuồng thao thân thể dâm mị mê người ở dưới thân. làm dưới thân dâm mị mê người thân thể. Hắc Nặc Lỗ Tư đột nhiên vùng tay lên, đóng cà rốt mà tiểu đã thú đã biến ra trước đó lập tức tắt cả bay lên, dâm về An Định Mĩ Áo, cùng nhau nhắm vào những điểm mẫn cảm của hân mà dâm vào.

“A a a a a... Đã thú ca ca, chàng muốn làm gì... Xin chàng mau khiến chúng nó dừng lại ... A a a... Quá khủng bố... Thật đáng sợ... Cứu mạng a... Ừc a a a...”

Lúc trước nó đã nói là phải trừng phạt Tiểu Mĩ Mĩ nên tuyệt đối không thể bị một chút hấp dẫn đó mà mụ mị đầu óc, không thì mai sau Tiểu Mĩ Mĩ và bảo bối nhất định sẽ coi thường nó trở nên vô pháp vô thiên.

“Đại quân cà rốt” được tạo thành từ hơn một trăm củ lớn nhỏ, giống như một cây côn thịt vô cùng lớn hoàn cùng nhịp điệu của Hắc Nặc Lỗ Tư đồng thời thao toàn thân của hân. Toàn thân của hân đầu đầu cũng biến thành tiểu huyết bị cà rốt dâm chọc, khoái cảm nối tiếp khoái cảm. Khoái cảm giống như dòng điện lueu không ngừng chích toàn thân hân khiến thân thể của hân run rẩy, vừa sợ lại vừa thích đến cao trào!

“Ồ lẳng lơ chết tiệt, cương xem ta yêu thương cương như thế nào. Ta để cho bao nhiêu gian phu thap cương nha, để cho cương thích đến bay lên trời! cương phải nên cảm tạ ta thế nào đây?” Hắc Nặc Lỗ Tư thấy hân bắn tinh nhưng vẫn không chịu bỏ qua cho hân. Mà “Đại quân cà rốt” vẫn hung mãnh tiếp tục thao toàn thân của hân, ngay cả cái miệng hay là lòng bàn chân của hân cũng không bỏ qua.

Đây tuyệt đối là màn tục tĩu hạ lưu nhất trên đời này. Một thiếu niên vô cùng xinh đẹp bị trói ở trên giường, trên người hân bị vô số cà rốt dâm chọc: cái miệng nhỏ nhắn, ngực sữa, đầu vú, bụng, eo nhỏ, đùi, cẳng chân, lòng bàn chân, ngay cả rốn hay tiểu côn thịt cũng bị cà rốt dâm chọc. Mà điểm mẫn cảm nhất – tiểu huyết bị một nam nhân cao lớn tuần mỹ dùng đại dương cụ lớn hơn mấy lần cà rốt cuồng thao.

“Ừm... A a... Ừm...” Khoái cảm giống như mưa rền gió dữ đả đặng thẳng vào đại não. An Định Mĩ Áo thích được giống như nổi điên, điên cuồng lắc đầu, toàn thân đều khoái nhạc kịch liệt vận vẹo.

Hân sắp không chịu nổi luồng khoái cảm mãnh liệt kia nữa rồi. Hân muốn gào thét nhưng cái miệng nhỏ nhắn đã bị củ cà rốt lấp kín, nên chỉ có thể phóng dăng rên rỉ không thể phát ra một câu rõ ràng nào cả.

Sướng quá! Thật sự quá sướng! Toàn thân đều sướng đến nổi sắp biến hình! Toàn thân đều bị cà rốt thao làm, bên trong thân thể còn cảm đại nhục bổng lửa nóng của đã thú, mọi nơi trên cơ thể đều bị sáp. Hân cảm thấy cả người mình giống như một cái huyết lớn, sinh ra chỉ để bị côn thịt dâm chọc.

Nhìn tiểu côn thit của An Định Mỹ Áo vừa bắn bây giờ lại cương lên nữa, công với hậu huyết đang không ngừng co rút. Hắc Nặc Lỗ Tư biết người yêu dưới thân bị nó chơi cho dục tiên dục tử.

Hắc Nặc Lỗ Tư vừa lòng cười thâm tà, dùng lực đâm thẳng tới cục tâm ở chỗ sâu nhất trong tiểu huyết.

“A...” An Định Mỹ Áo đã trở nên mẫn cảm đâm loạn tới cực điểm, lại cao trào lần nữa, lần này không chỉ tiểu ngọc hành ở phía trước bắn tinh, mà ngay cả tiểu đầu vú ở trên ngực cùng cục huyết ở phía dưới cũng đồng thời phun ra một đồng chất lỏng. Cổ thân thể mĩ lệ bị biến thành một đồng bừa bãi, khắp nơi đều là dịch nhờn màu trắng, thật sự không thể phân biệt đâu là nhũ dịch, đâu là thể dịch, và cục dịch.

“Ồ lẳng lơ chết tiệt, lần này cương còn đâm dăng hơn lần trước, thể nhưng ngay cả đầu vú cũng cùng cao trào!” Hắc Nặc Lỗ Tư huyết sáo, niết cầm của hân nhục mạ nói. Đại nhục bổng vẫn điên cuồng đâm chọc cục tâm, một lúc sau nó cũng cao trào bắn tinh, “Đại quân cà rốt” đang điên cuồng đâm An Định Mỹ Áo rốt cuộc cũng dừng lại.

Đại lượng nhiệt dịch phun vào trong thân thể, An Định Mỹ Áo mệt đến mức thở hồng hộc, hân đã hoàn toàn không còn sức lực gì nữa, trên mặt chợt lóe một tia vui sướng. Tốt quá cuối cùng thì dã thú cũng đã bắn rồi, chắc chắn dã thú sẽ nguôi giận bỏ qua cho hân cùng bảo bảo !

Thể xác và tinh thần của An Định Mỹ Áo đều đã đến cực hạn. Cuối cùng hân không chịu được nữa mà hôn mê bất tỉnh. Nhưng mà trước lúc hôn mê hân vẫn hét lên với Hắc Nặc Lỗ Tư là: “Dã thú, ta yêu chàng!”

Nhìn người yêu bị mình làm cho ngất đi, Hắc Nặc Lỗ Tư hơi hơi cau mày kiểm. Sau đó chợt nhếch môi cười cười. “Ta cũng yêu cưng, hoa thủy tiên quốc vương đâm dăng của ta!”

Vốn còn chút tức giận nhưng cũng bởi vì Tiểu Mỹ Mỹ trước khi té xỉu nói câu “ta yêu chàng” đã làm cho tâm tình của dã thú khá lên nhiều.

“Thối tiểu tử, lần này ta bỏ qua cho mi, lần sau còn dám như vậy. Lão tử nhất định sẽ không tha cho mi!” Hắc Nặc Lỗ Tư sau khi nguôi giận rốt cuộc cũng nhớ tới con trai. Ngắc đầu nhìn con trai bị mình nhốt ở giữa không trung, hừ mắng một tiếng, rồi phát tay đem con trai thả xuống.

Tiểu dã thú nhìn phụ thân bây giờ nó không dám lỗ mãng như lúc trước nữa, vội vàng chạy vào trong lòng phụ thân cọ cọ, vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt của phụ thân, đáng yêu làm nữa. Tổ về mình đã biết sai rồi, lần sau sẽ không dám tái phạm nữa.

Hắc Nặc Lỗ Tư nhẹ nhàng kéo lỗ tai của con trai, bất đắc dĩ cười nói: “Giống y như mẹ của người, rất thích làm nũng đối với ta!”

Tiểu dã thú mỉm cười đối với Hắc Nặc Lỗ Tư, lại liếm mặt của phụ thân một chút, xoay người bò lên trên người An Định Mỹ Áo. Nó tìm đến tiểu đầu vú hấp dẫn đã bị sưng đỏ, cúi đầu ngậm lấy một bên bắt đầu bú, nó còn chưa bú no đâu!

Bất quá tiểu dã thú hình như cũng biết mẫu thân đang rất mệt nên không có mút mạnh lúc trước, nó bú rất cẩn thận, rất ôn nhu.

“Tiểu quỷ tham ăn!” Hắc Nặc Lỗ Tư cười mắng, nhìn đầu vú bị nhìn làm cho sưng đỏ dơ bẩn, kim mâu tà quang chợt lóe. Nó cũng nhào tới ôm lấy một bên ngực giống như con trai cùng nhau bú sữa. Nó cũng chưa bú no đâu...

Toàn bộ cung điện tuy rằng không có tiếng rên khóc tào mị nhưng lại có một loạt âm thanh bú sữa vang vọng, hơn nữa âm thanh bú sữa này còn vang suốt cả buổi chiều.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-da-thu-ai-ai-ai>